

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่

ไตรมาสที่ 1

มกราคม- กุมภาพันธ์ - มีนาคม 2018

พิมพ์จำนวน 1,430 เล่ม

นันทการะ : แรงกล้าใจ

เขียนโดย

ยอห์น เอช. เอช. มาร์วิส

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

ชีวิตของคริสเตียนในฐานะเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า

ในฐานะคริสเตียน เราต้องตระหนักในสภาพความบาปของเราก่อนที่จะมองเห็นความจำเป็นสำหรับการเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงที่ว่านั้นจะเกิดขึ้นได้เพียงทางเดียว คือการเปลี่ยนแปลงอย่างหมดจดผ่านการเชื่อพระคริสต์มาทำงานในตัวเรา และงานที่พระองค์ทรงแสดงออกอย่างหนึ่งอยู่ในพื้นที่ของ “ฉันทภาวะ” หรือการเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า แม้ว่า “ฉันทภาวะ” จะอยู่แหวดล้อมชีวิตคริสเตียนหลายลักษณะ ซึ่งถ้าเราจะให้คำนิยามอย่างกว้างๆ คือ การบริหารจัดการทรัพย์สินทั้งที่จับต้องได้ และจับต้องไม่ได้เพื่อพระสิริของพระเจ้า

ตามแนวคิดของพระคัมภีร์ เรื่องฉันทภาวะเป็นคำสอนหนึ่งท่ามกลางคำสอนอื่นๆ ที่ทรงพลังต่อต้านอันตรายของลัทธิวัตถุนิยมซึ่งเห็นแก่วัตถุและเงินทองเป็นหนึ่ง (Materialism) หรือผู้ที่รักสิ่งของทางโลกซึ่งในทางศาสนาถือว่าตกสู่กับดักของศัตรูแห่งดวงวิญญาณที่วางไว้ตรงหน้าเรา คนจำนวนไม่น้อยล้มเหลวที่จะตระหนักว่า ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นเป็นสิ่งราคาถูก เป็นสิ่งมีเหตุผลเทียม ซึ่งในที่สุดจะทำให้พวกเขาสูญเสียรสชาติฝ่ายจิตวิญญาณไป นำเสียดายที่ดวงวิญญาณจำนวนมากต้องพินาศไป เพราะพวกเขาล้มเหลวที่จะทำการแตกหักกับความรักที่มีต่อเส้นทางของโลก “เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความทะนงในลาภยศว่าไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดมาจากโลก” (1 ยอห์น 2:16) ทั้งหมดนี้สามารถทำให้บรรเทาหรือแม้แต่หลีกเลี่ยงได้ ผ่านการดำเนินชีวิตตามหลักการฉันทภาวะ

นั่นคือเหตุผลที่ไตรมาสนี้เราจะมองไปยังฉันทภาวะ และดูว่าฉันทภาวะสามารถสอนเราเกี่ยวกับการดำรงชีวิตอย่างไร ตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ ซึ่งรวมถึงการเป็นอิสระจาก “การรักโลกนี้” และสิ่งทั้งปวงที่โลกแสดงออกมาให้เห็น “ฉันทภาวะคือ การดำเนินชีวิตภาคปฏิบัติในแต่ละวันว่าการดำเนินชีวิตตามพระเยซูหมายความว่าอย่างไร” เป็นการแสดงออกของความรักที่เรามีต่อ

พระเจ้า ซึ่งหมายถึงการดำเนินชีวิตตามความจริง และที่เราได้ถวายตัวให้พระคริสต์ และปฏิบัติตนเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงรักเราก่อน

ชีวิตของเราในฐานะเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า นั้นรวมไปถึงท่าที การกลับใจใหม่ การมอบถวายตัวตน การมีวินัยของตัวเอง และอีกหลายประการ เราจะต้องเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและไว้วางใจได้ เป็นผู้ดำรงชีวิตที่ไม่เห็นแก่ตัว ด้วยการเชื่อมโยงกับพระเยซูในทุกสิ่งที่เราพูดและทำ ซึ่งเราค้นพบในโรงเรียนของพระคริสต์ ผลลัพธ์ของการเป็น “ผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า” คือความพึงพอใจในการดำรงชีวิตอย่างชอบธรรม เราต้องเรียนรู้ที่จะจัดการทรัพย์สินของพระเจ้าเพื่อถวายพระสิริแด่พระองค์ และเพื่อให้การสนับสนุนพันธกิจของพระองค์ให้แล้วเสร็จ

ณ ตอนนี้ ผู้ทำหน้าที่เป็นฉันทภาระจะ “มองเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก” (1 โครินธ์ 13:12) แต่พระเยซูทรงมองเห็นชัดเจน พระองค์ทรงมอบหมายเราให้เราทำงานของพระองค์ แม้เราจะอยู่ในสภาพเมฆหมอกแห่งการล่องลอยของโลก เรายังต้องรับผิดชอบบริหารจัดการอย่างเหมาะสมสำหรับ ตะลันต์ การเงิน สุขภาพ และสิ่งแวดล้อมของเรา บทเรียนเหล่านี้มุ่งจะสอนเราถึงความรับผิดชอบในฐานะเป็นฉันทภาระของพระเจ้าคืออะไร และเราสามารถทำได้แค่ไหน ผ่านพระคุณของพระเจ้า เราได้ทำให้ความรับผิดชอบสำเร็จสมจริงเพียงใด ไม่ได้หมายถึงความพยายามที่จะแลกเปลี่ยนกับความรอด แต่เป็นผลมาจากการที่เราได้รับความรอดแล้ว

ชีวิตของเราในฐานะเป็นผู้ดูแลจัดการทรัพย์สินของพระเจ้า สะท้อนพระอุปนิสัยของพระองค์แก่โลก ซึ่งมีความงาม ความสุข และความดีของพระเจ้า ปรากฏในชีวิตของเหล่าผู้ยึดมั่นในหลักการของพระคัมภีร์และยืนหยัดต่อต้านแนวโน้ม และกระแสสังคมของเรา ซึ่งคนส่วนมากถูกทดลองให้ดำรงชีวิตปราศจากพระเจ้า การทดลองหลากหลายมีอยู่แวดล้อมเรา ทั้งอยู่ซึ่งๆ หน้าและในลักษณะซ่อนเร้น ในฐานะเป็นคริสเตียน โดยเฉพาะคริสเตียนแห่งฉันทภาระ พระเจ้าไม่เพียงแสดงให้ทราบว่าเราจะหลบเลี่ยงการทดลองเหล่านี้ได้อย่างไร แต่พระองค์ทรงสัญญาจะประทานอำนาจให้เราทำเช่นนั้นด้วย

ในวาระสุดท้าย เรากำลังจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสกับผู้ไม่สัตย์ชื่อว่า “เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลยเจ้าผู้กระทำความชั่ว จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา” (มัทธิว 7:23) หรือได้ยินว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นทาสดี และสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมกับนายของเจ้าเถิด” (มัทธิว 25:23)

เป็นความหวังและการอธิษฐานของเราว่าสิ่งที่ได้สอนไปเกี่ยวกับ “ฉันทภาวะ” ในบทเรียนของไตรมาสนี้จะช่วยให้เราเดินไปบนเส้นทาง ซึ่งทำให้ถ้อยคำต่อไปนี้เป็นจริง ที่ว่า “จงมาแบ่งปันความสุขแห่งองค์เจ้านายของท่าน”

ดร. ยอห์น เอช. เอช. มาธิวส์ ท่านได้รับ D. Min, จากมหาวิทยาลัย อันดรูว์ ท่านเป็นศาสตราจารย์ที่ได้รับการสถาปนา และได้รับใช้พันธกิจของพระเจ้าในฟลอริดา อลาบามา ไอโอวา มิสซูรี เทนเนสซี และเนบราสก้า ปัจจุบันท่านดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการแผนกฉันทภาวะสำนักงานภาคอเมริกาเหนือ

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	อิทธิพลของวัตถุนิยม ..... วันที่ 30 ธันวาคม 2017 – 5 มกราคม 2018	6
2	ฉันเห็น ฉันอยากได้ ฉันเอา ..... วันที่ 6 – 12 มกราคม 2018	16
3	พระเจ้าหรือทรัพย์สินสมบัติ ..... วันที่ 13 – 19 มกราคม 2018	27
4	ออกจากวิถีของโลก ..... วันที่ 20 – 26 มกราคม 2018	39
5	ผู้อารักขาหลังสวนเอเดน ..... วันที่ 27 มกราคม – 2 กุมภาพันธ์ 2018	50
6	เครื่องหมายของฉันทภาวะ ..... วันที่ 3 – 9 กุมภาพันธ์ 2018	61
7	ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ..... วันที่ 10 – 16 กุมภาพันธ์ 2018	72
8	ผลกระทบของสิบลดหนึ่ง ..... วันที่ 17 – 23 กุมภาพันธ์ 2018	83
9	เงินถวายเพื่อการขอบพระคุณ ..... วันที่ 24 กุมภาพันธ์ – 2 มีนาคม 2018	94
10	บทบาทของฉันทภาวะ ..... วันที่ 3 – 9 มีนาคม 2018	104
11	หนี้ – การตัดสินใจรายวัน ..... วันที่ 10 – 16 มีนาคม 2018	115
12	นิสัยของผู้อารักขา ..... วันที่ 17 – 23 มีนาคม 2018	130
13	ผลลัพธ์ของฉันทภาวะ ..... วันที่ 24 – 30 มีนาคม 2018	141

บทที่ 1

อิทธิพลของวัตถุนิยม

The Influence of Materialism

วันที่ 30 ธันวาคม 2017 - 5 มกราคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 ยอห์น 2:16, 17; ลูกา 14:26-33; 12:15-21; เฉลยธรรมบัญญัติ 8:10-14;
1 ทิโมธี 6:10; ยอห์น 15:5; กาลาเทีย 2:20

ข้อควรจำ

“อย่าประพฤติตามอย่างคนยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดีเยียม” (โรม 12:2)

พระวณะของพระเจ้าบอกประชากรของพระองค์ “อย่าประพฤติตามอย่างคนยุคนี้” (โรม 12:2) แต่กลวงของ “วัตถุนิยม” นั้นมีอิทธิพลมา ทำให้ผู้คนปรารถนาทรัพย์สินสมบัติ และสำหรับสิ่งที่เราคิดว่าสมบัติพิสดานสามารถนำมาให้ได้นี้เป็นพลังหนักหน่วงยิ่ง มีคนจำนวนไม่มากนักที่ไม่ว่าร้ายหรือยากจน ที่อยู่ไกลเกินกว่า “วัตถุนิยม” จะเอื้อมถึง นี้รวมถึงคริสเตียนเช่นกัน

ไม่เป็นการผิดที่คนหนึ่งจะเป็นคนว่าร้าย หรือแม้แต่เป็นคนทำงานหนัก เพื่อจะผลักดันตัวเองให้หลุดหน้าไป เพื่อจะจัดหาสิ่งที่จะนำความสะดอกสบายมาให้ตัวเอง หรือบุคคลอันเป็นที่รัก แต่เมื่อเงินทอง หรือการมุ่งแต่หาเงินทองจนกลายเป็น “วงล้อมรอบทิศ” อย่างนี้จะเสี่ยงต่อการตกลงไปในหลุมพรางของพญามารซึ่งก็คือ “การประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้”

โลกถ่ายทอดแนวคิดที่ว่าชีวิตที่ดี ชีวิตที่สมบูรณ์ จะพบได้เมื่อมีเงินทองมากพอ แต่เงินนั้นคือ “หน้ากาก” ที่ซาตานซ่อนใบหน้าจริงเอาไว้ เพื่อให้มนุษย์หลงมอมอบความภักดี จะว่าไปวัตถุนิยมเป็นอาวุธแห่งทางเลือกที่ซาตานใช้ต่อต้านคริสเตียน ยิ่งกว่านั้น มีใครบ้างที่ไม่ชอบเงิน และสิ่งที่เงินสามารถบันดาลให้เราที่นี้และเดี๋ยวนี้ เงินสามารถนำไปสู่ความสำเร็จ และความพึงพอใจมาให้ได้อย่างฉับพลัน แต่ในที่สุดเงินไม่อาจตอบสนองต่อความต้องการที่ลุ่มลึกที่สุดของเรา

วันอาทิตย์

พระเจ้าของโลกนี้

The God of This World

เงินได้กลายเป็นพระ (god) ของโลกนี้ และ “วัตถุนิยม” ได้กลายเป็นศาสนาคู่กัน วัตถุนิยมได้กลายเป็นระบบที่น่าพิศมัย มีเสน่ห์หล่อใจที่เสนอความมั่นคงชั่วคราวให้ แต่บั้นปลายไม่มีความปลอดภัย

วัตถุนิยม คือความปรารถนาในทรัพย์สินที่มีคุณค่ากว่าความเป็นจริง ฝ่ายจิตวิญญาณ กล่าวคือการเป็นเจ้าของทรัพย์สินอาจมีคุณค่า แต่อย่าให้สิ่งที่เราถืออยู่ทั้งหมด “เป็นเจ้าเหนือตัวเรา” ข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งกล่าวว่า “คนรักเงินย่อมไม่อímเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอímกำไร นี่ก็อันิจจังด้วย” (ปัญญาจารย์ 5:10) นี่คือนปัญหาของความปรารถนาในสิ่งต่างๆ ของโลกนี้ ไม่ว่าจะหาเงินมาได้มากแค่ไหน จะไม่มีวันที่เราจะพูดว่า “พอแล้ว” แต่เราจะผลักดันตัวเองมากขึ้นและมากขึ้น เพื่อหาสิ่งที่เราไม่เคยรู้สึกพอเพียง นี่ไม่ใช่กับดักหรือ

อ่าน พระธรรม 1 ยอห์น 2:16, 17 พระคัมภีร์สองข้อนี้บอกเราเกี่ยวกับสิ่งที่มีคุณค่าจริง ๆ อะไรบ้าง

อ่านพระธรรมลูกา 14:26-33 พระเยซูทรงสอนว่าสิ่งใดสำคัญสูงสุดสำหรับคริสเตียน

เราอาจพูดได้ทำนองนี้ว่า: เงินทองสำหรับบางคนหรือความปรารถนาเพื่อจะมีเงินมาก ๆ ได้กลายเป็นผู้ใช้เงินฟุ่มเฟือยตัวจริง และไม่คอยเห็นคุณค่า

ของเงินเท่าที่ควร พระคัมภีร์ข้อหนึ่งให้คำเตือนใจว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่ง
ของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องเสียชีวิตของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร” (มาระโก
8:36)

“เมื่อพระเยซูเสด็จมายังโลกนี้ ลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ดูเหมือน
จะตกสู่สภาพต่ำสุดอย่างรวดเร็ว พื้นฐานทางสังคมไม่มั่นคง การดำเนินชีวิต
ไม่ถูกทำนอง มีสิ่งเทียมเท็จแอบแฝง....ระบบของศาสนาทั่วทั้งโลกกำลังสูญเสีย
เสียดุลยึดมั่นในจิตใจและในดวงวิญญาณ คำสอนเต็มไปด้วยสิ่งน่าขง มีการ
นำนิทานต่างๆ (fable) เข้ามาสอน ซึ่งเป็นเรื่องไม่จริง ผู้คนมองหาคนที่มีความ
ความคิดลุ่มลึกแต่ไม่พบ พวกเขาได้ค่อยๆ หันไปสู่ “ความเสื่อมศรัทธาใน
ศาสนา” (infidelity) และหันไปพึ่งในวัตถุนิยม พวกเขาผละจากสิ่งซึ่งเป็น
นิรันดร์ หันไปดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันเป็นหลัก” *เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา,*
หน้า 74, 75

*ผู้คนถูกนำไปสู่ความเสื่อมศรัทธาในศาสนา และหันไปพึ่งในวัตถุนิยม
และดำเนินชีวิตสำหรับปัจจุบันเป็นหลัก ฟังดูแล้วคุ้นเคยใช่ไหม*

มีใครบ้างไม่อยากเป็นเจ้าของสิ่งต่าง ๆ คำถามคือ : เราจะทราบ
ได้อย่างไรว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เราเป็นเจ้าของ แม้ว่าจะไม่มาก “เป็นเจ้าของ
ตัวเรา” เช่นกัน ใครคือหนึ่งเดียวที่เป็นเจ้าของชีวิตของเรา เราจะแน่ใจ
อย่างไรว่าพระองค์เป็นเจ้าของตัวตนของเราจริง ๆ

วันจันทร์

การเติมยังฉางให้เต็ม

Filling the Barns

อ่านพระธรรมลูกา 12:15-21 ตรงนี้มีข่าวสารอะไรสำหรับเรา
หลักการที่พบตรงนี้อาจสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับผู้ที่ไม่จำเป็นต้อง
เป็นคนรวยได้อย่างไร

ไม่ว่าเราจะร่ำรวยหรือยากจน ความปรารถนาจะเป็นเจ้าของในสิ่งต่างๆ
สามารถนำจิตใจของเราเจออกนอกเส้นทางไปจากสิ่งที่มีคุณค่าจริงๆ เราไม่ควร
มุ่งความสนใจไปกับสิ่งที่เป็ของชั่วคราว และเป็นอนิจจังเท่านั้น และแน่นอน
ว่าไม่คุ้มค่ากับการที่จะต้องสูญเสียชีวิตนิรันดร์ไป

เราอาจไม่เคยกัมศีระชะแก่รูปเคารพทองคำหรือเงินในลักษณะการ “นมัสการหรือกราบไหว้” โดยตรง แต่อย่างไรก็ดี เรายังตกอยู่ในอันตรายของการนมัสการ “ทองคำ” (gold) และ “เงิน” (silver) เพียงแต่ในอีกรูปแบบหนึ่ง

ค่าอุปมานี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้หลายพื้นที่ของโลก ในชีวิตของคนทั่วไปอุทิศให้กับการแสวงหาทรัพย์สินสมบัติ พ่อค้าปลีกได้ผันจากพ่อค้าเร่ด้วยการนำสินค้าของพวกเขาขายไปทั่วโลกด้วยกลยุทธ์ในการตลาดจากการสร้างคำขวัญที่ทำให้เราคิดว่า “เราจะไม่มีความสุข หรือความพึงพอใจ จนกว่าจะได้เป็นเจ้าของสินค้าที่เขาผลิตขึ้น” ซึ่งจะทำให้เราคิดว่าเราจำเป็นต้องได้มา จากนั้นบริษัทก็จะขายสินค้าให้เรา ความจริงก็คือ: มันใช้ได้ผล แม้กับคริสเตียนซึ่งความหวังไม่ได้อยู่ในโลกนี้ ต่างก็ไม่ปลอดภัยจากกลยุทธ์ที่หลอกลวงนี้

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 8:10-14 มีทางใดบ้างที่สมาชิกในคริสตจักรตกอยู่ในอันตรายจากการคุกคาม ที่ได้เตือนเราเกี่ยวกับเรื่องนี้

เราสามารถจะหา “ตัวอย่าง” อะไร ไม่ว่าจะอยู่ในพระคัมภีร์ หรือในโลกของเราในปัจจุบัน ซึ่งบุคคลหนึ่งสะสมทรัพย์สินสมบัติ และวัตถุสิ่งของต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งได้ทำให้บุคคลผู้นั้นใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณใกล้ชิดและรักพระเจ้ามากขึ้น อีกทั้งมีความปรารถนาสำหรับสวรรค์ และสิ่งฝ่ายจิตวิญญาณเพิ่มขึ้น

วันอังคาร

เสน่ห์ของวัตถุนิยม

The Allure of Materialism

โลกของการโฆษณาเน้นทรงพลังยิ่ง บริษัทต่าง ๆ ใช้เงินหลายพันล้านเหรียญอเมริกัน สร้างรูปลักษณ์ให้กับสินค้าของพวกเขาต่อหน้าเรา พวกเขา มักใช้ผู้นำเสนอ (presenter) ที่เป็นดารา นักร้อง หรือนักกีฬาผู้กำลังเป็นที่นิยม หล่อเหลา มีเสน่ห์สวยงาม เป็นผู้พูดเชิญชวนให้ใช้สินค้านั้น ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการขาย เมื่อเรามองไปยังโฆษณา เรามองเห็นตัวเราเองเหมือนเป็นฟรีเซนเตอร์ของสินค้าตัวนั้น

วัตถุนิยมไม่น่าจะมีประสิทธิผลมากอย่างนั้น ถ้าไม่เพราะความชาญฉลาด (ในบางครั้ง แม้จะดูไม่เป็นเช่นนั้น) ทำให้เราเกิดความรู้สึกนิยมชมชอบเป็นอำนาจของเทคนิคในการประชาสัมพันธ์นั่นเองที่ทำให้การโฆษณาบังเกิดผล แต่สำหรับสินค้าบางรายการที่ต้องห้ามหรือฟุ่มเฟือย เป็นยาพิษสำหรับคริสเตียนผู้กำลังดิ้นรนต่อสู้กับอันตรายของวัตถุนิยม ซึ่งพวกเราส่วนมากเป็นเช่นนั้น

อ่านพระธรรมมัทธิว 6:22-24 สอดคล้องกับความคิดและการกระทำของคริสเตียน ดวงตาเป็นตัวแทนอะไร เราในฐานะเป็นคริสเตียน เราควรมีปฏิกริยาอย่างไรกับรูปลักษณ์อันชาญฉลาดที่ทดลองเราให้บริโภคนิสัย ในขณะที่ยังจริง ๆ แล้วเราไม่มีความจำเป็น

การโฆษณาที่ผูกติดมากับความรู้สึกของผู้บริโภครายย่อยสามารถเป็นเครื่องมือทรงพลัง การโฆษณาขายสินค้าให้รายย่อย ด้วยการทำให้เกิดความตื่นเต้นในจิตใจของลูกค้า ประสบการณ์นั้นเป็นจินตนาการบริสุทธิ์ แต่ปรากฏว่าได้ผล มันเกือบเหมือนเป็นเวทมนตร์ต่อผู้คน อย่างไรก็ดี มันเกิดขึ้นประเดี๋ยวดังเดียว บุคคลนั้นรู้สึกเหมือนว่าตนเองอยู่ในอีกโลกหนึ่ง นั่นได้กลายมาเป็นศาสนาเทียมเท็จที่ไม่เสนอความรู้ใดๆ และไม่มีความจริงฝ่ายวิญญาณติดอยู่ด้วย กระนั้นในชั่วครู่หนึ่งที่คำเชิญชวนและการล่อลวงกำลังนำเสนอ มีหลายคนไม่อาจต่อต้านได้ ดังนั้นพวกเขาถามว่า เหตุใดจึงไม่ยอมรับพระเจ้าองค์เดียวที่ทรงทราบว่ามียอดเงินจำนวนมหาศาลเท่าไรถูกใช้ไป และจะคงถูกใช้ต่อไปเป็นค่าใช้จ่ายด้านโฆษณาประชาสัมพันธ์ เพื่อทำให้เราตระหนักว่าเราต้องการ

“แต่ข้าพเจ้าขอบอกท่านว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ อย่าสนองความต้องการของเนื้อหนัง” (กาลาเทีย 5:16) แม้เราจะโน้มเอียงคิดว่า “ตัณหาของเนื้อหนัง” คำนี้เป็นความสัมพันธ์ทางเพศเท่านั้น ถามว่าในอีกรูปแบบอื่น เราสามารถตกอยู่ในอันตรายของการทำให้ตัณหานี้ได้สมประสงค์หรือไม่

“ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรง
ประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถึงตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จง
คิดให้ถ่อมสุขุมสมกับขนาดความเชื่อ ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่
ท่าน” (โรม 12:3)

พระเจ้าตรัสว่า “จิตใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้า
กระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า”
(เอเสเคียล 28:17) ลูซีเฟอร์หลงกลวงตัวเขาเอง โดยคิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่กว่าที่
ตนเองเป็นจริง เมื่อเขาพูดในใจของเขาว่า “ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ
ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด” (อิสยาห์ 14:14) เขาเปิดเผยตัวตน
ให้เห็น “ความทะเยอทะยานของตนเอง” โดยการอ้างสิทธิ์ที่เขาเองไม่มี “การ
หลงตนเอง” และ “ความทะเยอทะยานของตนเอง” เป็นลักษณะสองประการ
ของดวงใจที่ทำให้ลูซีเฟอร์ล้มลง

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดเกี่ยวกับการล้มลงของลูซีเฟอร์ ซึ่งควรบอก
เราหลายลักษณะว่า เริ่มแรกของความบาปมาจาก “ความหลงตัวเอง”
(narcissism) ซึ่งพจนานุกรมอธิบายในลักษณะของ “การหลงตนเองเกิน
ควร” (inordinate fascination) ของคนหนึ่ง เช่นการรักตนเอง ซึ่งนำไปสู่
ความหยิ่งยโส” มีลักษณะอุปนิสัยอะไรที่พบในมนุษย์ผู้ล้มลงที่บ่งบอกถึง
สาเหตุยิ่งใหญ่กว่า “การหลงตนเอง” ดังได้กล่าวมาแล้ว

กระนั้นลักษณะอุปนิสัยเหล่านี้จะพบได้มาก เป็นเรื่องปกติเกินคนหนึ่ง
จะคิดได้ อย่างกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งกรุงบาบิโลนก็ได้คุยอวดถึงความ
ยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อหน้าท่านดาเนียล (ดาเนียล 4:30) ชาวฟาริสีได้เรียนรู้
ที่จะเชื่อว่าตนเองเป็นคนดีมีศีลธรรมสูงส่งกว่าใครๆ โดยเฉพาะเมื่อทำการ
อธิษฐานต่อพระเจ้ายอมชอบธรรมกว่าพวกคนเก็บภาษีเป็นไหนๆ (อ่านดูใน
ลูกา 18:11, 12) การมั่งมีในทรัพย์สินสมบัติก็ไม่ต่างกัน เพราะสามารถนำไปสู่การ
หลงตัวเองได้อย่างเดียวกัน ถ้าเราไม่ระมัดระวังเพียงพอ

อ่านพระธรรม 1 ทิโมธี 6:10 ท่านเปาโลกล่าวเตือนถึงอันตรายเกี่ยวกับอะไรตรงนี้

ท่านเปาโลกล่าวเตือนท่านทิโมธีให้ระมัดระวังคนชั่วหลายประเภท (2 ทิโมธี 3:1-5) ซึ่งรวมไปถึง “การรักเงินทอง” ความรักชนิดนี้สามารถหลอกลวงใจให้มีความเชื่อมั่นเกินควร และทำที่ยิ่งใหญ่ หรูหรา สง่างาม โอ้อวด ซึ่งก็คือ “การหมกมุ่นในตนเอง” (self-absorption) และ “การหยิ่ง-อวดดี” (conceit) ทั้งนี้เพราะวัตถุนิยมกระตุ้นให้ผู้มีเงินทอง ทรัพย์สินมากรู้สึกลำพองขึ้นในความสำเร็จ เป็นการง่ายเมื่อคนหนึ่งมีสมบัติฟัสถานมากจะคิดถึงตนเองมากกว่าคนทั่วไป ยิ่งกว่านั้นทุกคนต้องการเป็นคนร่ำรวย แต่มีเพียงจำนวนน้อยที่ทำได้ เพราะฉะนั้นจึงเป็นการง่ายที่คนรวยจะกลายเป็นคนหมกมุ่นในความสำเร็จของตนเองซึ่งนำไปสู่การเป็นคนหยิ่ง ถือตัว และอวดได้ง่าย

อ่านพระธรรมฟิลิปปี 2:3 “อย่าทำสิ่งใดในทางชิงดีกัน หรือถือดี แต่จงมีใจถ่อมถือน่าคนอื่นดีกว่าตัว” เพราะเหตุใดวัตถุนิยมจึงทำให้คนมั่งคั่งมีแนวคิด แนวปฏิบัติขัดแย้งกับอุดมคติของคริสเตียน

วันพฤหัสบดี

ความไร้ค่าของวัตถุนิยม

The Ultimate Futility of Materialism

มีคนจำนวนมากเป็นผู้ที่รักพระเจ้า ความเป็นตัวตนของพวกเขาผสมผสานเข้ากับน้ำพระทัยของพระองค์ เงินทองทรัพย์สินสมบัติใดๆ ไม่สามารถผลักดันพวกเขาออกจากความรัก และความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าได้

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 7:6; 1 เปโตร 2:9; ยอห์น 15:5 และ กาลาเทีย 2:20 คำว่า “การเป็นทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้า” หมายความว่าอย่างไร และเราจะพบเอกลักษณ์ของเราได้ที่ไหน

พระเยซูทรงว่า “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นแขนง...เพราะถ้าแยกจากเราแล้ว ท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5) การเชื่อมต่อนั้น

ที่มาของความมั่นคงโดยตรง “การเชื่อฟังแท้ๆ ออกมาจากดวงใจ นั่นคือ ดวงใจ ที่ทำงานกับพระคริสต์ และถ้าเรายินยอม พระองค์จะผลานความคิด และเป้าหมายของเราเข้าเป็นหนึ่งกับน้ำพระทัยของพระองค์ ดังนั้นเราต้องผลานจิตใจของเราให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ และเมื่อเราเชื่อฟังพระองค์ เราจะให้สิ่งนี้เป็นแรงผลักดันเราให้ก้าวไปกับพระองค์” *เอลเลน จี. วัตส์, ผู้ฟัง-ปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 668*

อาจกล่าวได้อีกอย่างว่า ลัทธิวัตถุนิยมเสนอเราด้วยถ้อยคำที่มีความหมายเหมือนกับ “การเป็นเจ้าของ” ของเรา หรืออีกนัยหนึ่ง เรานิยามตัวเราเองบนพื้นฐานในสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ และสิ่งที่เราสามารถซื้อหาสินค้าในโลกนี้ได้ ท่านอัครทูตยากอบเตือนเราไว้ในเรื่องนี้ว่า “ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานการกระทำของท่าน และจะเผาผลาญเนื้อหนังของท่านดุจไฟ ท่านได้สะสมสมบัติไว้แล้วสำหรับอวสานกาล” (ยากอบ 5:3) “ที่จะเก็บสะสมไว้” (to hoard) หมายถึงการเก็บรวบรวมทรัพย์สินสมบัติไว้ ไม่ว่าจะจำนวนน้อยหรือมาก จิตใจของพวกเขาจะอยู่กับทรัพย์สินสิ่งของที่พวกเขาเก็บสะสมไว้เหมือนในพระธรรมลูกา 12:19-21

วัตถุนิยมสร้างเอกลักษณ์ที่ทำให้เกิดความสับสน นี่หมายความว่าสำหรับหลายคน เอกลักษณ์ของเราได้หลอมรวมกับทรัพย์สินสมบัติของเรา กล่าวได้ว่าทรัพย์สินของเราเป็นสิ่งที่ทำให้เราคิดถึง และพึ่งพิงเหมือนกับเป็นพระเจ้า (God) ของเรา (มัทธิว 6:19-21) เหมือนที่คนหนึ่งได้พูดว่า “ฉันไม่มีอะไรถ้าฉันไม่มีทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้น” เป็นสิ่งน่าเศร้าเพียงใด เราหลอมรวมตัวเราเองเข้ากับทรัพย์สินสมบัติใดๆ ที่เราเป็นเจ้าของในแผ่นดินโลกนี้เท่านั้น ช่างเป็นความรู้สึกและความหวังที่ตื่นเขินจริงๆ ซึ่งในวันหนึ่งทรัพย์สินเหล่านี้จะสลายไป จึงไร้ประโยชน์ที่จะเอามามากพูนกับชีวิต โดยเฉพาะกับบางคนที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน เราจะผูกพันตัวเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับทรัพย์สินสมบัติ หรือกับพระเจ้า ในที่สุดเราจะได้อยู่กับอย่างไร หรือไม่ก็อยู่กับอีกอย่างหนึ่ง

**เราได้สร้างเอกลักษณ์ผูกพันตัวเราไว้กับสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ
แบบแน่นแฟ้นเพียงใด**

“ศัตรูกำลังซื้อดวงวิญญาณจำนวนมากในปัจจุบันนี้ด้วยราคาที่ถูกลงมาก พระคัมภีร์ใช้ภาษาแสดงให้เห็นภาพว่า “ท่านขายตัวท่านเองด้วยราคาเป็นศูนย์” (nought) คนหนึ่งอาจขายดวงวิญญาณของเขาด้วยการปรบมือของโลก คนอื่นๆ ขายไปด้วยเงินทอง อีกคนขายด้วยความพอใจบนพื้นฐานด้านอารมณ์รุนแรง ขณะที่คนอื่นขายไปกับความมึนเรงบันเทิงใจ ลักษณะการขายกำลังดำเนินไปในแต่ละวัน ซาตานกำลังยื่นเสนอราคาซื้อพวกเขาในราคาต่ำทั้งๆ ที่พระคริสต์ได้ซื้อพวกเขามาก่อนด้วยพระโลหิตของพระองค์ แต่ซาตานต่อราคาอย่างมีนัยแอบแฝง จากราคาต้นทุนที่ประเมินค่าไม่ได้จากราคาที่พระคริสต์ได้จ่ายค่าไถ่พวกเขา” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยากรณ์สำหรับคริสตจักร, เล่ม 5, หน้า 133*

การซื้อดวงวิญญาณด้วยวัตถุนิยมเป็นเป้าหมายของซาตาน คำเชิญชวนด้วยการเคาะอย่างฉาบฉวยดังต่อเนื่องในดวงใจทุกดวง วัตถุนิยมพูดไม่ได้ แต่มันรู้จักทุกภาษา และทราบว่าจะจัดความสนุกสนานเพลิดเพลินให้เป็นที่พึงพอใจกับทั้งคนร่ำรวย และคนยากจนอย่างไร ซึ่งจะทำให้พวกเขาพูดออกมาว่า “ฉันมีทุกสิ่งที่ฉันต้องการตอนนี้ เหตุใดฉันต้องเป็นกังวลอะไรอีกเล่า” ดังนั้นวัตถุนิยมทำให้ดวงจิตเสื่อมทรามลง มันทำให้ผู้คนพึงวางใจในสิ่งที่พวกเขาเป็นเจ้าของ แทนที่จะไว้วางใจพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ยาต้านพิษคือ พระสัญญาของพระเจ้าที่ว่า “มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ” (เศคาริยาห์ 4:6) วัตถุนิยมไม่อาจต่อต้านอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อเรารู้ทิศถวายเป็นตัวเราเองแต่พระเจ้า และตัดสินใจโดยพระคุณของพระองค์ เราจะไม่มียอมให้วัตถุนิยมมาปกครองเหนือชีวิตของเรา

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อะไรคือวิถีทางที่แม้เราจะยากจนหรือไม่มีสมบัติพัสถานมากนัก แต่เรายังอาจถูกกวาดไปด้วยสิ่งที่เป็นอันตรายบางประการ ดังที่เราได้ศึกษามาในสัปดาห์นี้
2. บางคนพูดว่า “ผมไม่ห่วงเรื่องเกี่ยวกับเงินทอง มันไม่ค่อยมีความหมายสักเท่าไรสำหรับผม” (บ่อยครั้งคนที่พูดเช่นนี้มีเงินอยู่ไม่น้อยเลย) เหตุใดหรือ ในหลายกรณี ตัวอย่างนี้ไม่เป็นความจริง เรื่อง “การเงิน” มีความสำคัญ มันมีบทบาทมากทีเดียวในชีวิตของเรา คำถามคือ: เราจะรักษาเงินของเรา และความต้องการใช้เงินของเราให้ถูกสัดส่วน และถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างไร
3. พระเยซูตรัสว่า “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่อาจเป็นสนิม และที่แมลงกินเสียได้และที่ขโมยอาจขูดช่องลักเอาไปได้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ ที่ไม่มีแมลงจะกิน และไม่มีสนิมจะกัด และที่ไม่มีขโมยขูดช่องลักเอาไปได้ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:19-21) อ่านพระวจนะที่พระเยซูตรัสกับเราตรงนี้ อย่างถี่ถ้วน พระองค์ทรงบอกอะไรเราในลักษณะที่ทรงพลัง เพื่อปกป้องตัวเราเองจากอันตรายของวัตถุนิยม

บทที่ 2

ฉันเห็น ฉันอยากได้ ฉันเอา

I See, I Want, I Take

วันที่ 6 - 12 มกราคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 โครินธ์ 8:1-7; มัทธีว 13:3-7, 22; ปฐมกาล 3:1-6;

อิสยาห์ 56:11; มัทธีว 26:14-16; 2 เปโตร 1:5-9

ข้อควรจำ

“และเมล็ดซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟัง พระวจนะ แต่ความกังวลของโลก และการล่อลวงของ ทรัพย์สมบัติรัดพระวจนะนั้นเสีย จึงไม่เกิดผล” (มัทธีว 13:22)

ก ความรักในเงินทอง และวัตถุสิ่งของอาจเข้ามาหาเราในหลายมุมมอง เอลเลน จี. ไวท์ พรรณนาว่าพญามารใช้หลายแผนเพื่อเป็นเหยื่อล่อผ่านเพทุบายของวัตถุนิยม เช่นว่า เอาชี เจ้าจงเป็นเจ้าของที่ดินและเงินทอง เพื่อดูแลต่อชีวิตนี้ แล้วกินดื่มจนพอใจ บ้างก็เสนอความรุ่งเรืองของโลกนี้ต่อหน้าพวกเขาในลักษณะแสงสว่างไสวดึงดูดใจ เพื่อพวกเขาจะฝากทรัพย์สมบัติไว้เพื่อชีวิตนี้ และมุ่งมองยังสิ่งของในโลกซึ่งล้วนน่ารัก น่าชื่นชม เราทั้งหลายต้องพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อต่อต้าน ปกป้องผู้ที่อยู่ในเส้นทางของพระเจ้าจากการใช้เงินหรือวัตถุที่เป็นปัจจัยต่อต้านเรา จงรักษาเงินทองให้อยู่ในระดับการควบคุมของเรา เพราะเงินทองเหล่านั้นยิ่งหามาได้มาก ยิ่งจะเป็นอันตรายต่อการอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าของเรา เพราะพวกมันจะแย่งเราไปจากอาณาจักรแห่งเบื้องบน เพราะถึงตอนนี้พวกเขาใส่ใจในเงินทอง

มากกว่าการเสริมสร้างอาณาจักรของพระคริสต์ และการประกาศข่าวแห่งความจริงจะเป็นสิ่งที่พวกเขาตั้งใจ เราทั้งหลายไม่จำเป็นต้องกลัวอิทธิพลของพวกเขา เพราะเราทราบว่าคุณค่าที่เห็นแก่ตัว และมีความโลภจะไม่อยู่ภายใต้อิทธิพลของผู้เป็นเจ้าของเรา และในที่สุดพวกเขาจะแยกตัวออกจากประชากรของพระเจ้า” *เอลเลน จี. ไวท์, Counsels on Stewardship, หน้า 154, 155*

น่าเสียดายที่แผนของพญามารดูเหมือนจะได้ผลดี แต่ให้เรามองไปยังอันตรายเหล่านี้ และดูว่าพระวจนะของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า เราจะหลีกเลี่ยงจากกับดักแห่งจิตวิญญาณนี้ได้อย่างไร

วันอาทิตย์

พระกิตติคุณแห่งความมั่งคั่ง

The Prosperity Gospel

นักเทศน์ทางโทรทัศน์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งมีชาวสวาร์ง่าย ๆ: พระเจ้าทรงประสงค์จะอวยพรให้เราทั้งหลาย และข้อพิสูจน์ในพระพรของพระองค์คือทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ อย่างอุดมที่เราทั้งหลายเป็นเจ้าของอยู่ในเวลานี้ สรุปได้ว่าหากเราทั้งหลายสัตย์ซื่อต่อพระองค์ พระองค์จะทรงอวยพรให้เราทั้งหลายให้เป็นคนมีฐานะมั่งคั่ง

แนวคิดนี้ หรือที่ผันแปรไปของคำสอนนี้ได้ถูกเรียกว่า “พระกิตติคุณแห่งความมั่งคั่ง” สรุปคือ “จงติดตามพระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงบันดาลให้คุณเป็นคนมีฐานะด้วยทรัพย์สินในโลก” จะว่าไปแนวคิดนี้ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร แต่เป็น “หลักศาสนศาสตร์ว่าด้วยการทำให้เกิดความชอบธรรมสำหรับนักวัตถุนิยม” เพราะความจริงได้กล่าวว่า *คุณอยากเป็นนักวัตถุนิยมและรู้สึกดีภายในไหม เรามี “พระกิตติคุณ” สำหรับคุณ*

กระนั้นการเชื่อมโยงพระกิตติคุณกับการรับประกันในทรัพย์สินสมบัติเป็นการนำทางที่ผิดพลาดไป เพราะความเชื่อนี้ไม่ประสานเสียงกับคำสอนในพระคัมภีร์ และสะท้อนให้เห็น “หลักศาสนศาสตร์ที่ใช้ตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง” ไม่มีพระคัมภีร์เป็นพื้นฐาน จึงเป็น “ความจริงครึ่งท่อนที่ห่อหุ้มด้วยภาษาของพระคัมภีร์” ณ แกนกลางของความเท็จนี้ จะผลิตออกมาซึ่งตัวตนของความ

บาปทุกอย่าง และนั่นคือ “ตัวเอง” และ “ความปรารถนาที่จะเอาใจตนเอง
เหนือสิ่งอื่นใดทุกอย่าง”

หลักศาสนศาสตร์แห่งพระกิตติคุณแห่งความมั่งคั่งสอนว่า ในการ
ถวายให้กับพระเจ้า เราจะได้ผลกำไรกลับมาด้วยการรับประกันในความมั่งคั่ง
การสอนเช่นนี้เท่ากับสมมติให้พระเจ้าเป็นเครื่องจำหน่ายสินค้า และแปร
สภาพความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์ ไม่มีอะไรมากกว่าการตกลงกันทำนอง
ว่า: “ข้าพเจ้าทำสิ่งนี้ และพระองค์ทรงสัญญาจะทำสิ่งนั้นเป็นการตอบแทน”
เราถวายให้พระเจ้าไม่ใช่เพราะเป็นสิ่งถูกต้องที่เราต้องทำ แต่เป็นเพราะเราได้
สิ่งตอบแทนนั่นคือ “พระกิตติคุณแห่งความมั่งคั่ง”

อ่าน พระธรรม 2 โครินธ์ 8:1-7 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้ เราได้เห็น
หลักการอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่ต่อต้านแนวคิด “พระกิตติคุณ
แห่งความมั่งคั่ง” ท่านเปาโลหมายความว่าถึงอะไรเมื่อท่านพูดถึงเกี่ยวกับ
“พระกิตติคุณแห่งการให้” (2 โครินธ์ 8:7)

พี่น้องแห่งความเชื่อเหล่านี้ แม้จะ “มีฐานะยากจนมาก” (2 โครินธ์
8:2) แต่กระนั้นยังมีจิตใจโอบอ้อมอารี พวกเขาได้บริจาคช่วยพี่น้องที่เดือดร้อน
ในแคว้นยูเดียจนเกินกำลังที่พวกเขาจะช่วยให้ ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวทำนองนี้
ซึ่งมีอีกมากช่วยพิสูจน์ว่า คำสอนพระกิตติคุณแห่งความรุ่งเรือง เป็นคำสอน
หรือทฤษฎีที่ผิดเพราะสอนว่าคุณดำเนินชีวิตถูกต้องกับพระเจ้า พระเจ้าผู้
ทรงมีทรัพย์สิ้นอย่างไม่จำกัดจะทรงประทานให้คุณมากมาย

คุณพบตัวอย่างบ้างไหมที่ผู้สัจย์ซื้อต่อพระเจ้าไม่มั่งคั่ง ส่วน
ผู้ไม่สัจย์ซื้อต่อพระองค์กลับร่ำรวย สิ่งนี้สอนอะไรแก่เราว่า “ความ
ร่ำรวยในทรัพย์สมบัติไม่ใช่ข้อบ่งชี้เสมอไปว่าพวกเขาได้รับพระพรจาก
พระเจ้า”

เราอาจไม่ต้องเปิดพระคัมภีร์เพื่อสอนความจริงในเรื่องหนึ่งที่ชัดเจนคือ: การใช้เงินทองเพื่อดูแลเอาใจใส่ชีวิตนี้ และความมั่งร่ำรวยว่าเป็นสิ่งชั่วคราว ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้จะคงอยู่ตลอดไป และบางสิ่งเป็นอยู่ช่วงสั้นๆ ด้วยซ้ำไป ท่านเปาโลกล่าวว่ “เพราะว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของที่มองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์” (2 โครินธ์ 4:18) คริสเตียนทั้งหลายมีสายตาสั้นเมื่อพวกเขามุ่งมองไปยังทรัพย์สินในโลกนี้เป็นส่วนใหญ่ แทนที่จะมองไปที่เส้นทางสู่สวรรค์ มีสิ่งของบางสิ่งสามารถทำให้ดวงตาของพวกเขาฝ้าฟางไปในเส้นทางของพระเจ้า มากกว่าการหลอกลวงแห่งความร่ำรวย เฮเลน เคลเลอร์ ผู้ซึ่งตาบอดกล่าวว่า: “บุคคลน่าเวทนามากที่สุดในโลกคือบางคนที่สายตาดี แต่ไม่เห็นภาพลวงตา ทั้งที่พระคัมภีร์เติมไปด้วยตัวอย่างของคุณคนเช่นนั้น ที่พวกเขามองเห็นได้ แต่สายตาฝ้าจติวิญญานได้บอดไปแล้ว”

บางคนรักโลกนี้มากจริง ๆ จนปล่อยให้โลกนี้กลืนกินความรักในความจริงของพวกเขา ขณะที่ทรัพย์สินในโลกนี้ของพวกเขาเพิ่มขึ้น ความสนใจในทรัพย์สินสมบัติแห่งสวรรค์จะลดลง ยิ่งพวกเขาได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินมีค่าในโลกนี้มากขึ้นเท่าใด พวกเขายังจะหวงแหนและกอดทรัพย์สินเหล่านั้นไว้แน่นกว่าเดิม ประหนึ่งทรัพย์สินที่พวกเขาได้มาเพราะความโลภจะถูกแย่งชิงไป ยิ่งพวกเขาสะสมทรัพย์สินสมบัติได้มากขึ้นเท่าไร พวกเขายัง “จะให้” แก่คนอื่น ๆ น้อยลง เพราะยิ่งพวกเขามีมากขึ้นพวกเขาก็กลับรู้สึกว่พวกเขาตนยังจนอยู่ดี โอ นี่หรือการหลอกลวงแห่งความร่ำรวย! พวกเขาจะมองไม่เห็น และไม่รู้สึกว่พันธกิจของพระเจ้าต้องการเงินสนับสนุน” *เอลเลน จี. ไวท์, Spiritual Gifts, เล่ม 2, หน้า 267*

ความพรำมัวในสายตาแห่งจติวิญญาน จะทำให้ความรอดได้รับความเสียหายหนัก จนเขาไม่มีพลังเพียงพอจะรักษาภาพพระเยซูไว้ในความคิด ดังนั้นเราต้องมองไปยังองค์พระคริสต์ทุกเวลา

อ่านพระธรรมมัทธิว 13:3-7 และ 22 พระเยซูทรงเตือนเราถึงอันตรายอะไรตรงนี้ เหตุใดจึงถือว่าเป็น “กับดักแบบง่าย ๆ” ที่ซาตานวางไว้เพื่อดักจับทุกคนไม่ว่าจะร่ำรวย หรือยากจน ให้ติดกับดักตัวนี้

ประการแรก พระเยซูทรงเตือนเราเกี่ยวกับ “ความกังวลตามธรรมดาโลก” (มัทธิว 13:22) พระเยซูทรงทราบว่าเราทุกคนมีความกังวลในความเป็นอยู่ โดยเฉพาะในด้านการเงิน คนยากจนเป็นกังวลว่าพวกเขาจะไม่มีอยู่ มีกินพอเพียง คนร่ำรวยเป็นกังวลในสิ่งอื่นๆ ที่พวกเขาอาจต้องการ เราอาจต้องการความมั่นคง แต่เราอย่าปล่อยความห่วงใยนั้น “รัดพระวจนะนั้นเสีย” (มัทธิว 13:22) แม้ว่า “ความร่ำรวยโดยตัวมันเองไม่ใช่สิ่งที่ชั่วร้าย” แต่ความร่ำรวยนั้นมีอำนาจในการหลอกลวงเรา และมันสามารถนำเราไปสู่ความพินาศได้ในที่สุด

เราพอจะมองเห็นในชีวิตของเราเองถึง “ความหลอกลวงแห่งความร่ำรวย” บ้างไหม เรามีแนวปฏิบัติในการเลือกอย่างไร เพื่อจะปกป้องเราเองไว้จากการหลอกลวงนี้

วันอังคาร

ขั้นตอนของความโลภ

The Steps of Covetousness

เหมือนกับความบาปทั้งปวง ความโลภเริ่มต้นในดวงใจ มันเริ่มต้นภายในตัวเรา แล้วมันปะทะออกมาด้านนอก นี่คือนิสัยที่เกิดขึ้นในสวนเอเดน

อ่านพระธรรมปฐมกาล 3:1-6 ซาตานได้ทำอะไรเพื่อล่อเอวาให้ทำความบาป ซาตานได้ใช้หลักการเดียวกันมาหลายยุค หลายสมัย เรื่อยมา จนปัจจุบันซาตานยังใช้วิธีการเดิม เพื่อล่อลวงเราเช่นกัน

อ่านพระธรรมปฐมกาลซึ่งบันทึกไว้ว่า “เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นน่ากิน และน่าดูด้วย ทั้งเป็นต้นไม้ที่มุ่งหมายจะให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีกินด้วย เขาก็กิน” (ปฐมกาล 3:6)

บุคคลที่ยังไม่รู้เทคนิคการโฆษณาในเชิงลึก อาจคิดว่าอุตสาหกรรมการโฆษณาเป็นตัวอย่างของการโฆษณาเชิญชวนเพื่อขายสินค้าชั้นยอด

ความจริงมีว่า วิธีการโฆษณาชวนเชื่อชั้นยอดเริ่มมีมาตั้งแต่ในสวนเอเดนแล้ว พญามารได้แปลงร่างเป็นงูที่พูดภาษามนุษย์ได้ และนำเสนอผลไม้จากต้นไม้ต้องห้ามในลักษณะที่ทำให้เธอมีความปรารถนาจะได้รับบางสิ่งที่พิเศษกว่าที่เธอและสามีได้รับแล้วอย่างอุดมสมบูรณ์ เพื่อให้เธอคิดว่าเธอต้องการบางสิ่งต่างๆ ที่เธอไม่มีความจำเป็นใดๆ นับเป็นวิธีการที่ฉลาดล้ำใฝ่ใหม่ การล้มลงของเอวาชี้ให้เห็นสามขั้นตอนคือ (1) ฉันเห็น (2) ฉันอยากได้ (3) ฉันเอา

แน่นอน ความโลภสามารถเป็นความบาปแบบเงียบๆ ซึ่งก็เหมือนกับตถุหา (ราคาหรือโลภก็) ความบาปนี้ซ่อนตัวอยู่หลังม่านแห่งเนื้อหนังของเรา แต่เมื่อมันปรากฏผลออกมา มันจะทำลายล้างไปในวงกว้าง มันอาจทำความเสียหายให้เกิดขึ้นกับความสัมพันธ์ มันปล่อยให้ “ผลเป็น” เกิดขึ้นกับบุคคลที่คุณรัก และมันจะกระหน่ำจิตใจสำนึกผิดชอบไปนานหลังจากนั้น

เมื่อใดความโลภไหล่ออกมา มันจะครอบงำหลักการต่างๆ กษัตริย์อาหับต้องการสวนองุ่นของนาโบท เมื่อขอซื้อนาโบทไม่ขายให้ และไม่ยอมแลกกับสวนองุ่นแปลงอื่น มเหสีของกษัตริย์ออกอุบายฆ่านาโบท และยึดเอาสวนองุ่นของเขา (1 พงศกษัตริย์ บทที่ 21) อีกเรื่องของความโลภ เป็นเรื่องของอาคาน ทหารของโยชูวา ทั้งๆ ที่โยชูวากำชับแข็งขันไม่ให้ทหารคนใดยึดเอาสิ่งของใดๆ ไปเป็นของส่วนตัวหลังตีเมืองเยรีโคได้ แต่อาคานก็ปล่อยให้ความโลภเข้าครอบงำ (โยชูวา 7:20-22) จะว่าไป ความโลภเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของความเห็นแก่ตัว

“ถ้าความเห็นแก่ตัวเป็นรูปแบบที่กำลังเกิดมากกว่าความบาปอื่นๆ อย่างนั้นความโลภก็จะถูกจัดว่าเป็นรูปแบบของความบาปที่เกิดขึ้นมากกว่าในรูปของความเห็นแก่ตัว นี่เป็นคำแนะนำที่น่าตกตะลึงของอัครทูตเปาโล เมื่อท่านกล่าวพรรณนาถึง ช่วงเวลาแห่งอันตรายว่า “แต่จงเข้าใจข้อนี้คือว่าในสมัยจะสิ้นยุคนี้ จะเกิดกลียุค” (2 ทิโมธี 3:1) ผู้คนจำนวนมากจะแยกตัวจากพระเจ้า อันเนื่องมาจากความเห็นแก่ตัวมากกว่าเหตุผลอื่นใด และความโลภจะเป็นผลแรก ทั้งนี้ก็เพราะ “มนุษย์จะเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน เย่อหยิ่ง ยโส ชอบต่อว่า ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ออกตัญญู ไร้ศีลธรรม” (2 ทิโมธี 3:2) John Harris, *Mammon*, หน้า 52

เหตุใดจึงสำคัญที่จะตระหนักด้วยตัวของเราเองถึงความโน้มเอียงทั้งหมดนี้ซึ่งสู่ทิศทางแห่งความโลภ

พุด

ความละโมภ - การมีสิ่งต่างๆ ในทางของคุณ

Greed- Having Things Your Way

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 56:11 ความบาปอะไรที่พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวเตือน

สำหรับเราในฐานะเป็นผู้ที่ได้ล้มลงในความบาป ความละโมภถือว่าเป็นเรื่องง่ายเหมือนการหายใจ และเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ตามธรรมชาติด้วยอย่างไรก็ดี เป็นการยากที่จะจินตนาการสิ่งใดในอุปนิสัยของมนุษย์สะท้อนออกมาจากพระลักษณะอุปนิสัยของพระคริสต์น้อยกว่าความละโมภ “เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสตเจ้าของเราแล้วว่า แม้พระองค์มั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์” (2 โครินธ์ 8:9)

มีเพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงทราบถึง “ความเสียหาย” ที่ความละโมภนำมาให้ตลอด ในประวัติศาสตร์ ความละโมภเป็นสาเหตุทำให้เกิดสงครามสู้รบ ทำให้ผู้คนประกอบอาชญากรรม ซึ่งนำความพินาสมาสู่พวกเขาเอง และครอบครัวของพวกเขา ความละโมภสามารถเป็นเหมือน “ไวรัส” เข้ายึดพื้นที่ในคนใดคนหนึ่งและกัดกิน “คุณความดี” (virtue) ทุกอย่างจนกระทั่งคนนั้นได้รับการเติมเต็มด้วยความละโมภ : มีอารมณ์รุนแรง ต้องการอำนาจ และการครอบครองทรัพย์สินสมบัติ และอีกครั้งหนึ่งเข้าลักษณะ: ฉันเห็น ฉันอยากได้ ฉันเอา

อ่านพระธรรมมัทธิว 26:14-16 เราได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับอำนาจของความละโมภจากเรื่องนี้

สังเกตถ้อยคำของยูดาส: “ถ้าข้าพเจ้าจะซื้อพระองค์ให้ท่านจับ ท่านทั้งหลายจะให้ข้าพเจ้าทำอะไร” (มัทธิว 26:15) ยูดาสยอมให้ความโลภเข้า

ควบคุมชีวิตของเขา เหมือนสิ่งอื่นใด ยูดาได้รับสิทธิพิเศษ ซึ่งมีเพียงไม่กี่คนที่ได้รับในตลอดประวัติศาสตร์: เขาได้อาศัยกินอยู่กับพระเป็นเจ้าผู้ทรงเสด็จลงมาบังเกิด ได้เห็นการอัศจรรย์นานัปการ ได้ยินถ้อยคำสั่งสอน และคำเทศนาแห่งชีวิตของพระเยซู แต่กระนั้น *มองดูความละโมภ และความโลภ* นำเขาให้ทำสิ่งที่เหลือเชื่อ

“พระเจ้าช่วยให้รอดได้ปฏิบัติต่อยูดาอย่างนุ่มนวลเพียงใด ทั้งๆ ที่ทรงทราบว่าเขาจะเป็นผู้ทรยศต่อพระองค์ ในคำสอนของพระองค์ พระเยซูทรงเน้นเรื่องความเมตตากรุณา การกระทำความดี และการให้แก่ผู้อื่น (benevolence) ซึ่งเป็นการขุดรากถอนโคนต้นตอแห่งความโลภ พระองค์ทรงนำเสนอต่อยูดาถึงอุปนิสัยที่น่าเกลียดชังแห่งความโลภ และมีหลายครั้งยูดาสตระหนักว่าอุปนิสัยของเขาได้ถูกเปิดออก และความบาปของเขาถูกชื้อออกมา แต่เขาไม่สารภาพ และไม่หันหลังให้กับความอธรรม” *เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน, หน้า 295*

ใครหนอ ถ้าไม่ระมัดระวัง จะไม่สามารถมองเห็นความละโมภที่แอบแฝงอยู่ในอุปนิสัยของเขาและเธอได้ โดยพระคุณของพระเจ้า เราจะสามารถควบคุมความโน้มเอียงตามธรรมชาติตัวนี้ให้อยู่ภายใต้การควบคุมได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

การควบคุมตนเอง

Self-Control

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้มีข้อไหนที่พูดว่าสามารถ หรือควรที่จะช่วยให้เราเข้าใจผู้คนฐานะร้ายหรือยากจน สามารถปกป้องตัวพวกเขาเองได้จากอันตรายที่ความละโมภ ความโลภ และความรักต่อเงินสามารถนำเสนอให้กับคริสเตียน *กิจการฯ 24:24-26; กาลาเทีย 5:22-25; 2 เปโตร 1:5-9*

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้รุ่มรวยมาก และเต็มไปด้วยคำสอนจากเบื้องบนเป็นคำสั่ง และคำตักเตือนว่าเราควรดำรงชีวิตอย่างไร แต่ให้สังเกตว่ามีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน: การควบคุมตนเอง ลักษณะอุปนิสัยบางอย่างอาจจะยากเป็นพิเศษ

เมื่อมาพูดถึงความละโมภ ความโลภ และความปรารถนาอยากเป็นเจ้าของสิ่งต่าง ๆ มีวิธีเดียวคือ การควบคุมตนเอง โดยให้เริ่มควบคุมความคิดของเราก่อน และจากนั้นควบคุมการกระทำ เราสามารถปกป้องจากอันตรายของสิ่งต่าง ๆ ที่เราได้พูดไปแล้ว

เราสามารถดำเนินการควบคุมได้เพียงระดับเดียวกับที่เรามอบถวายตัวเราเองในอำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีใครในพวกเราตามลำพังตัวเราเองสามารถเอาชนะลักษณะนิสัยเป็นบาปเหล่านี้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราได้ปลุกฝัง และเกื้อกูลนิสัยเสียดังกล่าวมาเป็นเวลานาน เราต้องการอำนาจเหนือธรรมชาติ นั่นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาทำงานในชีวิตของเรา เราจะต้องได้รับชัยชนะเหนืออำนาจแห่งการหลอกลวงนี้ “*ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยได้เกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ และเมื่อท่านถูกทดลองนั้นพระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้”* (1 โครินธ์ 10:13)

อ่านพระธรรม 2 เปโตร 1:5-9 อีกครั้งหนึ่ง เส้นทางอะไรที่ท่านเปโตรชี้ให้เราดู มีขั้นตอนอะไรบ้างที่ และเราสามารถเรียนรู้ที่จะติดตามได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดิ้นรนต่อสู้ของเราเพื่อต่อต้านความละโมภ และความโลภ

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เป้าหมายสูงสุดคือ ที่จะมีความสุข และความพึงพอใจ แต่การเป็น “ผู้ได้รับการเติมเต็มด้วยตนเอง” ผ่านวัตถุนิยมจะไม่บรรลุถึงเป้าหมายนี้ ในส่วนลึกลับมนุษย์ทราบว่าการคำตรัสของพระเจ้าเป็นความจริง กระนั้นพวกเขายังพยายามแสวงหาทรัพย์สินเงินทองมาไว้ในครอบครอง ซึ่งเข้าหลักการ: ฉันเห็น ฉันอยากได้ ฉันเอา มีอะไรที่ง่ายต่อความเข้าใจมากกว่านี้ เซเวนธ์-เดย์แอ๊ดเวนตีส ก็เหมือนกับคนอื่นทั่วไป เราพบกับการทดลอง คือความต้องการจะได้ครอบครองทรัพย์สินสมบัติ กระนั้นการได้มาซึ่งทรัพย์สินสมบัติก็ไม่ได้

ทำให้เกิดความสุขความพึงพอใจ หรือความอึดใจ แทนที่จะมีความสุขมันกลับสร้างปัญหา อย่างที่เราเห็นขุนนางหนุ่มที่มาหาพระเยซูเพื่อขอรับคำปรึกษา และเขาได้เห็นหน้าเดินจากไปด้วยความเศร้าใจ หมดกำลังใจเพราะเขาไม่ฟังคำแนะนำของพระเยซู และไม่ได้รับในสิ่งที่เขาต้องการ “คุณค่าของลัทธิวัตถุนิยมมีความสัมพันธ์กับการผิดปกติที่กีดกร่อนบุคคลที่เคยมีความสุขจากการใช้ชีวิตธรรมดา และมีความสุข และมีความสุข แต่ได้เข้าไปสู่ความเครียด ความกดดัน และความวิตกกังวล จนบางรายเกิดปัญหากับสุขภาพอย่างเช่น การปวดศีรษะต่อเนื่อง บุคลิกภาพผิดปกติ มีอาการหลงตัวเอง และมีนิสัยต่อต้านสังคม” *Tim Kasser, The High Price of Materialism, Mass.: The Mit Press, 2002* หน้า 22

เหล่าผู้เป็นนักลัทธิวัตถุนิยมคริสเตียน ในอีกแง่มุมหนึ่งกล่าวได้ว่าพวกเขาภาคภูมิใจที่ได้ดื่มจากบ่อน้ำแห่งทรัพย์สมบัติ แต่ในฝ่ายจิตวิญญาณกลับพบกับการสูญเสียน้ำในตัว (dehydrated) จนชีวิตขาดความรื่นรมย์ในส่วนลึกแต่สำหรับเราทั้งหลายจะไม่มีวันกระหายน้ำ เพราะเราได้ดื่มน้ำที่พระคริสต์ประทานให้ (ยอห์น 4:14)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ให้เราพักอยู่กับแนวคิดเรื่อง “ความมั่งคั่งแห่งพระกิตติคุณ” มีพระคัมภีร์ข้อไหนบ้างที่เหล่าผู้เชื่อในแนวคิดนี้นำมาส่งเสริม ในเวลาเดียวกัน เราเห็นตัวอย่างอะไรที่เราสามารถพบได้ในพระคัมภีร์ที่ผู้สัจย์ชื่อดำรงชีวิตเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่า คำสอนเรื่องความมั่งคั่งแห่งพระกิตติคุณเป็นคำสอนเทียมเท็จ
2. หลังจากบุตรชายคนแรกของเขาอายุได้สองสามปี ชายคนนั้นหันพูดขึ้นว่า “ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ความจริงสำคัญของพระคัมภีร์สองประการจากเด็กชายคนนี้ ประการแรก เราต่างเกิดมาเป็นคนบาป ประการที่สองเราเกิดมาพร้อมกับ “ความละโมบ” ใครสามารถเล่าเรื่องที่เกี่ยวพันกันแม้แต่เด็ก ๆ ยังเปิดเผยให้ทราบว่า เด็กทั้งหลายเกิดมาพร้อมกับธรรมชาติของความละโมบ เช่นเดียวกับผู้ใหญ่อย่างเรา ๆ เช่นนี้บอกอะไรให้เราทั้งหลายทราบว่าเราต้องการพระคุณของพระเจ้า
3. ถ้าเรามองหาแหล่งแห่งความยุ่งยากของเรา ใครบางคนเขียนว่า “เราไม่ควรทดสอบผู้คนเพื่อหาผู้ที่ติดยาเสพติด แต่ควรทดสอบพวกเขาว่าเป็นคนโง่ใหม่ เป็นคนเฉยเมยหรือไม่รู้เรื่องราวอะไร เป็นคนละโมบหรือเปล่า เป็นคนรักในอำนาจหรือไม่” มีอะไรเกี่ยวกับความละโมบที่สร้างความเสียหายได้มากจริง ๆ ไม่เฉพาะบุคคลที่ละโมบหรือบุคคลที่อยู่แวดล้อมเขาหรือเธอ มีตัวอย่างอะไรที่คุณรู้จัก ซึ่งความละโมบได้ทำให้เกิดความเสียหายรุนแรงกับทุกคนที่มีส่วนร่วม

บทที่ 3

พระเจ้าหรือทรัพย์สมบัติ

God or Mammon ?

วันที่ 13 - 19 มกราคม 2018

บายนสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เพลงสดุดี 33:6-9; มัทธิว 19:16- 22; 1 เปโตร 1:18;

ฮีบรู 2:14, 15; อพยพ 9:14; เพลงสดุดี 50:10

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูง และได้ประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อเพราะพระนามนั้นทุกเข้าในสวรรค์ ที่แผ่นดินโลก ใต้พื้นแผ่นดินโลกจะคุกเข่าลงกราบพระเยซู และเพื่อทุก ลิ่นจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระบิดาเจ้า” (ฟิลิปปี 2:9-11)

พระเจ้าไม่ทรงใช้ถ้อยคำมากมายอธิบาย ภาพที่พระองค์ทรงมองเห็นผู้คนที่ถูกรอบงำด้วยเงินทองและวัตถุสิ่งของมากเกินไป ความจำเป็น พระคริสต์ตรัสถึงเศรษฐีชาวไร่ผู้ร่ำรวย ซึ่งเก็บเกี่ยวได้มากมาย รวมทั้งผลผลิตฤดูกาลก่อนที่ได้สะสมไว้ จึงตัดสินใจรื้อยุ้งฉางเก่าลง และสร้างขึ้นใหม่ให้ใหญ่โต วางแผนจะหยุดงานและแสวงหาความสำราญดื่ม กิน อยู่สบายๆ โดยไม่คิดจะเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ พระเยซูตรัสว่า “แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า โอ คนโง่ ในคืนวันหนึ่งชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของ

ซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้นแหละ” (ลูกา 12:20-21)

การรับใช้พระเจ้าและรับใช้เงินทองเป็นการกระทำซึ่งขัดเส้นแยกจากกัน จะต้องรับใช้อย่างใดหรืออีกอย่างหนึ่ง ต้องตัดสินใจรับใช้พระเจ้าหรือทรัพย์สมบัติ เป็นเรื่องน่าวาดฝันที่จะคิดว่า เราสามารถทำได้ทั้งสองอย่าง ซึ่งเท่ากับการมีชีวิตอยู่ได้สองเท่าในเวลาเดียวกัน แต่เชื่อเถิดเราอาจหลอกคนอื่นได้แม้แต่ตัวเราเอง แต่ไม่อาจหลอกพระเจ้าได้ ไม่เร็วก็ช้าเราจะถูกไล่ทัน จะต้องตัดสินใจเลือกเอาอย่างเดียว และถ้าเลือกผิดทางในวันหนึ่ง เราจะต้องรับผิดชอบในการให้ปากคำ

เป็นการดีกว่าให้เราทำการเลือก เพราะเวลาผ่านไปถ้าเรายังลังเลหรือหาข้อแก้ตัว หรือ “ผัดวันประกันพรุ่ง” ฝ่ายที่ยึดตัวเราไว้เข้มแข็งกว่าจะออกแรงไปถึงดวงวิญญาณของเรา... ความเชื่อต้องการ “การตัดสินใจ”

การที่เราจะทำการตัดสินใจได้ง่ายกว่าคือ จะมองไปที่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทำสิ่งใดเพื่อเรา และเราเป็นหนี้อะไรพระองค์

วันอาทิตย์

พระคริสต์ องค์พระผู้สร้าง

Christ, the Creator

อ่านพระธรรมปฐมกาล 1:1; เพลงสดุดี 33:6-9; อีสยาห์ 45:11, 12; เยเรมีย์ 51:15 และ ยอห์น 1:3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับคุณความดีและโลกของวัตถุสิ่งของ

“เป็นพระคริสต์ผู้ทรงขยายฟ้าสวรรค์ออกไป และทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เป็นพระหัตถ์ของพระองค์ที่แขวนโลกไว้ในอวกาศ ทรงบันดาลให้เหล่าดอกไม้ขึ้นบนท้องทุ่ง “พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์” “ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดิน” (เพลงสดุดี 65:6; 95:5) พระองค์ทรงเติมเต็มธรรมชาติในโลกให้งดงาม เติมอากาศด้วยเสียงเพลงของเหล่าวิหค และสรรพสิ่งในโลก ทั้งอากาศ และท้องฟ้า พระองค์ทรงได้เขียนข่าวสารแห่งความรักของพระบิดาลงบนดอกไม้มานานาพรรณ” *เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 20*

วัตถุสิ่งของต่างๆ ที่มนุษย์ให้คุณค่า โดยตัวของมันเองไม่มีความชั่วร้ายใดๆ ไม่เหมือนคำสอนของบางศาสนา ซึ่งสอนว่าโลกแห่งทรัพย์สินเงินทอง และเพชรนิลจินดาเป็นสิ่งชั่วร้าย มีเพียงโลกแห่งจิตวิญญาณเท่านั้นเป็นสิ่งดี ขณะที่พระคัมภีร์ตีค่าสรรพสิ่ง และเพชรนิล จินดา แก้วแหวนเงินทอง แตกต่างออกไป

เพราะจะว่าไป พระเยซูเองทรงสร้างสิ่งที่มีคุณคาล้ำเหล่านั้น ถ้าอย่างนั้น แล้วต่อมามันเป็นสิ่งชั่วร้ายได้อย่างไร เพราะทั้งหมดเป็นของประทานจากพระเจ้า มันเป็นไปเพราะมนุษย์ยกย่องมันและเปลี่ยนค่าไปใช้ในทางที่ผิด นี่ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่สร้างวัตถุล้ำค่าเหล่านั้นขึ้นมา

ในทางกลับกันกับแนวคิดของมนุษย์ พระเจ้าทรงสร้างโลกวัตถุนานาชนิดขึ้นมาเพื่อประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ชื่นชมในความงดงามของพวกมัน และเพื่อประโยชน์แก่โลกโดยรวม : “ท่านจงปีติว่าเริงด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน” (เฉลย-ธรรมบัญญัติ 26:11; อ่าน 14:26 ด้วย)

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้าง (ยอห์น 1:1-3) และโลกนี้เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น ฤทธานุภาพในการทรงสร้าง ได้ทำให้พระองค์สามารถมองเห็นสรรพชีวิตที่อาศัยบนโลกในทุกมิติ พระองค์ทรงทราบในคุณค่าของสรรพวัตถุ และทรงทราบว่าพระองค์ทรงประทานให้เพื่อคุณประโยชน์ของเรา และเพื่อความชื่นชมยินดี พระองค์ทรงทราบเช่นกันว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับมนุษย์ผู้เปลี่ยนแปลงออกนอกกลุ่มนอกรทางในของประทานเหล่านั้น หรือแม้แต่ทำให้ของประทานทั้งหลายไปถึงจุดสิ้นสุด เหมือนที่เกิดขึ้นกับสิ่งอื่นๆ ทั้งที่มันควรถูกใช้ไปเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า

จงมองไปยังสิ่งรอบๆ จะเห็นความกว้างใหญ่ไพศาลอันเหลือเชื่อของโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น แม้แต่ความบาปได้ทำความเสียหายแก่โลกอย่างรุนแรง เรายังคงมองเห็นความงดงามซึ่งมีมาแต่ดั้งเดิมเห็นอยู่ทั่วไป จากการทรงสร้างซึ่งล้วนมีแต่สิ่งดี ๆ ซึ่งบอกให้ทราบถึงพระเจ้าผู้สร้างผู้แสนดีไซ้ใหม่

ในฐานะคริสเตียน เราเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเต็มร้อย และเป็นมนุษย์เต็มร้อยเช่นกัน การอยู่ร่วมกันในความเป็นพระเจ้า และในความเป็นมนุษย์ ทำให้เรามองเห็นในความเป็นพิเศษไม่มีใครเหมือนของพระองค์ ซึ่งสิ่งนี้มีความสำคัญสำหรับโลก และความสำคัญสำหรับชีวิตนิรันดร์ เราไม่อาจเข้าใจความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระองค์เต็มๆ ซึ่งก็เหมือนบางคนที่ไม่เข้าใจหลัก “อากาศพลศาสตร์” (aerodynamics) : ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เครื่องบินบินไม่ได้

“ตรงนี้มีควมลึกลับสองประการสำหรับชาวโลกที่มีกายเดียว แต่มีสองบุคคลภายในความเป็นหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งเป็นการรวมเป็นหนึ่งของพระเจ้าสามพระภาค และความเป็นมนุษย์ในตัวตนของพระเยซู...นี่ไม่ใช่นิยายที่มีจินตนาการล้ำเลิศ แต่เป็นความจริง ที่พระบุตรของเจ้าทรงจุติลงมาเกิด (incarnation) เป็นมนุษย์” *J.I. Packer, Knowing God (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1973), หน้า 53*

เหตุผลหนึ่งที่พระเยซูทรงมาบังเกิดในโลกก็เพื่อแสดงให้เราเห็นว่าพระเจ้า องค์พระบิดาทรงมีความรัก และทรงเอาพระทัยใส่ในเราแต่ละคนมากเพียงใด ซึ่งตรงกันข้ามกับที่บางคนเชื่อว่า พระเจ้าทรงอยู่ไกลแสนไกล นอกจากทรงสำแดงความรักของพระบิดา พระเยซูยังทรงสำแดงพระลักษณะอุปนิสัยอันแท้จริงของพระเจ้าให้เป็นที่ประจักษ์

ฝ่ายซาตานนั้น ได้พยายามแยกมนุษย์ออกจากพระเจ้า ซาตานได้อุตสาหะสร้างความเสียหายให้เกิดกับพระลักษณะแท้จริงของพระองค์ อีกทั้งใส่ร้ายพระลักษณะพิเศษของพระองค์ว่าไม่ทรงรัก และไม่ห่วงใยต่อพวกเรา ซาตานพยายามทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ผ่านสื่อ หรือเครื่องมือใดๆ ที่เป็นไปได้ที่ซาตานพอจะหาได้ เพื่อกีดกันเราไม่ให้ได้รับประสบการณ์ในความดีของพระเจ้า สิ่งหนึ่งที่ซาตานล่อลวงมนุษย์ได้ประสบความสำเร็จที่สุดคือ ซาตานใช้แผนล่อให้มนุษย์ติดกับแห่งความรักความหลงในวัตถุนิยม โดยเฉพาะช่วงใกล้วาระสุดท้ายนี้

อ่านพระธรรมมัทธิว 19:16-22 เรื่องนี้บอกเราว่า ชาตานสามารถใช้ความรัก ความหลงของเราที่มีต่อวัตถุสิ่งของต่างๆ เพื่อกักกันเราไว้ให้ออกห่างองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร

ลองจินตนาการ พระเยซูเอง คือพระเจ้า (พระบุตร) ในเนื้อหนัง ได้พูดกับชายผู้นี้ ซึ่งปรากฏแน่ชัดว่ารู้จักกับพระเยซูมาก่อนว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลพิเศษ กระนั้นเมื่ออะไรเกิดขึ้น เขาปล่อยให้ความมั่งคั่งในทรัพย์สินของเขาและความรักของเขามีต่อสมบัติเหล่านั้นแยกตัวเขาจากบุคคลที่เป็นตัวตนของพระเจ้า และให้ความรักที่มีต่อโลกวัตถุนิยมของเขา ทำให้เขาเป็นคนตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ แม้ว่าเขาจะรู้สึกเศร้าใจ แต่ความเศร้านั้นไม่ได้ทำให้เขาตัดสินใจทำสิ่งที่ถูก เขาไม่ได้โศกเศร้าเพราะเขาสูญเสียทรัพย์สินสมบัติของเขา แต่เขาเศร้าใจเพราะเขากำลังสูญเสียดวงวิญญาณของเขาไปเพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น

ไม่ว่าเราจะร่ำรวยหรือยากจน เราสามารถทำให้แน่ใจได้อย่างไรว่า เราได้รักษาความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับสิ่งทั้งหลาย ทั้งปวงของโลกนี้

วันอังคาร

พระคริสต์ องค์พระผู้ไถ่

Christ, the Redeemer

การเป็นหนี้ไม่ใช่หลักการของสวรรค์ แต่ดาอัมและเอวาได้ทำบาป โดยได้ละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้าซึ่งหมายถึงความตาย ดังนั้นมนุษยชาติได้กลายเป็นลูกหนี้ต่อความยุติธรรมของพระเจ้า เราเปรียบได้กับเป็นบุคคลล้มละลายฝ่ายจิตวิญญาณ ซึ่งธุรกิจเป็นหนี้เพราะขาดทุนหนัก เป็นหนี้ที่เราไม่มีวันจ่ายได้หมด

ความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา ได้ทรงจัดให้มีแผนการแห่ง “การไถ่ให้รอด” (Redemption) โดยมีพระเยซูทรงกลายเป็น “ผู้ทรงค้ำประกัน” สำหรับความรอดของเรา (ฮีบรู 7:22) พระเยซูทรงรับเป็นพระผู้ไถ่ ทรงเปิดเผยแผนดำเนินการสำคัญที่สุด ซึ่งมีเพียงการถวายบูชาไถ่บาปด้วยพระชนม์ชีพของพระองค์เท่านั้นที่แผนการไถ่บาปจะสำเร็จสมบูรณ์ สำหรับข้อกำหนดการ

จ่ายให้กับความยุติธรรมของพระเจ้า พระเยซูต้องทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่ความ
ยุติธรรมให้กับพระเจ้า กล่าวคือพระเยซูต้องจ่ายให้ความยุติธรรมที่เราเป็นหนี้
อยู่ และพระเมตตาของคุณได้เริ่มต้นที่ไม้กางเขน จักรวาลไม่เคยได้เห็นประจักษ์
พยานในทรัพย์สินอะไรยิ่งใหญ่เท่านี้ที่ถูกนำมาจ่ายเป็นค่าไถ่ให้กับมนุษยชาติ
(เอเฟซัส 5:2)

“โดยการเทพริพย์สมบัติทั้งหมดแห่งสวรรค์ให้กับโลกนี้ ด้วยการ
ประทานพระคริสต์ให้เรา ซึ่งเหมือนกับประทานให้ทั้งสวรรค์ เพื่อซื้อความ
ตั้งใจมั่น (the will) ความรัก ความชอบ จิตใจ ดวงวิญญาณ ของมนุษย์
ทุกคน” *เอลเลน จี. ไวท์, อุกาทรณ์สอนชีวิต, หน้า 326*

**อ่านข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อที่กล่าวถึงพระคริสต์ว่าได้ทรงช่วยเรา
ให้รอดจากอะไร: โครินธ์ 1:13; 1 เธสะโลนิกา 1:10; 1 เปโตร 1:18; ฮีบรู 2:14,
15; กาลาเทีย 3:13; วิวรรณ์ 1:15**

คำในภาษากรีก *tetelestai* (สำเร็จแล้ว) ใน ยอห์น 19:30 ซึ่งกล่าวว่า
“พระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” และทรงก้มพระเศียรลงสิ้นพระชนม์” เรียกว่า
มีความสำคัญที่สุดเท่าที่พูดจากัน เป็นถ้อยคำสุดท้ายที่พระเยซูทรงเปล่งออก
มาขณะอยู่บนไม้กางเขน คำประกาศสุดท้ายของพระองค์หมายถึงพันธกิจ
ของพระองค์ได้เสร็จสิ้นลง และการเป็นหนี้ของเราได้ “ถูกจ่ายไปเต็มจำนวน”
พระองค์ไม่ได้เปล่งคำเหมือนคนที่สิ้นหวัง แต่พระองค์ประสบความสำเร็จ
ในการไถ่โลกที่ได้สูญเสียไป มองไปที่ไม้กางเขนแห่งการไถ่ให้รอดจะเปิดเผย
ให้เห็นเหตุการณ์ในอดีต และผลกระทบแห่งปัจจุบัน และความหวังในอนาคต
พระเยซูทรงประทานชีวิตของพระองค์เพื่อทำลายความบาป ความตาย และ
การงานของพญามารครั้งเดียว และมีผลครอบคลุมตลอดไป ซึ่งหมายความว่า
แม้เราจะไม่คู่ควร แต่เราได้รับการไถ่ให้รอดแล้ว (เอเฟซัส 1:7) การมองเพียง
แวบเดียวยังจุดที่ไม้กางเขนตั้งอยู่ จะมองเห็นความอัศจรรย์แห่งความรอดที่
เกิดขึ้นบนพื้นศักดิ์สิทธิ์แห่งนั้น

พระคริสต์ในฐานะพระผู้ไถ่ทรงมีพระลักษณะประทับใจที่สุดในสวรรค์
ความสนพระทัยสูงสุดของพระองค์คือการไถ่เราให้รอด สิ่งนี้เปิดเผยให้เห็น

ภาพที่พระองค์สนพระทัยในมนุษยชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ทรงมองเห็นความสัมพันธ์กับเรา ด้วยความพึงพอใจพระทัยในความยุติธรรม พระคริสต์ทรงเห็นความสนพระทัยของพระองค์มาถึงการตอบสนองของเราต่อการถวายบูชาไถ่บาปของพระองค์

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้: พระคริสต์ทรงจ่ายหนี้เต็มจำนวนอย่างสมบูรณ์แบบ สำหรับความชั่วร้ายที่เราได้ทำมาทั้งหมด แล้วคุณจะตอบสนองอย่างไร (ดู โยบ 42:5, 6)

พุธ

พระเจ้าผู้ทรงหวงแหน

A Jealous God

ในการเผชิญหน้าของพระองค์กับฟาโรห์ พระเจ้าทรงประกาศว่า “มีฉะนั้นคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ แก่เจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้แน่ๆ ว่าทั่วโลก ไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้” (อพยพ 9:14)

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหมายความว่าอะไรเมื่อตรัสว่า “เพื่อเจ้าจะได้รู้แน่ๆ ว่าทั่วโลก ไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้”

“มันเป็นไปไม่ได้สำหรับดวงจิตของมนุษย์ที่มีความคิดจำกัด ที่จะเข้าใจพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้าและพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงบัญญัติไว้ขอบเขตจำกัดได้อย่างเต็มร้อย แม้แต่ดวงจิตที่ฉลาดล้ำที่สุดของผู้ทรงพลัง และได้รับการศึกษาสูงสุด หรือชาวสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ยังถูกคลุมไว้ด้วยความลึกลับ” เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 5, หน้า 698, 699

“เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก จะทราบว่าจะพระเยซูฮิวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย” (1 พงศกษัตริย์ 8:60) พระองค์ทรงคิด ทรงจดจำ และทรงทำการในลักษณะที่เราไม่เข้าใจ ไม่ว่าเราพยายามที่จะทำให้พระองค์เข้ามาในรูปร่างของเรา พระเจ้ายังคงรูปแบบของพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างเกล็ดหิมะ ทรงมีสมอง มีพระพักตร์ และมีลักษณะเป็นบุคคลที่พิเศษไม่เหมือนใคร และ “ไม่มีองค์อื่นเลย” (1 พงศกษัตริย์ 8:60) ยิ่งกว่านั้น

พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้าง และในฐานะพระผู้สร้าง ไม่ต้องสงสัยเลย พระองค์ทรงแตกต่างจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นอย่างชัดเจน

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้บอกเราว่า พระเจ้าทรงแตกต่างจากสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นอะไรบ้าง 1 ซามูเอล 2:2; เพลงสดุดี 86:8; อีสยาห์ 55:8, 9; เยเรมีย์ 10:10; ทิตัส 1:2

เมื่อเรามองไปยังความเป็นพระเจ้าของพระองค์ และสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงครอบครอง และสิ่งทั้งหมดที่ทรงกระทำ พระองค์ทรงน่าทึ่งยิ่ง ไม่มีใครอาจเทียบพระองค์ได้ กระนั้นพระองค์ทรงทำการในความรู้สึกว่าพระองค์ต้อง “แข่งขัน” สำหรับความรัก และความนิยมชมชอบของมนุษย์ นั่นอาจเป็นเหตุผลว่าเพราะอะไรพระองค์จึงตรัสว่า พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงหวงแหน” (อพยพ 34:14) พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้มีอิสระเสรี ซึ่งหมายถึงทรงสร้างเราให้มีทางเลือกที่จะรับใช้พระองค์ หรือรับใช้สิ่งอื่นในอีกหลายแนวทางปัญหาสำคัญของมนุษย์คือ: การเลือกที่จะรับใช้ “พระ” (gods) อื่นๆ ไม่เลือกว่ามีรูปแบบอะไร ซึ่งจะต่อต้านคนที่รับใช้พระเจ้าองค์เดียวซึ่งมีคุณค่าแก่การรับใช้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สร้าง ทรงเป็นเจ้าของสรรพสิ่งในจักรวาล นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใดพระองค์จึงทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงหวงแหน”

มีอะไรบ้างใหม่ในชีวิตของเราที่กำลัง “แข่งขัน” กับพระเจ้าผู้ที่เรารัก และนิยมชมชอบ

วันพฤหัสบดี

ความเป็นเจ้าของตัวจริง

True Ownership

เราเป็นของพระเจ้า ทั้งโดยการทรงสร้างและโดยการทรงไถ่และเราไม่เพียงเป็นของพระเจ้าแต่ทรัพย์สินสมบัติทั้งปวงก็เป็นของพระเจ้าเช่นกัน ตัวเราเองไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งใดเลย นอกเหนือจาก “การเลือก” นั่นเองที่เป็นของเรา

มีความผิดแผกจากกัน ในทฤษฎีกลางของทางโลก (worldliness) มีแนวคิดที่เราเป็นเจ้าของของทรัพย์สินสมบัติของเรา แต่นี่เป็นการหลอกลวง เพราะสำหรับคริสเตียนที่จะคิดว่าพวกเขาเป็นเจ้าของคนสุดท้ายของทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา คือการจะคิดตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าสอน

พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์อย่างเรา พระองค์ทรงเป็นเจ้าของในทุกสิ่ง (โยบ 38:4-11) เราเป็นเพียงคนแปลกหน้า และผู้เช่าที่ (เลวีนิติ 25:23) เหมือนกับชาวอิสราเอลที่อยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา (Promised Land) เราแม้แต่เพียงในพระเจ้าสำหรับลมหายใจรอบต่อไปของเรา (กิจการฯ 17:25) สิ่งที่เราคิดว่าเราเป็นเจ้าของ แต่พระองค์เป็นเจ้าของ เราเป็นเพียง “ผู้จัดการดูแลทรัพย์สิน” (stewards) ของพระองค์ ดังนั้นเราต้องบริหารจัดการทรัพย์สินที่สัมผัสดับต้องได้ และแม้แต่ทรัพย์สินที่สัมผัสดับต้องไม่ได้ เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า

เขียนรายการสิ่งของต่าง ๆ ลงบนเส้นที่ได้เตรียมไว้ให้ โดยเขียนแบบย่อ ๆ จากข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ที่บอกว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของ: **เฉลยธรรมบัญญัติ 10:14; เพลงสดุดี 50:10; 104:16; เอเสเคียล 18:4; ฮักกัย 2:8; 1 โครินธ์ 6:19, 20** ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราว่าเราควรมองดู ทรัพย์สินศฤงคารทั้งหลายที่เรามีอยู่ในครอบครองอย่างไร

“สรรพสิ่งทั้งปวงเป็นของพระเจ้า มนุษย์อาจเพิกเฉยต่อการอ้างสิทธิ์ของพระเจ้า ขณะที่พระองค์ทรงมีพระทัยเอื้อเพื่อทรงประทานพระพรให้มวลมนุษย์ พวกเขาอาจใช้ของประทานที่ได้รับมาเพื่อความสุขสบาย ความพึงพอใจอย่างเห็นแก่ตัว แต่พวกเขาจะถูกเรียกให้รายงานตัวสำหรับการทำหน้าที่ “ฉันทภาวะ” ในวันสุดท้าย” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 9, หน้า 246*

การเป็นเจ้าของทรัพย์สินของพระเจ้า และความสัมพันธ์ของพระองค์กับเรา ในฐานะที่ทรงมอบหมายให้เราเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระองค์ พระองค์ทรงให้อำนาจเราในการใช้ทรัพย์สินนั้นเพื่อเตรียมความพร้อมให้เราสำหรับแผ่นดินสวรรค์ และเพื่อให้เกิดประโยชน์ และพระพรแก่คนอื่น ๆ แต่ผู้จัดการทรัพย์สินฯ

ที่ไม่เชื่อสัตย์สามารถจะยับยั้งไม่ให้เจ้าของทรัพย์สินเข้าถึงทรัพย์สินของเขาเอง
อย่างที่เราได้เห็นในบทเรียนของเมื่อวานนี้ พระเจ้าจะไม่ทรงบังคับให้เราทำ
ตามพระทัยของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างเรา ทรงประทานทรัพย์สินสมบัติให้
เราดูแลในโลกนี้ และให้บริหารจัดการสำหรับพระองค์กระทั่งพระองค์เสด็จ
กลับมา สิ่งใดๆ ที่เราทำจะสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้า

**ใคร่ครวญให้ตลอด ในความเป็นจริงหมายถึงอะไร ที่ว่าคุณไม่ได้
เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่อยู่ในมือของคุณในขณะนี้ แต่เป็นของพระเจ้า
สิ่งนี้ควรบอกอะไรคุณว่า คุณควรเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินต่างๆ ที่คุณ
ครอบครองอยู่อย่างไร**

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

คำว่า “ฉันทภาวะ” (ผู้บริหารจัดการทรัพย์สินของพระเจ้า) ตามที่เรา
เข้าใจ เริ่มจากพระเจ้าทรงมอบสวนเอเดนให้เป็นบ้านของอาดัมและเอวา ขณะ
เดียวกันทรงมอบหมายให้คู่สามีภรรยาดูแลรักษาสวนเอเดน (ปฐมกาล 2:15)
ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมอันสมบูรณ์พร้อมนั้น พวกเขาต้องทำให้สวนเอเดนเป็น
สถานที่น่าอยู่ ภาวะในการดูแลสวนนั้นไม่ใช่งานหนัก พระเจ้าทรงมอบสิทธิ และ
บทบาทใหม่ให้สามีภรรยา และทรงสอนพวกเขาเกี่ยวกับหน้าที่รับผิดชอบ
งานดูแลสวนเอเดนซึ่งจะให้ความหมายและนำความสุขมาสู่ครอบครัวใหม่

คำกริยาในภาษาฮีบรูสำหรับให้ “อำนาจครอบครอง” (dominion)
(ปฐมกาล 1:26, 28) หมายถึง “การจะนำมาอยู่ใต้การควบคุมและการปกครอง”
สอดคล้องกับ “บริบท” (context) นี้ไม่ใช่การครอบครอง หรือการปกครองที่
ใช้ความรุนแรงเด็ดขาด แต่เป็นการปกครองด้วยความเมตตากรุณา ดูแลเอา
ใจใส่งานแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า งานรับผิดชอบนี้ไม่ได้หยุดไป ในสิ่ง
แวดล้อมอันงดงาม อาดัมและเอวาจะต้องเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของ
และพวกเขาเป็นผู้จัดการของพระองค์ หรือเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทภาวะ จากเริ่ม
แรกพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้อาดัมและเอวามีตำแหน่งงานที่ต้องรับผิดชอบเป็น

ที่ไว้วางใจได้ แต่ไม่ใช่เจ้าของ พวกเขาต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขาเป็นเจ้าหน้าที่
ฉันทการะผู้สัตย์ซื่อในภาระหน้าที่ของพวกเขา

“อาดัมและเอวาได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษาสวนเอเดน พวกเขา
จะต้อง “ตัดแต่ง และดูแลสวนนั้นให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์” พวกเขามีความสุข
ในงานของพวกเขา ดวงจิต ดวงใจ และความตั้งใจมั่นของพวกเขาทำงาน
ร่วมกันอย่างกลมกลืน ในการทำงาน พวกเขาไม่รู้สึกรู้สีกเห็นดเห็นเี่ยว หลาย
ชั่วโมงถูกใช้ไปด้วยสิ่งที่ให้ประโยชน์ ทั้งสองสื่อสารร่วมมือกันอย่างราบรื่น
อาซีพของพวกเขาคือชาวสวน พระเจ้าและพระคริสต์เสด็จมาเยี่ยม และ
สนทนากับพวกเขา พวกเขาได้รับเสรีภาพอย่างสมบูรณ์...พระเจ้าทรงเป็น
เจ้าของบ้านสวนเอเดนที่พวกเขาอาศัยอยู่ พวกเขารับผิดชอบการงานภายใต้
พระองค์” เอลเลน จี. ไวท์, *Manuscript Releases*, เล่ม 10, หน้า 327

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ข้อมูลความจริงที่พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของโลก สอนเราเกี่ยวกับพื้นฐานความรับผิดชอบของเรา เมื่อมาถึงเรื่องของ “สิ่งแวดล้อม” อย่างไร ขณะที่พยายามหลีกเลี่ยงจาก “การเมืองในลักษณะที่คลั่งไคล้” ยังมี “นักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม” ซึ่งเลยเถิดไปถึงขั้นกราบไหว้สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ เราควรมีท่าทีต่อคนกลุ่มนี้อย่างไร ในฐานะเป็นคริสเตียนเรามีหน้าที่อะไรต่อการดูแลเอาใจใส่สิ่งแวดล้อม
2. ให้เรากลับมาอภิปรายในแนวคิดที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงหวงแหน” นี้ไม่ใช่แนวคิดที่จะเข้าใจได้ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมนุษย์ใช้คำเดียวกันนี้ในเชิงลบ เราจึงมองดูคำ “หวงแหน” ว่าเป็นบางสิ่งที่ไม่ดี เป็นบางสิ่งที่จะต้องหลีกเลี่ยง แล้วเราจะเข้าใจแนวคิดนี้เมื่อพระเจ้าทรงนำมาใช้อย่างไร โดยไม่ให้เป็นแนวคิดที่เป็นภาระ เหมือนคนเดินทางจะต้องหิวหรือลากกระเป๋าเดินทางไปด้วยเสมอ
3. เราสามารถจำแนกความแตกต่าง และมีความรู้สึกชื่นชมเกี่ยวกับการใช้ธรรมชาติที่พระเจ้าทรงสร้างไว้อย่างถูกต้อง หรือใช้สิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือย หรือผิดวิธี เหตุใดการมองเห็นความแตกต่างในเรื่องนี้จึงมีความสำคัญมาก

บทที่ 4

ออกจากวิถีของโลก

Escape From the World's Ways

วันที่ 20 - 26 มกราคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เพลงสดุดี 119:11; เอเฟซัส 6:18; โรม 8:5, 6; ฮีบรู 11:1-6;

1 พงศ์กษัตริย์ 3:14; เอเสเคียล 36:26, 27

ข้อควรจำ

“ความมั่งคั่งไม่อำนวยความสะดวก ในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยกู้ให้พ้นความมรณา...บุคคลที่วางใจในความมั่งคั่งจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไ้ไม่เหี่ยว” (สุภาษิต 11:4, 28)

๖๖ มัวว่าซาตานล้มเหลวกับพระเยซู แต่ซาตานประสบความสำเร็จกับคนอื่นๆ ทั้งหลาย ซาตานจะดำเนินการทดลองต่อไปเว้นแต่เราจะสวมยุทธภัณฑ์ และอาศัยอำนาจของพระเจ้า เพราะพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่เสนอเสรีภาพจากการหลอกล่อของโลก

ดังนั้นเราต้องเน้นความสนใจไปยังผู้จัดหาจากเบื้องบน กษัตริย์ดาวิดตระหนักในคุณค่าของชีวิตนี้เมื่อพระองค์เขียนว่า “เหล่าสิ่งหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเจ้า ไม่ขาดของดีใดๆ” (เพลงสดุดี 34:10) ส่วนกษัตริย์ซาโลมอนกล่าวว่า “มนุษย์ผู้ประสบปัญญา และผู้ได้รับความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงิน และทำไร่นั้นดีกว่าทองคำ” (สุภาษิต 3:13, 14) ความสุขแท้จริงและการดำเนินชีวิตถูกต้องมาจากการละสายตาจากสมบัติพัสถานที่เราเป็น

เจ้าของ แล้วมองไปยังพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของชีวิตของเรา

ความหวังหนึ่งเดียวที่จะหลีกเลี่ยงการทำให้หลงเสน่ห์ของทางโลก คือการประสบความสำเร็จในการสร้างความสัมพันธ์กับพระเยซู สัปดาห์นี้เราจะศึกษาถึงส่วนประกอบสำคัญ และการมองเห็นอย่างถ่องแท้สำหรับความสำเร็จในฝ่ายจิตวิญญาณของเราเอง และที่จะตระหนักในอำนาจที่ซ่อนอยู่ใต้หน้ากากของโลก และมองเห็นความสำคัญของพระคริสต์ว่าเป็นเหตุผลแท้จริงเพื่อการดำรงชีวิตอยู่ของเรา

วันอาทิตย์

ความสัมพันธ์กับพระคริสต์

A Relationship With Christ

ความรักที่มีต่อทรัพย์สินสมบัติในโลก แม้แต่บุคคลไม่ถึงกับมั่งคั่ง สามารถเป็น “โชอันทรงพลังที่ล้ามดวงวิญญาณไว้กับโลก แทนที่เป็นสายสัมพันธ์อันแนบแน่นกับพระคริสต์” แม้ว่าเราจะไม่ถึงกับร่ำรวยเงินทองและทรัพย์สินอันมีค่าในโลก แต่ความปรารถนาแรงกล้ายังคงมุ่งหมายจะให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินสิ่งของมากขึ้น ทั้งๆ ที่ทราบว่ามีนอจากกลายเป็นคำสาปที่น่าสะพรึงกลัว หากเราไม่นำทรัพย์สินศฤงคารเหล่านั้นมาอยู่ภายใต้การควบคุมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของมากขึ้น ทั้งๆ ที่ทราบว่ามีนอจากกลายเป็นคำสาปที่น่าสะพรึงกลัว หากเราไม่นำทรัพย์สินศฤงคารเหล่านั้นมาอยู่ภายใต้การควบคุมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของมากขึ้น ทั้งๆ ที่ทราบว่ามีนอจากกลายเป็นคำสาปที่น่าสะพรึงกลัว หากเราไม่นำทรัพย์สินศฤงคารเหล่านั้นมาอยู่ภายใต้การควบคุมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของมากขึ้น

อะไรคือกำแพงปกป้องที่เรามี

“จงเอาใจใส่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก”
(โคโลสี 3:2) เราจะทำอย่างไรกับถ้อยคำที่ท่านเปาโลบอกเราให้ทำ
(อ่าน เพลงสดุดี 119:11; เอเฟซัส 6:18 ด้วย)

มีข้อพระคัมภีร์ใดอีก ที่กล่าวถึงสิ่งเราควรถือรักษาไว้ ด้วยการมุ่งจิตใจของเราไปยังสิ่งนั้น (ดูตัวอย่าง เช่น ฟิลิปปี 4:8)

วิธีเดียวที่จะเยียวยาสำหรับการรักสิ่งของโลก ไม่ว่ามันจะมาในรูปแบบไหน คือเรา “จะสรรเสริญพระเจ้าตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป” (เพลงสดุดี 34:1) ผ่านวิถีชีวิตของเราอันจะมีขึ้น และมีลง ท่านโมเสส “ท่านถือว่าการอดทนต่อความอภัยเพื่อพระคริสต์ ประเสริฐกว่าสมบัติของประเทศอียิปต์เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น” (ฮีบรู 11:26) ก่อนที่เราจะมีความสัมพันธ์อื่นใด พระคริสต์จะต้องเป็นสิ่งแรกในการเลือกของเรา พระคริสต์ทรงมองสำหรับการมอบถวายชีวิตบนพื้นฐานของความมั่นใจ และเห็นเป็นทางเลือกที่ดีกว่า นั่นคือเราต้องอุทิศชีวิตของเราแด่พระคริสต์ เพราะว่าพระองค์เป็นใคร และพระองค์ได้ทรงทำอะไรเพื่อเรา ไม่ใช่เพราะว่าผลประโยชน์ที่จะได้รับ เมื่อเรามีความเชื่อและอุทิศถวายชีวิตของเราให้เป็นที่ยอมรับแก่คนทั่วไป

ชีวิตของเราทั้งหลายจะต้องถูกซ่อนอยู่ในพระเยซู และแผนการของพระองค์จะต้องเป็นแผนการของเรา การมอบถวายแท้จริง คือเมื่อเราใช้มือจับคันไถแล้วเราจะไม่ “หันหลังกลับ” (ลูกา 9:62) เมื่อเราได้มอบถวายชีวิตเช่นนั้น พระเยซูจะยกชูเราขึ้นจนเต็มศักยภาพของเรา เมื่อเรามอบถวายชีวิตแด่พระองค์ พระองค์จะทรงตัดบ่วงของโลกที่ผูกมัดดวงวิญญาณของเราให้ขาดออกจากกัน เราจะต้อง “ให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางชีวิตของเรา แทนที่เราจะเอาตัวเราเองเป็นศูนย์กลาง” สิ่งนี้เท่าันั้นที่พระองค์จะทรงเติมเต็มชีวิตที่ว่างเปล่าของเราทั้งหลายให้เต็มล้น

คิดเกี่ยวกับเวลาที่เราได้ทรัพย์สิน หรือเงินมาอยู่ในครอบครอง ซึ่งเป็นบางสิ่งที่เราขาดแคลนอย่างยิ่ง ถ้ามว่า ความชื่นชมยินดีจากการบรรลุผล ความรู้สึกดังกล่าวอยู่ได้นานเพียงใดก่อนที่มันจะค่อย ๆ จางหายไป และคุณได้กลับไปอยู่ตรงจุดที่คุณอยู่ก่อนหน้านั้น

วันจันทร์

ในพระวจนะของพระเจ้า

In the Word

นับตั้งแต่จัดตั้งหอพระคริสตธรรมในประเทศต่าง ๆ ขึ้นทั่วโลก จนถึงปัจจุบันได้จำหน่ายแจกพระคัมภีร์ในภาษาต่าง ๆ ไปแล้วรวมกว่า

6,000 ล้านเล่ม แต่จะมีจำนวนคนเท่าไรที่มองเห็นพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงชนม์ ไม่มีการจดสถิติไว้ โดยเฉพาะมีจำนวนเท่าไรที่อ่านด้วยดวงใจถูกเปิดออกด้วยความจริงใจ และรับเอาความจริง...ไม่มีใครทราบจำนวนเช่นกัน

การศึกษาพระคัมภีร์อย่างถูกต้อง ด้วยการใช้เป็นเข็มทิศฝ่ายจิตวิญญาณ จะสามารถให้พระคัมภีร์เป็นสิ่งที่นำร่องฝ่าคลื่นลมแห่งความเท็จ และความสับสนได้ พระคัมภีร์เป็นเอกสารแห่งชีวิตของพระเจ้าตั้งแต่เดิมมา (ฮีบรู 4:12) พระคัมภีร์ชี้เราสู่ความจริง ที่เราไม่สามารถเสาะหาจากที่ใดได้ พระคัมภีร์เป็นแผนที่ของถนนสำหรับการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน และพระคัมภีร์ให้การศึกษาดูโดยขยายภูมิปัญญาของเรา และขัดเกลาอุปนิสัยของเราให้ดีขึ้น

อ่านพระธรรมยอห์น 5:39, 14:6 และ 20:31 พระคัมภีร์ โดยเฉพาะพระกิตติคุณ ให้หลักฐานข้อมูลที่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจเกี่ยวกับพระเยซู ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวเจาะจงในสิ่งที่อัครทูตยอห์นพูดเกี่ยวกับพระองค์ และบอกเหตุผลด้วยว่าเหตุใดพระคริสต์ทรงมีความสำคัญต่อเรา และต่อสิ่งทั้งปวงที่เราเชื่อ

เราศึกษาพระคัมภีร์เพราะว่าพระคัมภีร์เป็นแหล่งสำคัญที่สุดของความจริง พระเยซูทรงเป็นความจริงและในพระคัมภีร์เราพบพระเยซูเหมือนเราสามารถรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงได้เปิดเผยพระองค์ให้เป็นที่ประจักษ์เรื่อยมา ตรงนี้พระวจนะของพระเจ้า ทั้งในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ เราเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูว่าทรงเป็นใคร และพระองค์ได้ทรงทำอะไรสำเร็จแล้วเพื่อเรา เช่นนั้นเราตกหลุมรัก และมอบถวายชีวิต และดวงวิญญาณของเราไว้ในการดูแลในแหล่งปลอดภัยชั่ววันรันดร์ของพระองค์โดยการติดตามพระเยซู และเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ ตามที่เปิดเผยให้ทราบถึงพระดำรัสของพระองค์ เราสามารถเป็นอิสระได้จากการตกเป็นทาสของความบาป และของโลกนี้ “เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็เป็นไทยจริงๆ” (ยอห์น 8:36)

อ่านพระธรรมโรม 8:5, 6 ในที่นี้เราได้รับการเตือนในเรื่องอะไร และการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าช่วยเราในการต่อสู้ดิ้นรนเหนือจิตใจของเราอย่างไร

ความรักต่อโลก โดยเฉพาะความรักต่อทรัพย์สินของโลก สามารถโน้มนำเราให้ออกห่างจากพระเจ้าได้ง่ายถ้าเราไม่ระมัดระวัง นี่คือเหตุผลที่เราต้องรักษาตัวเราไว้ในพระวจนะ ซึ่งชี้เราไปยังสิ่งที่เป็นความจริงด้านวิญญาณจิต และเป็นนิรันดร์ ซึ่งมีความสำคัญยิ่งยวดสำหรับชีวิตคริสเตียน

ความรักที่มีต่อทรัพย์สินของโลกไม่อาจยกระดับจิตใจถึงขั้นเป็นผู้ใหญ่ด้านศีลธรรมฝ่ายจิตวิญญาณได้ แต่มันเข้ามาแทนที่หลักการของพระคัมภีร์ อย่างความละโมภ ความเห็นแก่ตัว ส่วนความรักที่เปิดเผยให้ทราบในพระคัมภีร์ เสริมสร้างความสัมพันธ์ด้วยการสอนเราในหลักการสำคัญของการให้ตัวเราเองสำหรับคนอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบกัน ความรักโลกสรุปแล้วคือการเอาสิ่งต่างๆ มาเป็นของเรา ซึ่งตรงกันข้ามกับทุกสิ่งที่พระเยซูทรงสอนไว้

วันอังคาร

ชีวิตแห่งการอธิษฐาน

The Life of Prayer

“และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 17:3) จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่คริสเตียนจะพูดอยู่เสมอๆ ว่าความเชื่อของพวกเขาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับพระเจ้า ถ้าการรู้จักพระเจ้าคือ “ชีวิตนิรันดร์” เช่นนั้นเราสามารถพบชีวิตนั้นผ่านความสัมพันธ์กับพระองค์ และแน่นอน ศูนย์กลางของความสัมพันธ์นั้นคือการสื่อสาร เราพบในบทเรียนเมื่อวานนี้ว่า พระเจ้าทรงสื่อสารผ่านพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และในการตอบสนองเราสื่อสารกับพระองค์ผ่านการอธิษฐาน

ถ้าเป็นไปตามที่เราได้เห็น เราจะต้องตั้งจิตใจมองไปยังสิ่งที่อยู่เบื้องบน และต่อต้านกับสิ่งที่เป็นของโลก เช่นนี้การอธิษฐานจึงมีความจำเป็น ทั้งนี้เพราะโดยธรรมชาติ การอธิษฐานจะชี้เราไปยังอาณาจักรที่อยู่สูงกว่าสิ่งของที่อยู่บนโลกนี้

กระนั้นเมื่อเราอธิษฐานเราต้องระมัดระวัง เพราะว่าบางครั้งการอธิษฐานของเราอาจเป็นเพียงการแสดงออกซึ่งธรรมชาติความเห็นแก่ตัวของเราเอง นี่เป็นเหตุผลทำไมเราจำเป็นต้องอธิษฐานขอให้เป็นที่ไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

หลายปีก่อนสตรีคนหนึ่งร้องเพลงถวายพระเจ้าด้วยถ้อยคำว่า “โอพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์จะซื้อรถเบนซ์ให้ข้าพระองค์สักคันได้ไหม” สำหรับสตรีคนนี้ ในวิถีของเธอเอง เธอถูกโจมตีด้วยวัตถุนิยม และเธอจะบอกกับใครๆ ว่าเธอมีความเชื่อในพระเจ้า เราก็คงเช่นเดียวกัน เราต้องแน่ใจว่าเราจะไม่อธิษฐานในทำนองนั้นแต่เราต้องอธิษฐานมอบถวายตัวแด่พระเจ้า และตายต่อโลกนี้ เพราะเราแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่การตามใจตัวเราเอง

อ่านฮีบรู 11:1-6 อะไรเป็นส่วนประกอบสำคัญที่จะต้องผสมกับคำอธิษฐานของเราทุกครั้ง และอีกอย่าง มีความหมายอะไรที่จะมาหาพระเจ้าด้วยความเชื่อ และอธิษฐานในความเชื่อ

หากไม่มีความเชื่อพุ่งเข้ามาด้วยกับคำอธิษฐานของเรา นั่นจะเป็นเหมือนการทีกักเอาเอง ถือเป็นความเชื่อเทียมเท็จของชาดาน “การอธิษฐานและความเชื่อเป็นพันธมิตรใกล้ชิดกัน และทั้งสองจำเป็นต้องได้รับการศึกษาไปพร้อมกัน ในการอธิษฐานด้วยความเชื่อถือว่าเป็นวิทยาศาสตร์ของพระเจ้า และเป็นวิทยาศาสตร์ที่ทุกคนต้องการประสบความสำเร็จในงานแห่งชีวิตของเขา ต้องเข้าใจ ซึ่งพระคริสต์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น” (มาระโก 11:24) พระองค์ตรัสชัดเจนว่าเราจะต้องทูลขอสอดคล้องกับน้ำพระทัย เราต้องทูลสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ และไม่ว่าเราหวังจะได้รับอะไรเราจะต้องทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นหลัก หากเราได้ทำตามเงื่อนไขทุกอย่าง คำตอบจะเป็นตามพระสัญญาแน่นอน” *เอลเลน จี. ไวท์, Prayer, หน้า 57*

จงมองดูชีวิตแห่งการอธิษฐานของคุณ คุณอธิษฐานเพื่ออะไร คำอธิษฐานบ่งบอกว่า คุณให้อะไรเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก และมีสิ่งอื่นใดอีกที่คุณอาจต้องการอธิษฐานทูลขอ

เรื่องงดงามที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ถูกพบได้ใน “การทูลขอพระเจ้าของกษัตริย์ซาโลมอน” เมื่อพระองค์ทูลขอพระเจ้าว่า “ขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะวินิจฉัยประชากรของพระองค์ เพื่อพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชากรใหญ่ของพระองค์นี้ได้” (1 พงศ์กษัตริย์ 3:9)

มีถ้อยคำสำคัญอะไรที่พระเจ้าตรัสกับกษัตริย์ซาโลมอน ถ้าพระองค์ใส่พระทัย ไม่ลุ่มหลงในทรัพย์ศฤงคาร และหลงในเกียรติยศของพระองค์ พระองค์ก็จะไม่พบกับความล่มจม (ruin) อย่างยิ่ง เหตุใดสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกับกษัตริย์ซาโลมอนตรงนี้ จึงมีความสำคัญสำหรับเราทั้งหลาย 1 พงศ์กษัตริย์ 3:14; อ่าน 1 ยอห์น 5:3; 1 เปโตร 4:17

กษัตริย์ซาโลมอนมีสติปัญญาเป็นเลิศ แต่ถ้าไม่ทำตามจะมีแต่ความว่างเปล่า ตามทัศนะของพระคัมภีร์ สติปัญญาที่รู้แล้วแต่ไม่กระทำตามไม่ใช่สติปัญญาแท้ คนจำนวนมากต้องสูญเสียชีวิตนิรันดร์ ทั้งที่มีข้อมูลอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า และทราบในข้อกำหนดของพระองค์ กษัตริย์ซาโลมอนก็เช่นกัน ทั้งที่รู้ว่าอะไรถูกต้อง แต่พระองค์ทรงขาดการเชื่อฟัง ทำให้พระองค์หลงไปในความมั่งคั่ง เกียรติยศ ชื่อเสียง จนทำให้พระองค์หลงเงินไปจากเส้นทางของพระเจ้า ทั้งๆ ที่พระเจ้าทรงเรียกพระองค์ให้ดำเนินแต่แรกเริ่มอย่างไรก็ดีในบั้นปลายชีวิตของพระองค์ กษัตริย์ซาโลมอนได้ทรงรู้สึกถึงสติสัมปชัญญะของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงได้เขียนไว้อย่างถ่อมพระทัยว่า “เพราะปัญญาดีกว่าทัพบิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้” (สุภาษิต 8:11)

สติปัญญาคือการประยุกต์ใช้ของความรู้ และความเข้าใจ ความรู้นำเสนอข้อเท็จจริง ความเข้าใจ ซึ่งเป็นตัวแทนการมองเห็นหรือการวินิจฉัยออก และสติปัญญามาเป็นขั้นตอนของการประยุกต์ใช้จากความเข้าใจ และความรู้

สำหรับชีวิตของเรา ผู้เป็นฉันท์ภาวะที่ใช้สติปัญญาไม่เพียงมีความเข้าใจ แต่มีประสบการณ์จากการดำเนินชีวิตจากความรู้ และความเข้าใจนั้น

ตัวอย่างของกษัตริย์ชาโลมอนแสดงให้เห็นว่าเป็นการง่ายเพียงใด แม้กับคนฉลาดที่สุด และมีความเข้าใจในผู้คนอย่างยิ่ง ยังสามารถถูกกวาดไปสู่ความว่างเปล่าจากการใช้ชีวิตตามรูปแบบบัญญัติ ถ้าบุคคลนั้นไม่นำเอาความรู้มาประยุกต์ใช้ในชีวิต ตามที่พระเจ้าทรงประทานให้เขาหรือเธอมา

เปรียบเทียบพระธรรม 1 โครินธ์ 3:19 และ สุภาษิต 24:13, 14 มีความแตกต่างอะไรระหว่างสติปัญญาทั้งสองประเภทที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึง แบ่งปันคำตอบของคุณกับชั้นโรงเรียนวันสะบาโตในวันสะบาโตที่จะถึงนี้

วันพฤหัสบดี

พระวิญญาณบริสุทธิ์

The Holy Spirit

การต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่เป็นเรื่องจริง ทั้งสองฝ่ายกำลังทำสงครามกันสำหรับดวงวิญญาณของเรา ฝ่ายหนึ่งโน้มนำเราไปหาพระคริสต์ (ยอห์น 6:44) ขณะอีกฝ่ายหนึ่งนำเราไปสู่ทางโลก (1 ยอห์น 2:16) และอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของเราสามารถที่จะโน้มนำชีวิตของเรา และสามารถชักนำเราไปในทิศทางที่ถูกต้อง ถ้าเราจะมอบถวายชีวิตของเราแด่พระองค์

“เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด” (ยอห์น 16:13; ดูใน ยอห์น 14:16 ด้วย) พระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานอำนาจให้เราเพื่อจะดำรงชีวิตในหลักการ และโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยความคิดแปลกๆ หรือโดยอาศัยอารมณ์ ซึ่งถูกรอบงำโดยทางโลก การเตรียมความพร้อมสำหรับการใช้ชีวิตบนสวรรค์เกิดขึ้นได้ด้วยการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อในโลกนี้ภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

อัครทูตเปาโลให้คำปรึกษาว่า: “เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 2:5) การล่อลวงด้วยเหยื่อของโลก บ่อยครั้งด้วยการใช้สิ่งของทรัพย์สินเงินทอง เป็นเชือก

ค่อยๆ ดึงเราออกห่างจากพระเจ้า ในภาวะผิดแผกที่เกิดขึ้น ถ้าเราไม่ทำตัวต่อต้าน พระวิญญาณบริสุทธิ์จะดึงเราไปหาพระเยซู

การทำสงครามกับทางโลกจะประสบความสำเร็จ และเอาชนะ “ตัวล่อ” ของโลกได้อย่างสมบูรณ์ต้องอาศัยสิ่งนอกตัวของเราเอง (อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์) อ่าน *เอเสเคียล 36:26, 27; ยอห์น 14:26 และ เอเฟซัส 3:16, 17* เมื่อเราเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาครอบครองเรา พระเจ้าจะทรงทำสิ่งใดเพื่อให้เราเกิดความมั่นใจว่าเรามีพระวิญญาณแห่งชัยชนะสถิตอยู่กับเรา

“ผ่านทฤษฎีที่ผิด และธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ซาตานได้รับพลังอำนาจเหนือจิตใจ โดยการขึ้นามนุษย์ทั้งหลายสู่มาตรฐานเท็จ ซาตานจะค่อยๆ กล่อมเกลายอุปนิสัยของผู้เชื่อให้ผิดแบบไป เมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์ พระวิญญาณจะตรัสกับจิตใจ และบันดลให้เกิดความประทับใจ และจะเผยให้เห็นความผิด และจะทรงขับไล่อำนาจของพญามารออกไปจากดวงวิญญาณ และโดยพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งทำงานผ่านพระวจนะของพระเจ้า พระคริสต์จะทรงเอาชนะจิตใจประชากรที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ และนำพวกเขาหาพระองค์” *เอลเลน จี. วัตต์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 671*

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้รายงานความจริง และเป็นของประทานสุดท้ายที่พระเยซูจะทรงประทานให้กับผู้เป็นตัวแทนสะท้อนลักษณะของพระเจ้า หลังจากพระเยซูเสด็จกลับสู่เบื้องบน พระวิญญาณบริสุทธิ์พยายามเต็มที่จะประทานอำนาจให้ เพื่อให้เราได้ชัยชนะต่อการหลอกล่อจากทางโลก ด้วยมหาเสน่ห์ของมัน”

โลกพยายามยึดเหนี่ยวเราทั้งปวงไว้มิใช่หรือ คุณสามารถเลือกอะไรได้ เดียวนี้ จงยอมจำนนต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ผู้เดียวที่สามารถประทานอำนาจให้ต่อต้านการทดลองของโลกได้

การดำเนินตามหลักการฉันทภาวะ มาจากหลักการคู่แฝดคือ (ก) หน้าที และ (ข) ความรัก “จำไว้ว่าหน้าที่ของน้องสาวคู่แฝดคือ ความรัก การรวมกัน เป็นหนึ่งสามารถบรรลุผลในเกือบทุกสิ่ง แต่ถ้าแยกจากกัน ทั้งสองไม่สามารถ จะทำการดีได้” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 4, หน้า 62* ดังนั้นหน้าที่คือ “ความรัก” ใน “การกระทำ” เราจำเป็นต้องฟังฟังในการ ถวายบูชาของพระคริสต์เพื่อที่ความรักจะได้ปลุกใจเราให้ทำหน้าที่ของเรา

เมื่อเปรียบเทียบกับหลักการของโลก: ความเกลียดชังและการก่อกบฏ เป็นของคู่กัน การก่อกบฏคือความเกลียดแสดงออกด้วยการกระทำ ลูซีเฟอร์ ก่อกบฏต่อต้านพระเจ้า (เอเสเคียล 28:16, 17) และจะไม่หยุดการกระทำจนกว่าจะถูกทำลาย และซาตานนี่เองที่ผันความรักไปเป็นสิทธิอำนาจของผู้นำ ทางศาสนาของชาวอิสราเอล พวกเขาเกลียดชังพระเยซูผู้มีสิทธิและมีอำนาจ ที่พระเยซูทรงครอบครองอยู่ (*มัทธิว 22:29*) แม้ว่าพวกเขาได้รับแรงออก จากพระวิหาร ถอนตัวจากการใช้สายตาจ้องมองพระเยซูด้วยความเกลียดชัง พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงวิถีของพวกเขา

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. หยุดยั้งในแนวคิดแห่ง “ความรัก” และ “หน้าที่” เอลเลน จี. ไวท์ หมายความว่าถึงอะไร หลังจากเรียกว่าคู่แฝด เอลเลน กล่าวว่า “หนึ่ง” ถ้าปราศจาก “อีกหนึ่ง” ไม่สามารถทำการดีได้ ความรัก จะมีลักษณะเหมือนกับอะไร ถ้าปราศจากหน้าที่ และหน้าที่จะ เหมือนกับอะไรถ้าปราศจากความรัก เพราะเหตุใดทั้งสองจึงต้อง อยู่ร่วมกัน
2. ข้อควรจำของสัปดาห์นี้ อ่านว่า “ความมั่งคั่งไม่อำนวยความสะดวกในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยกู้ให้พ้นความมรณา...”

บุคคลที่วางใจในความมั่งคั่งจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างใบไม้เขียว” (สุภาษิต 11:4, 28) พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไร และได้กล่าวถึงความมั่งคั่งอย่างไร และไม่ได้พูดถึงอะไร

3. ในชั้นอภิปรายเรื่องชีวิตของกษัตริย์ซาโลมอน ถามว่าเราได้หลงออกไปจากเส้นทางของพระเจ้าไกลเพียงใด ให้อ่านหนังสือปัญญาจารย์ และพิจารณาข้อพระคัมภีร์ที่เปิดเผยให้เห็น “ความไร้คุณค่า และความว่างเปล่าของทรัพย์สินสมบัติแห่งโลก แม้เมื่อเราถ้ามั่งมีเหมือนกษัตริย์ซาโลมอน ซึ่งมีจำนวนไม่น้อย เราได้เรียนรู้อะไรสัปดาห์นี้เกี่ยวกับการอธิษฐาน เกี่ยวกับการศึกษาพระคัมภีร์ และเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับพระคริสต์ ที่อาจช่วยเราดำเนินไปบนเส้นทางฝ่ายจิตวิญญาณที่ถูกต้อง
4. เป็นไปได้อย่างไร ที่บุคคลที่ไม่ได้มั่งคั่งมากก็ยังติดในกับดักของซาตาน คุณเข้าใจคำถามนี้อย่างไร
5. เราให้คำตอบอย่างไรกับคำถามสุดท้ายของหัวข้อศึกษาวันพุธ เกี่ยวกับสติปัญญาหลายประเภท

บทที่ 5

ผู้รักษาหลังสวนเอเดน

Stewards After Eden

วันที่ 27 มกราคม - 2 กุมภาพันธ์ 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อิสยาห์ 22:14-18; 1 โครินธ์ 4:1, 2; โคลโลสี 2:2, 3;

เอเฟซัส 6:13-17; 2 โครินธ์ 5:10

ข้อควรจำ

“แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบ ที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดใจเรา”
(1 เธสะโลนิกา 2:4)

งานชิ้นแรกของอาดัม และเอวารวมไปถึงการเป็นผู้รักษาของพระเจ้า พระองค์ทรงมอบหมายให้พวกเขาดูแลรักษาสวนเอเดน และสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น เพื่อพวกเขาจะได้รับความชื่นชมยินดี และมีอำนาจการปกครองเหนือสิ่งทั้งปวง (*ปฐมกาล 2:15*) แม้ว่าเขาทั้งสองจะไม่ได้เป็นเจ้าของในสรรพสิ่งเหล่านั้น แต่พวกเขามีสิทธิ์ในฐานะเป็นผู้จัดการดูแลสรรพสิ่งแทนพระเจ้า

สัปดาห์นี้เราจะมองอย่างใกล้ชิดในนิยามของคำว่า “ฉันทภาวะ” (ผู้รักษาทรัพย์สิน) แต่หลังจากมนุษย์ ผู้เป็นบิดามารดาคู่แรกของเราได้ล้มลงในความบาป เขาทั้งสองถูกขับไล่ออกจากสวนเอเดน ผลคือเราทั้งหลายซึ่งเป็นพงศ์พันธุ์ของอาดัมและเอวาได้มารับหน้าที่ฉันทภาวะ กล่าวคือเราเป็นผู้จัดการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมก่อนข้างแตกต่างจากหน้าที่ที่อาดัมและเอวาเคยรู้สึกชื่นชมยินดี

อะไรคือหน้าที่ฉันทการะ บุคคลสำคัญในพระคัมภีร์บางคนเปิดเผยให้ทราบว่า อะไรคือหน้าที่ฉันทการะโดยรูปแบบชีวิตที่พวกเขาดำเนิน ข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ให้คำพรรณนาไว้ชัดเจนกว่า เมื่อเราได้กลายเป็นผู้รับงานฉันทการะของพระเจ้า การมุ่งมอง หรือเป้าหมายของเราอยู่ที่การมองดูเงินทอง และคุณค่าของวัตถุสิ่งของทั้งปวงในโลกจะเปลี่ยนไปที่องค์พระผู้สร้าง และพันธกิจของพระองค์ เช่นเดียวกับอาดัมและเอวา พระเจ้าทรงมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบดั้งเดิมของพระองค์ให้กับเรา นับตั้งแต่ความบาปเข้าในสวนเอเดน อย่างไรก็ตาม หน้าที่รับผิดชอบได้เปลี่ยนไปบ้าง เพราะว่าพร้อมกับการดูแลเอาใจใส่สรรพวัตถุแห่งโลก เราได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบความจริงฝ่ายวิญญาณด้วย

วันอาทิตย์

ผู้รักษาในพระคัมภีร์เดิม

Stewards in the Old Testament

คำว่า “ฉันทการะ” คำนี้ถูกแปลไม่กี่ครั้งในพระคัมภีร์เดิม ส่วนมากมาจาก “ส่วนของประโยค” ของบุคคลผู้ “อาศัยอยู่ในบ้าน” แนวคิดในเรื่องนี้ถูกเปลี่ยนเป็น “การดำเนินกิจการของบ้าน” นั่นคือ “การเป็นผู้จัดการรับผิดชอบในบ้าน หรือในภารกิจของบ้าน” (*ปฐมกาล 43:19; 44:1, 4; 1 พงศกษัตริย์ 16:9*) ผู้รับหน้าที่ฉันทการะมีหน้าที่รับผิดชอบในสิ่งของต่างๆ และกิจการของบ้าน และทรัพย์สินสิ่งของในบ้านของเจ้านายทุกอย่าง และทำการหรือจัดการตามเจ้านายขอให้ทำ คำจำกัดความของฉันทการะในพระคัมภีร์เดิมจะพบได้โดยการแยกแยะลักษณะอุปนิสัยของผู้รับหน้าที่ฉันทการะ เพราะหน้าที่รับผิดชอบจะบ่งบอกให้ทราบจากลักษณะการงานของพวกเขา

ลักษณะอุปนิสัยของผู้จัดการทรัพย์สินของพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิมบางคนบ่งบอกไว้ชัดเจน ประการแรก ตำแหน่งของผู้เป็นฉันทการะมีหน้าที่รับผิดชอบยิ่งใหญ่ (*ปฐมกาล 39:4*) ผู้ทำหน้าที่ฉันทการะถูกเลือกเพราะความสามารถของพวกเขา พวกเขาได้รับการนับถือ และความไว้วางใจจากเจ้าของ เนื่องจากปฏิบัติงานได้ดี ประการที่สอง ผู้เป็นฉันทการะรู้ว่าพวกเขาได้รับการไว้วางใจจากเจ้าของ (*ปฐมกาล 24:34-38*) นี่ถือเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในความแตกต่างระหว่างผู้ทำหน้าที่ฉันทการะ และผู้เป็นเจ้าของ ผู้ทำหน้าที่ฉันทการะ

เข้าใจตำแหน่งของพวกเขา ประการที่สาม เมื่อผู้ทำหน้าที่ฉันทการะนำเอาสิ่งของในความรับผิดชอบไปเป็นประโยชน์ของส่วนตน ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของและผู้จัดการดูแลทรัพย์สินก็แตกหักออก และผู้เป็นเจ้าของจะไล่ผู้จัดการทรัพย์สินของเขาออกจากตำแหน่ง (*ปฐมกาล 3:23; โยเซอา 6:7*)

อ่านอิสยาห์ 22:14-18 ช่วงการครองราชย์ของกษัตริย์เฮคียาห์ เซบนาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับผิดชอบฉันทการะ และงานเหรียญกษาปณ์ ทั้งสองตำแหน่งงานมีสิทธิอำนาจสำคัญ มีผลลัพธ์อะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาใช้ตำแหน่งของเขาอย่างไม่ถูกต้อง

“งานในหน้าที่ฉันทการะจะรับผิดชอบต่อเจ้าของโดยตรง เขามีหน้าที่ความรับผิดชอบงานฉันทการะ และในบางครั้งเขาใช้อำนาจแทนเจ้าของ เช่นเป็นประธานในที่ประชุม ความสนใจของเจ้าของได้กลายเป็นความสนใจของเขา ตำแหน่งฉันทการะเป็นงานที่มีเกียรติ มีศักดิ์ศรี เพราะเจ้าของทรัพย์สินไว้วางใจเขา และในกรณีที่ผู้จัดการทรัพย์สินทำตัวเป็นคนเห็นแก่ตัว และฉกฉวยเอาผลประโยชน์ที่เกิดจากผลกำไรจากทรัพย์สินของเจ้านายไปเป็นผลประโยชน์ของตน นั่นคือเขาได้เปลี่ยนความไว้วางใจที่ได้รับไปใช้ในทางที่ผิด” (*เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 9, หน้า 246*)

เราจะสามารถเรียนรู้แนวคิดสำคัญที่ว่า เราเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทการะของพระเจ้าจริง ๆ ในทรัพย์สินทั้งปวงที่เราเป็นเจ้าของในชีวิตนี้ เราควรได้ตระหนักในเรื่องนี้ และจะเกิดผลกับทุกสิ่งที่เราทำอย่างไร

วันจันทร์

ผู้อารักขาในพระคัมภีร์ใหม่

Stewards in the New Testament

คำพื้นฐานสองคำสำหรับ “ฉันทการะ” ในพระคัมภีร์ใหม่มีคำว่า “*epitropos*” ปรากฏสามครั้ง และคำว่า “*oikonomos*” ปรากฏ 10 ครั้ง ทั้งสองคำนี้พรรณนาถึงตำแหน่งผู้จัดการทรัพย์สินที่มีความหมายรวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน ที่เจ้าของมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ฉันทการะ (ผู้จัดการดูแลทรัพย์สิน) ให้เป็นผู้รับผิดชอบในทรัพย์สินทั้งหลายของพวกเขา

ในพระคัมภีร์ใหม่ และพระคัมภีร์เดิม ฉันทการะถูกนิยามจากสิ่งที่พวกเขาทำ พระคัมภีร์ใหม่พรรณนาเป็นพิเศษของคำว่า “ฉันทการะ” ซึ่งหมายถึงเป็นที่ไว้วางใจและมีความรับผิดชอบ (ลูกา 12:48) และเป็นที่คาดหวัง (1 โครินธ์ 4:2) พระคัมภีร์เดิม แม้ว่าจะมุ่งในการประกาศความเป็นเจ้าของของพระเจ้ามากกว่าพรรณนาการเป็นผู้จัดการดูแลทรัพย์สินของพระองค์ ดังนั้นขณะที่แนวคิดของการเป็น “ฉันทการะ” มีความละม้ายกันทั้งในพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งแนวคิดขยายจากแนวคิดการเป็นผู้จัดการทรัพย์สินไม่เฉพาะทรัพย์สินในบ้าน แต่เป็นผู้จัดการทรัพย์สินของเจ้าของที่อยู่นอกบ้านด้วย

ในคำอุปมาของผู้เป็นฉันทการะที่ไม่ซื่อสัตย์ (ลูกา 16:1-15) พระเยซูทรงอธิบายคำจำกัดความของคำว่า “หน้าที่ของฉันทการะ” บทเรียนของพระองค์เกี่ยวกับ “เจ้าหน้าที่ฉันทการะที่ไม่ซื่อสัตย์พยายามหนีความหายนะด้านการเงิน” ซึ่งเรื่องนี้ประยุกต์เข้ากับกรณีความหายนะด้านวิญญาณจิตผ่านการเปิดเผยตัวตนความเชื่ออันฉลาดแกมโกง ซึ่งเจ้าหน้าที่ฉันทการะที่ฉลาดจริงใจจะเตรียมตัวสำหรับอนาคตคือ การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ยังโลกนี้ ตั้งแต่บัดนี้ (มัทธิว 25:21)

อ่าน 1 โครินธ์ 4:1, 2; ทิตัส 1:7 และ 1 เปโตร 4:10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับ “ฉันทการะ” และ “การเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทการะ” อะไรบ้าง

“ข้าพเจ้าจะเปิดดวงใจของข้าพเจ้าให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อทุกส่วนของสติปัญญา ความสามารถ และพลังกำลังจะถูกปลุกให้ตื่นขึ้น ซึ่งพระเจ้าประทานให้ ทรงไว้วางใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้า และข้าพเจ้าถูกใช้ในพันธกิจการรับใช้ของพระองค์” *เอลเลน จี. ไวท์, Fundamental of Christian, หน้า 301*

ในพระธรรมลูกา 12:35-48 พระเยซูทรงใช้คำว่า “ฉันทการะ” เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นภาพ พระองค์ทรงเล่าถึงเจ้าหน้าที่ฉันทการะที่ฉลาดจะเตรียมความพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของบุตรมนุษย์และ

ทรงพรณนาถึงเจ้าหน้าที่ฉันทภาวะที่ไม่สตัยชื่อ ผู้ไม่ใส่ใจที่เจ้านายกลับมาซ้ำ และเขาได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นเจ้านายโหดร้าย และใช้อำนาจอย่างผิดๆ กับบุคคลรอบตัวของเขา เขาไม่รักษารูปแบบการเป็นหัวหน้าหรือผู้จัดการทรัพย์สินที่ดีแห่งพระคุณ

เมื่อเรารับเชื่อในพระคริสต์ เราเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทภาวะของพระองค์ เราถูกเรียกให้เป็นผู้จัดการทรัพย์สินของพระเจ้า และที่สำคัญยิ่งกว่า เราจะต้องดูแล และจัดการความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณจิตของชีวิตคริสเตียนในการเตรียมตัวเพื่อแผ่นดินสวรรค์

อ่านพระธรรมลูกา 12:45 เหตุใดเซเว่นธ์เดย์แอ็ดเวนตีสบ่อยครั้งมีความรู้สึกต่อสัปดาห์กับความรู้สึกกว่า “เจ้านายกลับมาซ้ำ” จะต้องระมัดระวังอย่างรอบคอบเกี่ยวกับการตกไปสู่การหลอกลวงนี้

วันอังคาร

ผู้รักษาล้ำลึกของพระเจ้า

Stewards of the Mysteries of God

อ่านพระธรรมโคโลสี 2:2, 3 และ 1 ทิโมธี 3:16 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เผยให้เห็น “ความล้ำลึก” และข้อเท็จจริงของ “ความล้ำลึก” กล่าวอะไรกับเราเกี่ยวกับข้อจำกัด ที่เราสามารถทราบได้เกี่ยวกับเรื่องนี้

แล้วโศฟาร์และนาอามาห์ กล่าวกับโยบว่า “ท่านหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยั่งรู้อุบัติผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ” (โยบ 11:7) คำว่า “ความล้ำลึก” หมายถึงสิ่งที่เป็นปริศนา สิ่งที่คุณไม่รู้ ไม่ใช่ที่รู้จัก ไม่อาจอธิบายได้ และไม่สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด คำว่าข้อ “ล้ำลึก” ของพระเจ้าที่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ แม้เราอาจเข้าใจได้บ้าง แต่ยังไม่เห็นความเข้าใจเต็มที่ของเรา นั่นคือสาเหตุว่า “ความล้ำลึก” ของพระเจ้าเหมือนกับบุคคลสายตาสั้นจะมองขึ้นไปสวรรค์ คาดหวังจะมองเห็นรายละเอียดขนาดเล็กๆ แต่ก็ไม่สามารถมองเห็นได้เราไม่อาจมองเห็นได้ไกลในอนาคตเว้นแต่พระเจ้าทรงสำแดงให้เราทราบ

พระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 29:29 กล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่ทรงเปิดเผยอะไรแก่เรา

เราเป็นผู้จัดการทรัพย์สินต่างๆ ที่เราไม่เข้าใจเต็มร้อย เราทราบเท่าที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้ทราบผ่านพระคัมภีร์ ความรับผิดชอบยิ่งใหญ่ที่สุดของเราในการเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทการะของพระเจ้าคือ “ให้ทุกคนถือว่าเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสິงล้ำลึกของพระเจ้า” (1 โครินธ์ 4:1)

พระเจ้าทรงต้องการเรา ในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทการะ ทำการอารักขา ทำการสอนและปกป้อง และเอาใจใส่ความจริงของพระเจ้าที่ทรงได้เปิดเผยให้ประจักษ์ นั่นหมายถึง “เป็นคนยึดมั่นในข้อล้ำลึกแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกว่าตนชอบ” (1 ทิโมธี 3:9)

สิ่งยิ่งใหญ่ที่สุดของข้อล้ำลึกทั้งปวง เราทั้งปวงสามารถมีประสบการณ์กับพระคริสต์ คือ “ความหวังใจแห่งสง่าราศี” แผนการแห่งความรอดซึ่งเป็นสิ่งที่อยู่เหนือธรรมชาติ และเป็นไปไม่ได้สำหรับเราที่จะเข้าใจได้ทั้งหมดเกี่ยวกับพระผู้สร้าง “ในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์” (ยอห์น 1:1-3) “พระวาทะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ และทรงอยู่ท่ามกลางเรา” เอลเลน จี. ไวท์, *Manuscript Releases*, เล่ม 6, หน้า 112 ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องถวายบูชาสำหรับความบาปของมนุษยชาติ อันนำมาซึ่งความล้ำลึกซึ่งบางที่เราผู้ถูกสร้างมาไม่สามารถเข้าใจได้ทุกสิ่ง แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์จะศึกษาในความล้ำลึกว่าเหตุใดพระเยซูเสด็จลงมาเกิดในโลกนี้ แต่เท่าที่พวกเขาทราบ ทำให้พวกเขาและมนุษย์ทั้งปวงสรรเสริญพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับพระสิริ และพระคุณ และความดีของพระองค์ (ดู *วิวรณ์ 5:13*)

เราถูกเรียกให้เป็น “ผู้อารักขาแห่งพระกิตติคุณ” นั่นหมายความว่า เรามีหน้าที่รับผิดชอบอะไร

พุทธ ผู้อารักขาคความจริงฝ่ายจิตวิญญาณ Stewards of Spiritual Truth

เมื่อเราคิดเกี่ยวกับ “ฉันทการะ” การเป็นผู้อารักขาทรัพย์สิน หรือการเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของพระเจ้า เราคิดถึงสิ่งที่มองเห็น และจับต้องได้ แต่เหมือนที่เราได้เข้าใจ ณ ตอนนั้น ฉันทการะมีความหมายไกลเกินกว่านั้น อย่าง

เช่นทรัพย์สมบัติที่จับต้องได้ และของประทานที่จับต้องไม่ได้ซึ่งมาจากพระเจ้า เช่นกัน สิ่งที่จับต้องไม่ได้คือทรัพย์สมบัติ หรือของประทานฝ่ายวิญญาณจิตที่พระเจ้าทรงประทานแก่เรา (1 เปโตร 4:10) ดังนั้นในพระคริสต์เราสามารถพัฒนาอุปนิสัยคริสเตียน และกลายเป็นบุคคลที่พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ด้วยได้ อย่างไรก็ตาม เราต้องจัดการของประทานที่จับต้องไม่ได้อย่างระมัดระวังมากกว่าสิ่งที่จับต้องได้ เพราะสิ่งที่จับต้องไม่ได้มีคุณค่ามากกว่า และไม่มีที่สิ้นสุด

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 6:13-17 มีสิ่งใดที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรา ที่เราจะต้องอารักขาไว้ เหตุใดการบริหารจัดการสิ่งเหล่านี้อย่างถูกต้องจึงมีความสำคัญยิ่งยวดสำหรับเรา

“เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:23) โลกไม่อาจเสนอ “การไถ่โทษบาปที่เรามีในพระคริสต์” การไถ่โทษบาปเป็นของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์ที่มีคุณค่ามากที่สุดของเรา จึงให้การไถ่โทษบาปอยู่ต่อหน้าเราเสมอ ซึ่งจะช่วยให้เรามองเห็นภาพทรัพย์สมบัติอื่นๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้อย่างเหมาะสม

“มีเพียงแสงสว่างที่ส่องจากคาร์ลัวร์ที่สามารถทำให้คำสอนถูกอ่านได้ อย่างเป็นธรรมชาติ ผ่านเรื่องเบธเลเฮม และไม่กางเขนแสดงให้เห็นว่าเป็นสิ่งดีเพียงใดที่ได้ช้ชนะความชั่วร้าย และทำให้เราเห็นว่าพระพรทุกอย่างที่มา ยังเราเป็นของประทานแห่งการไถ่บาป” *เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 101*

การไถ่โทษบาปเป็นของเราได้เพราะว่าพระเยซูทรงจ่ายราคาสูงสุด ท่านเปาโลกล่าวว่า “ในพระเยซูนั้นเราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเราโดยพระกรุณาอันอุดมของพระองค์” (เอเฟซัส 1:7) คำว่า “เราได้รับการอภัยบาป” ซึ่งเกิดขึ้นได้เพราะว่าพระเจ้าทรงประทานแก่เรา เรื่องนี้มีความสำคัญมากเพียงใด ดังนั้นเราควร “สวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า” (เอเฟซัส 6:11) ทั้งนี้เพื่อไม่ให้พญามารเข้ามา และนำเอาการไถ่บาปออกไป ซึ่งมีทางเดียวที่พญามารสามารถทำสิ่งนี้ได้ นั่นคือเราอนุญาตให้พญามารทำเช่นนั้น ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ ถ้าเราไม่เชื่อฟัง

ในสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงได้เปิดเผยไว้ใน “พระวจนะของพระเจ้า” (เอเฟซัส 6:17) การปกป้องที่แข็งแกร่งที่สุดคือการเชื่อฟัง การอยู่ในความเชื่อ และอยู่ในแสงสว่างที่ทรงประทานให้เราแล้ว

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 6:13-17 เราจะสวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าอย่างไร และมีทางใดบ้างที่เราได้รับยุทธภัณฑ์เหล่านี้

วันพฤหัสบดี

ความรับผิดชอบของเราในฐานะผู้อารักขา

Our Responsibility as Stewards

การเป็นผู้อารักขาที่ฉลาด เห็นได้จากความเต็มใจของพวกเขาที่รับทำหน้าที่ และทำการบริหารจัดการตามหลักการด้านศีลธรรม ความรับผิดชอบส่วนบุคคล คือการที่เราตัดสินใจเลือก และรับดำเนินการ ซึ่งตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่าง “เหตุ” และ “ผล” การเต็มใจยอมรับในความรับผิดชอบส่วนบุคคล คือคุณลักษณะกุญแจเฉพาะที่ไม่อาจมองข้าม เมื่อเราให้คำอธิบายว่าอะไรคือ “ฉันทภาวะ” ผู้รับหน้าที่ฉันทภาวะต้องมี “จิตใจมุ่งมั่น” และทราบดีว่าเจ้าของมีความสนใจอะไรมากที่สุด เพราะฉะนั้นความเต็มใจคือการเลือกที่จะมองเห็นความปรารถนาในความสัมพันธ์ระหว่างผู้ทำหน้าที่ฉันทภาวะกับพระเจ้า

“พระเจ้าทรงประสงค์จะนำมนุษย์ให้มีความสัมพันธ์โดยตรงกับพระองค์เองในการเกี่ยวข้องกับมนุษย์ พระองค์ตระหนักในหลักการของความรับผิดชอบส่วนบุคคล พระองค์ทรงหาทางหนุนใจเรื่องการพึงวางใจส่วนบุคคล และสร้างความรู้สึกให้เห็นถึงความต้องการในการนำบุคคลด้วยของประทานที่แตกต่างกัน มนุษย์ทุกคนได้รับการมอบหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ให้เป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า และแต่ละคนต้องบริหารความไว้วางใจที่พวกเขาได้รับมอบ โดยให้เป็นไปในทิศทางของผู้มอบหมาย แต่ละคนได้รับการไว้วางใจให้เป็น “ผู้บริหารจัดการทรัพย์สินของพระเจ้า” และความรับผิดชอบนี้ขึ้นตรงกับพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 7, หน้า 176)

เมื่อเราได้กลายเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า เราไม่อาจ “โยก” หน้าที่รับผิดชอบของเราไปให้กับคนอื่น หรือหน่วยงานของคริสตจักร ความรับผิดชอบส่วนตัวของเราขึ้นตรงต่อพระเจ้า และสะท้อนให้เห็นในปฏิกริยาเกี่ยวข้องกับเหล่าผู้อยู่รายรอบเรา (ปฐมกาล 39:9; ดาเนียล 3:16) เราจะต้องดำเนินภารกิจที่อยู่ในความรับผิดชอบอย่างสุดความสามารถของเรา ความสำเร็จในสายพระเนตรของพระเจ้าขึ้นอยู่กับความเชื่อ และความบริสุทธิ์ใจของเรามากกว่า ความเฉลียวฉลาด และตะลันต์ความสามารถ

อ่านพระธรรม 2 โครินธ์ 5:10 เราจะเข้าใจถ้อยคำเหล่านี้ใน “บริบท” ของความหมายที่ว่า “อะไรคือการเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินที่ฉลาด” อย่างไร

นักศาสนศาสตร์และนักปรัชญาได้ทำการถกกันมาหลายศตวรรษในคำถามที่ยากเรื่อง “ความตั้งใจอย่างอิสระ” (free will) แต่พระคัมภีร์กล่าวไว้ชัดเจนว่า: ในฐานะเป็นมนุษย์ เรามีเสรีภาพในความตั้งใจอย่างอิสระและมีเสรีภาพในการเลือก แนวคิดที่ว่าเราจะถูกตัดสินโดยการกระทำของเราไม่มีเหตุผลกระนั้นหรือ เรามีความรับผิดชอบเป็นคนๆ ไป โดยพระคุณของพระเจ้าที่จะทำการเลือก และจะทำตามการตัดสินใจอันถูกต้องในทุกสิ่งที่เราทำ อันรวมไปถึงการทำหน้าที่ฉันทภาวะที่สัตย์ซื่อในการบริหารจัดการทรัพย์สินทั้งหมดขององค์เจ้านายของเรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

คำว่า “steward” “ฉันทภาวะ”, “คนต้นเรือน”, “ผู้อารักขาทรัพย์สิน” ในพระคัมภีร์เดิมมีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง และไม่ได้มาจากคำๆ เดียว แต่มาจากวลี (phrase) หรือกลุ่มของคำคือ: “*asher al bayt*” ซึ่งหมายถึง “บุคคลผู้อยู่บนบ้าน หรืออยู่เหนือบ้าน” ยกตัวอย่าง เช่น ปฐมกาล 43:19 กล่าวว่า “พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน” ถ้าคนหนึ่งถือว่าครอบครัวอาศัยอยู่ในบ้าน เป็นส่วนหนึ่งของบ้าน อย่างนี้จะมีอะไรที่จะทรงคุณค่าสำหรับพวกเขามากกว่าบ้านของพวกเขาเอง ฉะนั้น “ผู้อารักขาทรัพย์สิน” หรือ

“ฉันทภาวะ” ได้รับความหมายให้ดูแลทรัพย์สินทุกอย่างในบ้านแทนเจ้าของ แม้ว่าทรัพย์สินของนั้นไม่ใช่เขาเป็นเจ้าของก็ตาม ในหลายลักษณะทำให้ความรับผิดชอบนั้นยิ่งใหญ่มากกว่า ที่ผู้อารักขาทรัพย์สินจะจัดการดูแลทรัพย์สินสมบัติของเขา หรือของเธอเองเสียอีก

แนวคิดเดียวกันนี้ถูกนำมาใช้ต่อเนื่องในพระคัมภีร์ใหม่เช่นกัน “พระคัมภีร์ใหม่” นำแนวคิดมาผสมผสานกับแนวคิดของศตวรรษแรก ซึ่งใช้โมนาภาพ และถ้อยคำเพื่อขยาย และทำให้สมบูรณ์ขึ้น จนกลายเป็นคำสอนเรื่องฉันทภาวะ คำในภาษากรีกที่ใช้กันทั่วไปเกี่ยวกับฉันทภาวะ หรือผู้อารักขาทรัพย์สินที่ได้รับมาคือ “ออยคอส” (oikos) และ “ออยเคีย” (oikia) ซึ่งแปลว่า “บ้าน” และคำว่า “oikonomos” คือ “ผู้ดูแลบ้าน” หรือ “ผู้ดูแลทรัพย์สิน” หรือ “ผู้จัดการของบ้าน” คำว่า Oikonomia เป็นนามธรรม หมายความว่า “การจัดการในบ้าน” ซึ่งจะว่าไปคำนี้บ่อยครั้งมีความหมายกว้างกว่าคำที่เอ่ยมานี้เสียอีก” *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000) หน้า 653

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. แทนที่จะรับผิดชอบการรับประทานผลไม้ไม่ต้องห้าม อาดัมได้พูดอะไรกับพระเจ้า เมื่อเขาถูกถามว่าเขาได้ทำอะไรไป (ปฐมกาล 3:12) น่าสนใจเพียงใดที่มนุษย์คนแรกสุดตอบสนองในสิ่งที่ความบาปนำมาให้ โดยการหาทางจะโยกการปรี๊ดปราจจากตนเองไปให้ผู้อื่น การตอบสนองของเขาเกี่ยวข้องกับความไม่เต็มใจที่จะรับเอาความรับผิดชอบส่วนบุคคลสำหรับการกระทำของเขา สิ่งนี้ได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความเต็มใจของเราเองเช่นกัน เราสามารถเรียนรู้ที่จะหลีกเลี่ยงลักษณะเฉพาะทั่วไป คือการปรี๊ดปราจคนอื่นสำหรับความผิดของเราอย่างไร
2. ในชั้นพยายามรวมแนวคิดเรื่องการเป็น “ผู้อารักขาทรัพย์สิน” หรือ “ฉันทการะ” ของสิ่งต่างๆ ที่จับต้องไม่ได้ คือสิ่งเกี่ยวกับฝ่ายวิญญาณ ซึ่งนั่นหมายความว่าถึงอะไร และเราจะ “บริหารจัดการ” สิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร
3. คิดเกี่ยวกับ “ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์” ในวิวรณ์ 14:6-12 มีความจริงสำคัญอะไรที่กล่าวเน้นในข่าวสารดังกล่าว ซึ่งเราในฐานะ “เป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า” มีหน้าที่รับผิดชอบในการประกาศข่าวนี้ได้อย่างไร
4. เหตุใดจึงมีความสำคัญสำหรับเราที่จะเรียนรู้ที่จะไว้วางใจ และเชื่อในฝ่ายวิญญาณ แม้เราจะไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ในเรื่องนี้ก็ตาม ในวิถีของโลก เราทำสิ่งนั้นตลอดเวลาหรือไม่

บทที่ 6

เครื่องหมายของฉันทภาวะ

The Marks of a Steward

วันที่ 3 - 9 กุมภาพันธ์ 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 11:8-12; โรม 4:13, 18-21; มัทธิว 6:24;

ฮีบรู 9:14; 1 ยอห์น 5:2, 3; ลูกา 16:10-12

ข้อควรจำ

“ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสິงล้ำลึกของพระเจ้า ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ทุกคน” (1 โครินธ์ 4:1, 2)

พ อารักขา หรือฉันทภาวะ เป็นที่รู้จักโดย “ตรา” หรือ “เครื่องหมายพิเศษ” เหมือนสินค้าเป็นที่รู้จักโดยเครื่องหมาย หรือตราชื่อของสินค้านั้นๆ จะว่าไปมีคนจำนวนมากไม่น้อยเป็นที่รู้จักโดย “โลโก้” หรือ “สัญลักษณ์” อันเป็นที่นิยมของสินค้า นักกีฬา นักร้อง นักดนตรี หรือแม้แต่ดารา บ้างเอาชื่อของตนเป็นชื่อสินค้า และสินค้านั้นเป็น “แบรนด์” ที่ติดตลาดก็มาก

“ตรา” ของผู้อารักขาคริสเตียนหรือเครื่องหมาย เป็นสิ่งสะท้อนความรักของพระคริสต์ผ่านความสัมพันธ์ที่เขาหรือเธอมีกับพระองค์ เมื่อเราดำเนินชีวิต และปฏิบัติตามลักษณะอุปนิสัยของพระคริสต์ ชีวิตของเราจะเผยให้เห็น “ตรา” เอกลักษณะเฉพาะของเราว่าเป็น “ตรา” ที่สะท้อนมาจากพระองค์ “แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิตใจอันเดียวกันกับพระองค์” (1 โครินธ์ 6:17)

สัปดาห์นี้เราจะมองไปที่ลักษณะอุปนิสัยเฉพาะของผู้อารักขาของพระเจ้า ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นชื่อของสินค้ามีชื่อ (brand name) ของพวกเขา ลักษณะพิเศษนี้ตลใจเราให้มองไปยังการเสด็จกลับมาของพระเยซู และเราจะทำหน้าที่ ที่พระองค์มอบหมายให้เราทำ ในฐานะเราเป็นผู้อารักขาที่สัตย์ซื่อแห่งความจริงของพระองค์ พระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์อาจพรรณนาได้จากความสัมพันธ์ ที่เรามีกับพระองค์ว่าลึกซึ้งเพียงใด นั่นคือความสัมพันธ์ของเรากับผู้ทรงเสด็จมา และแสวงหาเพื่อช่วยผู้หลงหายให้รอด ยิ่งผู้ใดมีคุณสมบัติแห่งพระอุปนิสัยของพระองค์มากเท่าใด พระอุปนิสัยของพระองค์ก็จะฝังแน่นในชีวิตของพวกเขา พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือความรัก ความรักทรงพลังสูงสุดในความหมาย ซึ่งจะกลายเป็น “ตรา” (brand) และความรักของพระเจ้าจะมีอิทธิพลในทุกมิติแห่งชีวิตของเราในปัจจุบัน และตลอดไปชั่ว-นิรันดร์

วันอาทิตย์

ความสัตย์ซื่อ

Faithfulness

“ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ไว้วางใจได้ทุกคน” (1 โครินธ์ 4:2) “จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อจงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้” (1 ทิโมธี 6:12) คำสั่งในข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดสำหรับ “ผู้อารักขาทรัพย์สินที่สัตย์ซื่อ” เพราะเป็นพระลักษณะที่พระเจ้า “เป็น” และเราจะกลายเป็นผู้มีความละม้ายกับพระองค์ผ่านการที่พระองค์ทรงทำงานในตัวเรา การเป็นคนสัตย์ซื่อหมายถึงความถึง การอยู่ในความจริงจากสิ่งที่เราทราบว่าคุณต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงการทำสงครามร้อนแรงฝ่ายวิญญาณ

ความขัดแย้งระหว่างสิ่งที่ถูก และสิ่งที่ผิด ระหว่างความดี และความชั่วจะมาถึงอย่างแน่นอน สงครามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้เรื่องความเชื่อ เครื่องหมายแห่งการตัดสินใจที่จะทำให้ผู้อารักขาที่มีความกล้าลึกอยู่ในประเภทใด ขึ้นอยู่กับการต่อสู้ในทุกสถานการณ์ว่าเขาเลือกจะเป็นคนสัตย์ซื่อหนักแน่นเพียงใด ถ้าคุณเป็นคนรักทรัพย์สินสมบัติ จงแน่ใจว่าคุณจะรักษาความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้เกี่ยวกับอันตรายของเงินทอง ถ้าคุณกระหายการมีชื่อเสียง จงรักษาความสัตย์ซื่อไว้ และจงแน่ใจว่าคุณถ่อมใจลง

ถ้าคุณกำลังต่อสู้กับต้นหาฝ่ายเนื้อหนัง จงรักษาความสัตย์ซื่อไว้ตามพระ-
สัญญาเรื่องการรักษาจิตใจให้บริสุทธิ์ ถ้าคุณต้องการมีอำนาจ จงรักษาความ
สัตย์ซื่อไว้และปฏิบัติตามที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงตรัสสั่งเกี่ยวกับการเป็นผู้รับใช้
คนทั้งปวง การเลือกที่จะเป็นคนสัตย์ซื่อ หรือไม่สัตย์ซื่อบ่อยครั้งมันเกิดขึ้นใน
เสี้ยวของวินาที แม้ว่าผลลัพธ์ที่ตามมาอาจเป็นสิ่งชั่ววันรันดร์

**อ่านพระธรรมฮีบรู 11:8-12, 17-19; โรม 4:13, 18-21 ข้อ
พระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับการเป็นคนสัตย์ซื่ออย่างไรบ้าง**

ในภาษาฮีบรู คำว่า “ความสัตย์ซื่อ” หมายถึง เป็นที่ไว้วางใจได้ คำ
ภาษาฮีบรูคำนี้มีรากศัพท์ ที่ให้เราแปลคำว่า “อาเมน” และความหมายอีก
คำคือ “รูปตัน, อัดแน่น” (solid) หรือ “มั่นคง, หนักแน่น” (firm) ดังนั้น
ความสัตย์ซื่อหมายถึง การที่เราได้ผ่านการทดสอบแล้ว และเรายังคงถวายน
ให้กับแผนการของพระเจ้าอย่างมั่นคง

ในการเตรียมความพร้อมที่จะพูดต่อหน้าจักรพรรดิ นักปฏิรูปมาร์ติน
ลูเธอร์ “อ่านพระวจนะของพระเจ้าเสร็จแล้ว อ่านบททวนข้อเขียนของเขาเอง
และคิดหารูปแบบ และเลือกใช้ถ้อยคำอย่างเหมาะสม มีน้ำหนัก...สิ่งนี้ทำให้
เขาถูกโน้มนำมาใกล้พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้น...และด้วยอารมณ์ และความ
เชื่อมั่นเขาวางมือข้างซ้ายบนหนังสือศักดิ์สิทธิ์ และยกมือขวาขึ้นสู่อสวรรค์
กล่าวปฏิญาณว่าจะคงความสัตย์ซื่อต่อพระกิตติคุณ และเขาสารภาพความ
บาปของเขาอย่างหมดเปลือก และด้วยความเชื่อ เขาทำแม้แต่ทำเครื่องหมาย
แห่งคำพยานของเขาด้วยเลือดของเขาเอง” *J. H. Merle d' Aubigne, History
of the Reformation, เล่ม 2, เล่ม 7, หน้า 260*

**อ่านพระธรรมวิวรณ์ 2:10 ถ้อยคำที่กล่าวว่า “แต่เจ้าจงมีใจ
มั่นคงอยู่ตราบเท่าวันตาย”** หมายความว่าถึงสิ่งใดสำหรับเรา ขณะที่เรา
ดำเนินไปกับองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทุกวัน

“ไม่มีผู้ใดเป็นข้าสองเจ้า บ่าวสองนายได้ เพราะว่าจะซ้งนายข้างหนึ่ง และรักษนายอีกข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้า และจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้” (มัทธิว 6:24) พระคัมภีร์ข้อนี้สอนเราว่า “ความจงรักภักดีต่อพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด”

การได้ทราบว่ พระนามของพระเจ้าหมายถึง “พระเจ้าผู้ทรงพระนามว่า “หวงแหน” (อพยพ 34:14) ควรทำให้เรารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงแตรโบราณ (clarion) เรียกให้เราแสดงความจงรักภักดีต่อพระเจ้าผู้ทรงรักเราอย่างสุด ๆ จนทรงหวงแหนเราไว้ และในการต่อสู้เรื่องความเชื่อ ความจงรักภักดีจะบ่งบอกว่าเราเป็นใคร ขณะเดียวกันจะหนุนใจเราอย่าให้เราหยุดการทำสงครามกับพญามาร

ความจงรักภักดีของเรามีความสำคัญต่อพระเจ้า (1 พงศ์กษัตริย์ 8:61) ไม่ใช่หนังสือสัญญาฉบับหนึ่งที่พยายามจะรู้ล่วงหน้าสิ่งที่ยังเอิญเกิดขึ้นทุกเรื่อง และไม่ใช้เพียงรายการของกฎเกณฑ์ แต่เป็นการแสดงออกซึ่งความเชื่อส่วนบุคคลที่มองเห็นได้ และการมอบถวายตัวแต่พระเจ้า

อ่านพระธรรม 1 พงศาวดาร 28:9 พระคัมภีร์ข้อนี้สอนเราเกี่ยวกับความสำคัญของความจงรักภักดีอะไรบ้าง

ที่ใดมีความจงรักภักดี อย่างไรก็ดี มีความเป็นไปได้ที่จะมีการทรยศอยู่ด้วย ความจงรักภักดีเหมือนกับความรัก จะต้องเสนอให้ด้วยใจอิสระ หากไม่ก็ไม่ใช่ความจงรักภักดี ในสงคราม บางครั้งทหารในแนวหน้าถูกบังคับให้อยู่กับที่มั่น และทำการสู้ต่อไป หากไม่ผู้บังคับบัญชาอาจจะยิงพวกเขา คนเหล่านี้อาจทำหน้าที่ของพวกเขา แต่ไม่มีความจำเป็นต้องจงรักภักดี นั่นไม่ใช่ความจงรักภักดีที่พระเจ้าทรงขอจากเรา

มองดูท่านโยบในพระคัมภีร์ ท่านมองไม่เห็นหลังจากของเหตุการณ์เลวร้ายที่ได้เกิดขึ้น และได้ทำลายครอบครัวทรัพย์สิน และสุขภาพของท่าน

ท่านอาจได้ละทิ้งความไว้วางใจ ความรัก และการอุทิศถวายตัว แต่ท่านโยบคง ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า ท่านเลือกที่จะไม่หวั่นไหวในเส้นทางศีลธรรม จึง ยังคงความสัตย์ซื่อ และความไม่กลัวที่จะสรรเสริญพระเจ้าในที่สาธารณะ ท่าน ได้เปล่งถ้อยคำที่มีชื่อเสียงว่า “ดูเถิด พระองค์จะทรงประหารข้าเสีย ข้าฯ ก็ จะไว้วางใจในพระองค์” (โยบ 13:15) ความซื่อสัตย์จงรักภักดีของท่านโยบยังคงอยู่แม้ประสบกับความหายนะ ความจงรักภักดีเช่นนี้สาธิตให้เห็นว่า ผู้ อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้าควรมีคุณลักษณะของพวกเขาอย่างไร

ถามตัวคุณเอง: ข้าพเจ้ามีความจงรักภักดีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของข้าพเจ้ามากเพียงใด ในทางใดบ้าง จะเป็นการดีกว่าหรือไม่ที่ข้าพเจ้าจะเปิดเผยความจงรักภักดีดังกล่าว

วันอังคาร

จิตสำนึกที่ชัดเจน

A Clear Conscience

มีสิ่งล้ำค่าอยู่หลายสิ่งที่เราสามารถเป็นเจ้าของได้ อย่างเช่น สุขภาพดี ความรักแท้ กัลยาณมิตร ครอบครัวที่รักผูกพัน ทั้งหลายเหล่านี้ล้วนเป็น พระพร แต่สิ่งสำคัญสุดของทั้งหมดนี้คือ จิตสำนึกที่ชัดเจน

อ่านพระธรรมฮีบรู 10:19-22 และ 1 ทิโมธี 4:1, 2 ประโยคที่ว่า “จิตสำนึกที่ชั่วร้าย” และ “จิตสำนึกที่ถูกหนาบด้วยเหล็กเผาไฟจนแดง” มีหมายความว่าอย่างไร

จิตสำนึกของเราทำงาน เป็นผู้ควบคุมภายในซึ่งส่งผลให้แสดงออกมาภายนอก จิตสำนึกมีความต้องการผูกติดตัวเองกับมาตรฐานอันสูงส่ง และ สมบูรณ์: นั่นคือพระบัญญัติของพระเจ้า พระเจ้าทรงเขียนพระบัญญัติของ พระองค์บนดวงใจของอาดัม แต่ความบาปเกือบลบพระบัญญัตินั้นออกไป พระบัญญัตินี้ไม่อยู่ในตัวของอาดัมคนเดียว แต่ถูกถ่ายทอดไปสู่เชื้อสายของ เขาด้วย แต่เพียงเศษเสี้ยวของพระบัญญัติเท่านั้นที่ยังเหลืออยู่ ชาวต่างชาติ “แสดงให้เห็นว่า หลักความประพฤติที่เป็นตามธรรมบัญญัตินั้น มีจารึกอยู่ใน จิตใจของเขา และใจสำนึกผิดและชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย” (โรม 2:15)

พระเยซูทรงประสบความสำเร็จ ขณะที่อาดัมฟ่ายแพ้ เพราะว่า “พระธรรมขององค์ (พระบิดา) ถูก (เขียน) ไว้ในจิตใจของ (พระเยซู) (เพลงสุดี 40:8)

ท่านเปาโลพูดอะไรเกี่ยวกับการแก้ปัญหาเรื่อง “จิตสำนึกไม่ดี” ของเราเพียงวิธีเดียว (ดู ฮีบรู 9:14)

“จิตสำนึกเป็นเหมือนใยแมงมุมซับซ้อน ซึ่งมีหน้าต่างปิดเปิดให้ข้อมูลเข้ามา หน้าต่างของดวงวิญญาณจะต้องปิดไว้ไม่รับสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นเส้นทางจากทางโลก และเปิดออกกว้างเพื่อรับลำแสงจากดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมให้ส่องเข้ามาได้อย่างอิสระ...จิตสำนึกจะต้องได้รับการรักษาไว้เพื่อให้สามารถแยกแยะระหว่างความดีและความชั่วได้ชัดเจน” *เอลเลน จี. วัต์, Mind, Character, and Personality, เล่ม 1, หน้า 327, 328* เมื่อพระบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกจารึกบนดวงใจของเหล่าผู้เชื่อ (ฮีบรู 8:10) และผู้ที่รับพระเจ้าด้วยความเชื่อจะแสวงหาทางติดตามพระบัญญัติด้วยจิตสำนึกที่ชัดเจนซึ่งเป็นผลที่ตามมา

ถ้าคุณเคยต่อสู้ดิ้นรนภายใต้ความเครียดจากจิตสำนึกที่รู้สึกผิด คุณจะทราบว่ามันเป็นสิ่งที่น่าหวาดหวั่นมากเพียงใด และความรู้สึกผิดนั้นจะคอยบีบคั้นคุณอย่างต่อเนื่อง ไม่ปล่อยให้คุณรู้สึกผ่อนคลาย เช่นนี้มีวิธีเดียวคือคุณจะต้องโฟกัสไปที่พระเยซู และการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อคุณและความบาปของคุณซึ่งจะช่วยปลดปล่อยคุณจากการสาปแช่งของจิตสำนึกที่รู้สึกสำนึกผิด

พุทธ

การเชื่อฟัง

Obedience

อาเบลคุกเข่าลงอย่างเชื่อฟังข้างแท่นบูชาของเขา สองแขนยกลูกแกะที่นำมาถวายบูชาตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ ฝ่ายคาอินพี่ชายกำลังคุกเข่าที่หน้าแท่นบูชาของเขาไม่ห่างออกไป ในใจของเขาเดือดพลุ่งพล่านด้วยอารมณ์ไม่พอใจ ขณะที่สองแขนอุ้มกระจาดผลไม้ ทั้งสองต่างนำของถวายบูชามาถวายพระเจ้า อาเบลน่องชายเชื่อฟังพระเจ้า เขาได้นำลูกแกะที่ถูกฆ่าแล้วมาถวายบูชา และพระเจ้าทรงรับเครื่องถวายบูชาของเขา แต่ของถวายที่เป็นผลไม้ชนิด

ต่าง ๆ ที่คาอินนำมาถวายพระเจ้า แม้คาอินจะนำมาจากต้นที่เขาปลูกขึ้นเอง แต่พระเจ้าไม่ยอมรับ พี่น้องทั้งสองต่างเข้าใจถึงความหมายของเครื่องถวายบูชา แต่อาเบลคนน้องเชื่อฟัง และทำตามพระบัญชาของพระเจ้า (ปฐมกาล 4:1-5)

“การตายของอาเบลเกิดขึ้นจากการที่คาอินปฏิเสธที่จะรับเอาแผนการของพระเจ้า ในโรงเรียนแห่งการเชื่อฟัง ที่สอนว่าคนบาปจะรอดได้โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ การถวายบูชาเป็นรูปแบบ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ชี้ถึงการถวายบูชาของพระคริสต์ คาอินปฏิเสธการหลังโลหิต ซึ่งเป็นสัญลักษณ์หมายถึงพระโลหิตของพระคริสต์ ซึ่งหลังออกเพื่อไถ่คนบาปในโลก” *เอลเลน จี. ไวท์, The SDA Bible Commentary, เล่ม 6, หน้า 1109*

การเชื่อฟังเริ่มต้นขึ้นภายในจิตใจ ซึ่งรวมถึงขั้นตอนอันละเอียดอ่อนของจิตใจที่รับเอาความรับผิดชอบในการดำเนินตามคำบัญชาจากผู้มีสิทธิอำนาจสูงกว่า ส่วนการเชื่อฟังเป็นกึ่งกันจากความสัมพันธ์กับผู้ที่มีสิทธิอำนาจ และความเต็มใจที่จะเชื่อฟังผู้มีอำนาจนั้น ในกรณีความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า การเชื่อฟังของเราเป็นไปโดยสมัครใจ การกระทำด้วยความรักได้หล่อหลอมพฤติกรรมสู่ข้อผูกพันด้านศีลธรรม การเชื่อฟังพระเจ้าต้องเงาเงตามที่พระองค์ชี้แนะ ไม่ใช่ทำตามที่เราคิด หรือปรารถนาว่าควรเป็นอย่างนั้น ในกรณีของคาอินเป็นตัวอย่างสมบูรณ์ของคนหนึ่งที่ทำตามอำเภอใจของตัวเองแทนที่จะทำตามที่พระเจ้าทรงขอ

อ่านพระธรรม 1 ยอห์น 5:2, 3 และ โรม 1:5; 10:16, 17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับการเชื่อฟังสำหรับคริสเตียน ผู้ได้รับความรอดโดยความเชื่อ แต่ปราศจากการประพฤติตามพระบัญญัติ

เราไม่ได้เชื่อฟังเพื่อจะแลกเอาความรอด เราเชื่อฟังเพราะเราได้รับความรอดเรียบร้อยแล้ว การเชื่อฟังเป็นคำแถลงภาคปฏิบัติแห่งความเชื่อด้านศีลธรรม ผู้เผยพระวจนะชาวมูเอลบอกกับกษัตริย์ซาอูลว่า “พระเจ้าทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาเท่ากับการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์หรือ ตูเถิดที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้” (1 ซามูเอล 15:22)

ท่านซาอูเอลหมายถึงอะไรเมื่อท่านกล่าวว่า “*ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่า เครื่องสัตว์บูชา*” สิ่งนี้ควรบอกเราผู้เป็นคริสเตียน เพื่อช่วยเราไม่ให้ตกไปสู่ “*พระกิตติคุณเทียมเท็จราคาถูก*” ได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

ความน่าไว้วางใจ

Trustworthy

อ่านพระธรรมลูกา 16:10-12 พระคัมภีร์ข้อนี้สอนเกี่ยวกับ “*ความน่าไว้วางใจ*” อย่างไร เหตุใดคุณลักษณะนี้ของบุคคลมีความสำคัญมากที่จะเป็นผู้อารักขาทรัพย์สิน (ผู้ทำหน้าที่ฉันทการะ) ที่ซื่อสัตย์

หลักการของ “*ความน่าไว้วางใจ*” ถูกพบได้ตลอดในพระคัมภีร์ ยกตัวอย่างเช่น ในเรื่องหนึ่งหัวหน้าชาวเลวีสี่คน ทำหน้าที่เป็นยามรักษาประตู กล่าวคือได้รับมอบหมายให้ปกป้องประตูวิหารในสมัยพระคัมภีร์เดิมในเวลากลางคืน พวกเขาต้องปกป้องรักษาห้องที่เต็มไปด้วยสมบัติ โดยปิดประตูไว้แน่นหนา และเก็บรักษาลูกกุญแจไว้เพื่อทำการเปิดประตูอีกครั้งในตอนเช้า (1 พงศาวดาร 9:26, 27) ที่พวกเขาได้รับการแต่งตั้งให้รับภาระนี้ เพราะว่าชาวเลวีทั้งหลายลงความเห็นกันว่าทั้งสี่คน “*เป็นคนน่าไว้วางใจ*”

การเป็นคนที่น่าไว้วางใจ คือเป็นคนที่มีบุคลิกลักษณะเฉพาะ จึงจะเป็นผู้ทำหน้าที่ฉันทการะได้ดี ซึ่งหมายความว่า เจ้าหน้าที่ฉันทการะเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้ เป็นคนที่เข้าใจในบทบาทสำคัญของพวกเขา พวกเขาเข้าใจว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้ และพวกเขาเล็งเป้าไว้ว่าจะเป็นอย่างเดียวกับพระองค์” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4; 1 พงศกษัตริย์ 8:56)

ความน่าไว้วางใจบอกเป็นนัยว่าบุคคลหนึ่งได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ในลักษณะอุปนิสัย คือขึ้นสู่ระดับสูงสุดของอุปนิสัย และมีความสามารถเต็มเท่าที่บุคคลสามารถบรรลุได้ ในสายตาของผู้สังเกตการณ์ บุคคลเช่นนี้จะสะท้อนพระอุปนิสัยของพระเจ้าออกมา ซึ่งหมายความว่าถ้าเป็นคุณ คุณจะทำสิ่งที่คุณได้พูดออกมาว่าจะทำ โดยไม่เกี่ยงว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร หรือมีผู้คนกดดันให้คุณทำในสิ่งที่แตกต่าง (2 พงศกษัตริย์ 12:15)

ท่านดาเนียลถือว่าเป็นบุคคลที่น่าไว้วางใจโดยกษัตริย์สองอาณาจักรแห่งโลกเวลานั้น ชื่อเสียงตลอดชีวิตของท่านคือเป็นที่ปรึกษาที่น่าไว้วางใจได้ เป็นบุคคลที่ไม่รู้สึกกลัวที่จะให้คำแนะนำที่ประกอบด้วยสติปัญญา และความจริงแก่กษัตริย์หลายพระองค์ ซึ่งบางครั้งเป็นการขัดแย้งกับโหราจารย์ นักวิทยาศาสตร์ หรือแม้แต่พวกขุนนาง ความน่าไว้วางใจคือมงกุฎเพชรแห่งหลักจริยธรรม เพราะความไว้วางใจแสดงหลักศีลธรรมออกมาในรูปแบบที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง คุณสมบัติของ “ฉันทภาระ” หรือ “ผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า” ไม่ได้ปรากฏออกมาในแค่ข้ามคืน แต่เป็นลักษณะของการใช้เวลาโดยการเป็นผู้สัตย์ซื่อแม้แต่ในสิ่งเล็กน้อย

บุคคลอื่นๆ ที่สังเกตความน่าไว้วางใจในตัวเรา พวกเขาให้การนับถือเรา และพึงวางใจเราเพราะว่าพวกเขาทราบว่า เราไม่ใช่หลักปักบนซีโคลนโยกเยกไปมา จากความเห็น หรือสิ่งอันเป็นที่นิยมชมชอบ หรือการยกยอปอปั้น ดังนั้นการเป็นบุคคลที่น่าไว้วางใจได้ สาคิดให้เห็นอุปนิสัย และการกระทำในทุกความรับผิดชอบที่สำแดงออกบนแผ่นดิน ซึ่งเป็นสถานที่พิสูจน์ความเหมาะสมสำหรับแผ่นดินสวรรค์ “เราทั้งหลายจะต้องเป็นคนสัตย์ซื่อ เป็นประชากรที่น่าไว้วางใจได้ในอาณาจักรของพระคริสต์ เป็นบุคคลที่รู้จักความฉลาดของโลกทั้งนี้เพื่อเราจะเป็นตัวแทนแห่งความรุ่มรวย ความดี ความเมตตากรุณา และความสุภาพอ่อนน้อมในฐานะเป็นประชากรของพระเจ้า” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 6, หน้า 190*

คิดถึงเกี่ยวกับบางคนที่เรารู้จักเป็นการส่วนตัว ซึ่งเป็นบุคคลที่น่าไว้วางใจได้ เราสามารถเรียนรู้อะไรได้จากบุคคลนั้น ที่จะช่วยทำให้เราเป็นบุคคลที่น่าไว้วางใจได้เช่นกัน

เครื่องหมายอีกอย่างของการเป็น “นักฉันทภาวะ” (ผู้รักษาทรม์พัสลิน) ที่ดีคือ “ความรับผิดชอบส่วนบุคคล เป็นที่ไว้วางใจตรวจสอบได้” (individual accountability)

“ซาตานได้ออกแบบแผนโน้มน้าวจิตใจผู้คนจากพระเยซูผู้มนุษย์ และที่จะทำลาย “ความรับผิดชอบส่วนบุคคลอันเป็นที่ไว้วางใจตรวจสอบได้” ซึ่งซาตานล้มเหลวในงานออกแบบของเขา เมื่อซาตานได้ทดลองพระบุตรของพระเจ้า แต่ซาตานก็ประสบความสำเร็จไม่น้อย เมื่อซาตานล่อลวงมนุษย์ที่ได้ล้มลงในความบาป และศาสนาคริสต์โดยองค์รวมได้เสื่อมลงไป” *เอลเลน จี. ไวท์, Early Writings, หน้า 213*

เมื่อเราเชิญให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางความเป็นมนุษย์ของเรา เราเปิดเส้นทางให้กับการทรงนำของพระองค์ ผลที่ตามมาคือ ความเชื่อ ความจงรักภักดี การเชื่อฟัง จิตสำนึกแจ่มใส ความน่าไว้วางใจ และความรับผิดชอบส่วนบุคคลเป็นที่ไว้วางใจตรวจสอบได้ จะเปิดเผยให้เห็นได้ในชีวิตของเรา ดังนั้นในฐานะเป็นผู้รับงานฉันทภาวะส่วนบุคคล เราได้ถูกทำให้สมบูรณ์ในพระหัตถ์ของพระเจ้า (เพลงสดุดี 139:23, 24)

“ความรับผิดชอบส่วนบุคคลอันเป็นที่ไว้วางใจตรวจสอบได้” เป็นหลักการสำคัญยิ่งของพระคัมภีร์ ขณะที่อยู่บนโลก พระเยซูทรงมี “ความรับผิดชอบส่วนบุคคลอันเป็นที่ไว้วางใจตรวจสอบได้” สำหรับพระบิดา (ยอห์น 8:28) เราต้องรับผิดชอบสำหรับถ้อยคำ “ที่ไม่เป็นสาระ” (มัทธิว 12:36) “ผู้ใดได้รับมากจะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก” (ลูกา 12:48) การคุกคามยิ่งใหญ่ที่สุดต่อ “ความรับผิดชอบส่วนบุคคลอันเป็นที่ไว้วางใจตรวจสอบได้” คือความโน้มเอียงที่เราจะส่งผ่านความรับผิดชอบของเราให้กับคนอื่น ขอให้เราตระหนักในจิตใจว่า ไม่ใช่ทรม์พัสลินสมบัติของเรา ที่จะมอบหมายให้คนอื่นรับผิดชอบแทนได้ เราไม่อาจอ้างถึงเสรีภาพในสิทธิอำนาจ ที่จะโยนความรับผิดชอบไปให้กับคนอื่น โดยมอบหมายหน้าที่ฉันทภาวะให้เขาไป แต่สิ่งนี้ไม่อาจทำได้ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้

ทรงกำหนดให้เราแต่ละคนเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระองค์เป็นคนคนไป”
เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 7, หน้า 177

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มองไปยังเครื่องหมายต่าง ๆ ทั้งหมดของการเป็น “ผู้อารักขาทรัพย์สิน” ของพระเจ้าที่เราได้ศึกษาในสัปดาห์นี้: ไม่ว่าจะเป็นความรับผิดชอบส่วนบุคคลอันเป็นที่วางใจตรวจสอบได้ ความน่าไว้วางใจ การเชื่อฟัง ความจงรักภักดี จิตสำนึกแจ่มใส ความสัตย์ซื่อ คุณสมบัติเหล่านี้มีความเกี่ยวพันกันอย่างไร การขาดสิ่งหนึ่งไปจะนำไปสู่การขาดในพื้นที่อื่นอย่างไร หรือการติดสนิทกันของคุณสมบัติในพื้นที่หนึ่ง จะนำไปสู่การติดสนิทเป็นหนึ่งของพื้นที่อื่น ๆ ทั้งหมดอย่างไร
2. พยายามรวมอยู่ในแนวคิดที่ว่า “พระสัญญาแห่งพระกิตติคุณสามารถช่วยเหลือผู้กำลังต่อสู้ดิ้นรนกับจิตสำนึกในความผิดอย่างไร” พวกเขาสามารถอ้างพระสัญญาข้อไหนได้
3. บ่อยครั้งเรามองเห็น แนวคิดเรื่อง “ความจงรักภักดี” ว่ามีคุณความดีในตัวเอง แต่เป็นเช่นนั้นเสมอไปไหม เป็นไปได้ไหมที่คนหนึ่งจะจงรักภักดีต่อบุคคลหนึ่ง หรือบางสิ่งที่ไม่ดี เหตุใด ถ้าอย่างนั้นแนวคิดเรื่อง “ความจงรักภักดี” จะต้องเป็นที่เข้าใจใน “บริบท” เสมอไปว่า เราจะต้องเจาะจงเป็นพิเศษว่า “จงรักภักดีต่อใครหรือสิ่งใด เพื่อไม่ให้ความจงรักภักดีของเรา ซึ่งเป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมไม่ถูกวางผิดที่ผิดทางไป

บทที่ 7

ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

Honesty With God

วันที่ 10 - 16 กุมภาพันธ์ 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระกัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 16:10; เลวีนิติ 27:30; ปฐมกาล 22:1-12; ฮีบรู 12:2;

ลูกา 11:42; ฮีบรู 7:2-10; เนหะมีย์ บทที่ 13

ข้อควรจำ

“และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจเลื่อมใสศรัทธา แล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลโดยความเพียร” (ลูกา 8:15)

อะไรคือดวงใจที่สัตย์ซื่อ และมันเปิดเผยออกมาอย่างไร
วัฒนธรรมร่วมสมัยบ่อยครั้งมองเห็นความสัตย์ซื่อในลักษณะไม่ชัดเจน บ้างก็ว่าความสัตย์ซื่อมีความสัมพันธ์กับหลักจริยธรรม คนส่วนใหญ่เคยเป็นคนไม่สัตย์ซื่อเป็นครั้งคราว แต่ถือว่าเป็นที่ยอมรับได้ หากไม่ใช่เรื่องใหญ่โตนัก ในสถานการณ์เจาะจง ยังมีการอ้างว่า ความไม่สัตย์ซื่อบางประการอาจอนุโลมว่าเป็นความชอบธรรมได้

ความจริง และความสัตย์ซื่อทอดคอบไปด้วยกันเสมอ กระนั้นเราไม่ได้เกิดมาพร้อมกับความโน้มเอียงที่จะเป็นคนสัตย์ซื่อ แต่มาจากการเรียนรู้หลักศีลธรรมคุณความดี และนี่ถือเป็นแกนกลางอุปนิสัยด้านศีลธรรมของผู้ทำหน้าที่นั้นทการะ

เมื่อเราปฏิบัติตนอย่างสัตย์ซื่อ สิ่งดีๆ มากมายจะตามมา ยกตัวอย่างเช่น จะไม่มีความกังวลเกี่ยวกับการถูกจับได้ว่าพูดโกหกและจะต้องหาทางปกปิดด้วยเหตุผลนี้ และอีกมาก ความสัตย์ซื่อสร้างบุคลิกอันทรงคุณค่าให้แก่บุคคล

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตกอยู่ภายใต้สถานการณ์ยากลำบาก ซึ่งการทดลองอาจย่องเข้ามาทำให้เป็นคนไม่สัตย์ซื่อได้ง่าย

บทเรียนของสัปดาห์นี้ เราจะศึกษาแนวคิดฝ่ายวิญญาณจิตแห่งความสัตย์ซื่อผ่านการปฏิบัติเรื่องการถวายสิบลดหนึ่ง (ทศางค์) และดูว่าเหตุใดการถวายสิบลดหนึ่งจึงมีความสำคัญยิ่งสำหรับการเป็นผู้รักษาทรัพย์สิน (ฉันท-ภาระ) ของพระเจ้า

วันอาทิตย์

ภารกิจของความสัตย์ซื่อขั้นพื้นฐาน

A Matter of Simple Honesty

มีสิ่งหนึ่งที่เราส่วนมากมีความรู้สึกเหมือนกันคือเราไม่ชอบ “ความไม่สัตย์ซื่อ” เราไม่ชอบเอามากๆ เมื่อเห็นคนอื่นแสดงบทรื้อออกมา ไม่ใช่เรื่องง่าย แม้เราจะเห็นมันเกิดขึ้นกับตา และเมื่อเราเป็นคนทำเอง เราโน้มเอียงที่จะหาเหตุผลเข้าข้างตนเองในการกระทำของเรา เพื่อสร้างความชอบธรรมและคิดสปรมาทว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร: เช่น การอุททานกับตนเองว่า *มันไม่เลวร้ายอะไร มันเป็นเรื่องเล็กๆ ไม่ได้สำคัญอะไรเลย* เราอาจหลอกตัวเราเองได้ส่วนมากของเวลา แต่เราไม่อาจหลอกพระเจ้าได้

“ความไม่สัตย์ซื่ออาจเกิดขึ้นได้จริงในทุกช่วงชีวิตของเรา และสิ่งนี้แหละเป็นสาเหตุนำมาซึ่ง “การเป็นแต่อุ่นๆ” (lukewarmness) ในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของผู้ออกปากว่าเป็นผู้เชื่อในความจริง พวกเขาไม่เชื่อมความสัมพันธ์กับพระคริสต์ใกล้ชิดพอ และพวกเขากำลังหลอกลวงดวงวิญญาณของพวกเขาเอง” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 4, หน้า 310*

อ่านพระธรรมลูกา 16:10 (*คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อย จะสัตย์ซื่อในของมากด้วย*) มีหลักการอะไรตรงนี้ ที่พระเยซูทรงกล่าวเน้น ซึ่งจะช่วยให้เรามองเห็นว่าความสัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อยมีความสำคัญมากเพียงใด

พระเจ้า แม้จะทรงทราบว่าเป็นการง่ายเพียงใดที่เราสามารถจะเป็นคนไม่สัตย์ซื่อ โดยเฉพาะเมื่อมาถึงสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ ดังนั้นพระองค์ทรงประทาน

“ยาแก้พิษ” (antidote) สำหรับความไม่สัตย์ซื่อ และความเห็นแก่ตัวเมื่อมาถึงเรื่องสมบัติพัสถานที่เราครอบครอง

อ่านพระธรรมเลวีนิติ 27:30 “*ทศางค์ทั้งสินที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี*” และ มาลาคีย์ 3:8 “*จะฉ้อพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ฉ้อเรา*” ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้สอนเรา และพูดเกี่ยวกับการช่วยให้เราเป็นคนสัตย์ซื่อในการถวายสิบลดหนึ่ง และได้รับพระพรอย่างไร

“ไม่มีการเชิญชวนให้เราแสดงความกตัญญู หรือความเอื้ออาทร นี่เป็นเรื่องเข้าใจได้ง่าย คือสิบลดหนึ่งเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงสั่งเราให้เราถวายคืนพระองค์ ในสิ่งที่เป็นของพระองค์...ถ้าเราถือว่าความสัตย์ซื่อเป็นหลักการสำคัญของชีวิตด้านธุรกิจ เราจะไม่ตระหนักข้อผูกพันที่พระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ เหมือนข้อความสำคัญที่ขีดเส้นใต้ด้วยสีสะท้อนหรือ”
เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 138, 139

การคืนสิบลดหนึ่งช่วยคุณให้จำได้ว่า จุดสุดท้ายจริง ๆ ใครเป็นเจ้าของทรัพย์สินทั้งหมดที่คุณครอบครองอยู่ เหตุใดจึงสำคัญที่เราจะไม่หลงลืมว่า ใครเป็นเจ้าของสรรพสิ่งซึ่งเราถือครองอยู่

วันจันทร์

ชีวิตแห่งความเชื่อ

The life of Faith

อ่านพระธรรมปฐมกาล 22:1-12 เรื่องนี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความเป็นจริงในความเชื่อของท่านอับราฮัม

ชีวิตแห่งความเชื่อไม่ใช่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียว เราไม่เพียงแสดงออกซึ่งความเชื่อในลักษณะทรงพลังในครั้งหนึ่ง และนั่นพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นคนประเภทใด ซึ่งที่จริงแล้ว คริสเตียนที่มีความสัตย์ซื่อ มีความจงรักภักดีดำเนินชีวิตโดยพระคุณ และถูกปกคลุมด้วยพระโลหิตของพระคริสต์อย่างต่อเนื่อง

ยกตัวอย่างเช่น ในโลกแห่งความเชื่อในพระศาสนา แม้จะผ่านมาแล้วนับหลายพันปีก็ยังทำให้ผู้เชื่อยังคงประหลาดใจมากไม่หาย ในการกระทำด้วยความเชื่อของท่านอับราฮัม ที่นำอิสอัคบุตรชายขึ้นไปนยอดเขาโมริยาห์ เพื่อทำการถวายบูชาบนภูเขานั้น (ปฐมกาล บทที่ 22) กระนั้น การกระทำด้วยความเชื่อครั้งนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นเมื่อท่านอับราฮัมให้เกิดขึ้น เมื่อท่านต้องการ แต่ท่านอับราฮัมดำเนินชีวิตด้วยความสัตย์ซื่อ และความเชื่อก่อนหน้าเหตุการณ์นั้น จึงทำให้ท่านสามารถทำได้ ดังที่ท่านได้ทำไป หากท่านอับราฮัมไม่สัตย์ซื่อก่อนหน้าเหตุการณ์นี้ ท่านคงไม่อาจสามารถผ่านบททดสอบนี้ได้ ไม่มีคำถามเลยว่า ท่านอับราฮัม หรือบุคคลใดก็ตาม หลังจากเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเจ้าทรงตอบสนองความเชื่อแล้ว เขาจะไม่ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อสุด ๆ หลังจากเหตุการณ์สำคัญนั้นเช่นกัน

จุดที่น่ามากล่าวตรงนี้คือ ความเชื่อของ “ผู้ทำหน้าที่ฉันทการะ” คนหนึ่ง ไม่ใช่การกระทำด้วยความเชื่อ เพียงครั้งเดียว ในช่วงเวลาที่ผ่านไป ความเชื่ออาจเติบโตขึ้น และลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเข้มแข็งขึ้น หรือในทางที่กลับกัน ความเชื่อนั้นอาจตื่นเขินขึ้น และอ่อนแอลง ซึ่งขึ้นอยู่กับว่า คนหนึ่งอ้างพระสัญญาของพระเจ้า และดำเนินชีวิตไปด้วยความเชื่อมั่นเพียงใด

อ่านพระธรรมฮีบรู 12:2 พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราเกี่ยวกับแหล่งแห่งความเชื่อของเรา และเราจะมี ความเชื่อเช่นนั้นได้อย่างไร

การขอความช่วยเหลือเพื่อจะทำหน้าที่ “ฉันทการะ” ได้อย่างสัตย์ซื่อ มีวิธีเดียวคือ การมองไปที่พระเยซู “หมายเอาพระองค์เป็นผู้บุกเบิกความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์ พระองค์ได้ทรงอดทนต่อกางเขนเพื่อความรื่นเริงยินดีที่ได้เตรียมไว้สำหรับพระองค์ ทรงถือว่าความละอายนั้นไม่เป็นสิ่งสำคัญ และพระองค์ได้ประทับ ณ เบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้า” (ฮีบรู 12:2) คำว่า ผู้ทรงทำให้ “ความเชื่อของเราสำเร็จ” ข้อความนี้ถูกใช้ครั้งนี้เพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ และสามารถแปลได้อีกว่า “ผู้ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์” ซึ่งหมายความว่า พระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะนำความเชื่อของเราให้เติบโตเต็มขนาด เหมือนเด็กเติบโตเป็น

ผู้ใหญ่ และมีความสมบูรณ์ (ฮีบรู 6:1, 2) เช่นนั้น ความเชื่อ หรือชีวิตแห่งความเชื่อเป็นประสบการณ์อันทรงพลังยิ่งใหญ่: เพราะความเชื่อที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ คือการเพิ่มพูนขึ้น

ในทางใดบ้างที่เราได้เห็นความเชื่อของเราเติบโตขึ้น และเต็มขนาดเป็นผู้ใหญ่ หลังจากได้ผ่านช่วงเวลามานานพอสมควร...เป็นอย่างไร
นั้นใช่ไหม

วันอังคาร

แถลงการณ์แห่งความเชื่อ

A Statement of Faith

ตามที่เราได้เห็นในบทเรียนของเมื่อวานนี้ ความเชื่อเป็นขั้นตอนประเภทหนึ่ง เป็นประสบการณ์อันทรงพลัง ในรูปแบบอุดมคติ ซึ่งเติบโตถึงเต็มขนาดในทางหนึ่ง พระเจ้าทรงทำให้ความเชื่อของเรา “สำเร็จ” (finishing) และนำไปสู่ “ความสมบูรณ์” ผ่านการ “คืนสิบลดหนึ่ง” หากเข้าใจอย่างถูกต้อง การคืนสิบลดหนึ่งไม่ใช่การบังคับใช้แบบกฎหมาย เมื่อคืนสิบลดหนึ่งไม่ใช่การทำงาน หรือแสวงหาวิธีเปิดเส้นทางสู่สวรรค์ แต่เป็นว่า การคืนสิบลดหนึ่ง เป็น “แถลงการณ์แห่งความเชื่อ” (statement of faith) เป็นการแสดงออกภายนอก สามารถมองเห็นได้ เป็นการแสดงออกความจริงในส่วนบุคคลแห่งความเชื่อของเรา

ยิ่งกว่านั้น ใครอาจอ้างตนว่าเชื่อในพระเจ้า อย่างที่เราทราบ “ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในหนึ่งนั้นก็ดีอยู่แล้วแม้พวกปีศาจก็เชื่อ และกลัวจนตัวสั่น” (ยากอบ 2:19) แต่การนำเอา 10 เปอร์เซ็นต์ของรายได้ของเราเพื่อคืนให้กับพระเจ้า นั้นเป็นการกระทำแห่งความเชื่อ

อ่านลูกา 11:42 พระเยซูหมายความว่าอะไร เมื่อพระองค์ตรัสถึงการคืนสิบลดหนึ่งของพวกฟาริสี ที่ถวายทศางค์ (สิบลดหนึ่ง) เป็นสระแห่น และฝึกทุกอย่างว่า “สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว” แต่พวกเขาละเว้นความรัก และความชอบธรรมของพระเจ้า... สิบลดหนึ่งมีความเกี่ยวพันกับ “เรื่องที่หนักกว่าของธรรมบัญญัติอย่างไร

การคืนสิบลดหนึ่งคือการแสดงออกถึงความถ่อมใจว่าเขาหรือเธอพึ่งพิงในพระเจ้า และเป็นกรกระทำที่แสดงว่าคนหนึ่งไว้วางใจในพระคริสต์ ซึ่งเป็นพระผู้ไถ่ของเรา และเป็นการยอมรับว่าเราได้รับพระพรจากพระเจ้า “ผู้ทรงประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรานานาประการ ในสวรรค์สถานโดยพระคริสต์” (เอเฟซัส 1:3) แล้วเรียบร้อย และทรงสัญญาจะประทานให้มากขึ้น

อ่านปฐมกาล 28:14-22 ท่านยาโคบตอบสนองต่อพระสัญญาของพระเจ้าอะไรบ้าง

“แผนการของพระเจ้าสำหรับ ระบบสิบลดหนึ่งมีความงดงาม ไม่ซับซ้อน และมีความเสมอภาพ และทุกคนอาจรับเอาส่วนของตนด้วยความเชื่อ และด้วยความกล้าหาญ เพราะสิ่งนี้เริ่มต้นโดยพระเจ้า ระบบนี้ได้รวมเอาความเรียบง่ายและได้ประโยชน์ (simplicity and utility) เข้าด้วยกัน ไม่ใช่ผู้เรียนสูงก็เข้าใจ และดำเนินการได้ ผู้เชื่อทั้งปวงจะรู้สึกว่าเขาได้เข้าไปมีส่วนทำให้พระกิตติคุณแห่งความรอดถูกเผยแพร่ออกไป ชายและหญิง ทุกคน และคนหนุ่มสาวอาจกลายเป็นห้องพระคลังสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และอาจเป็นหน่วยงานที่จะสนองต่อความต้องการในพันธกิจของพระเจ้า” *เอลเลน จี. ไวท์, Counsels on Stewardship, หน้า 73*

ในทางใดบ้างที่เราได้ค้นพบตัวเราเอง ในความจริงแห่งพระพรฝ่ายวิญญาณที่มาจากเราได้คืนสิบลดหนึ่งแด่พระเจ้า การจ่ายเงินสิบลดหนึ่งได้ช่วยเพิ่มพูนความเชื่อของเรามากขึ้นอย่างไร

พูด

สิบลดที่สัตย์ซื่อ : ของบริสุทธิ์แด่พระเจ้า

Honest Tithe: Holy to the Lord

บ่อยครั้งเราพูดเกี่ยวกับการถวายสิบลดหนึ่งแด่พระเจ้า แต่เราถวายให้กับพระเจ้าอย่างไร ในเมื่อมันเป็นสิ่งของของพระองค์อยู่ก่อนแล้ว

อ่านพระธรรมเลวีนิติ 27:30 “**ทศางค์ทั้งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดีเป็นของพระเจ้า เป็น**

“สิ่งบริสุทธิแต่พระเจ้า” อะไรคือความสำคัญสองจุดที่พบได้ในพระคัมภีร์ ข้อนี้เกี่ยวกับสืบลดหนึ่ง

“สืบลดหนึ่งเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ สืบลดหนึ่งไม่ได้กลายเป็นสิ่งบริสุทธิโดยผ่านการกล่าวปฏิญาณ หรือพิธีอุทิศถวาย แต่เป็นสิ่งบริสุทธิโดยธรรมชาติของทศางค์เอง เพราะเป็นของขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีใครเว้นแต่พระเจ้ามีสิทธิ์ในเงิน หรือทรัพย์จำนวนดังกล่าว ไม่จำเป็นต้องมีใครทำพิธีถวายให้แต่พระเจ้า เพราะสืบลดหนึ่งไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งของสมบัติของบุคคลใด” *Angel Manuel Rodriguez, Stewardship Roots (Silver Spring, Md.: แผนกพันธกิจฉันท์ทการะ, 1994) หน้า 52*

เราไม่ได้ทำให้ “สืบลดหนึ่ง” (หรือ “ทศางค์”) เป็นสิ่งบริสุทธิ พระเจ้าทรงทำให้สืบลดหนึ่งเป็นเช่นนั้นโดย “การตั้งสืบลดหนึ่งให้เป็นสิ่งบริสุทธิ” พระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้น ในฐานะเจ้าหน้าที่ “ฉันท์ทการะ” เราคืนให้พระองค์ สิ่งที่เป็นของพระองค์ สืบลดหนึ่งได้อุทิศให้แต่พระเจ้าเพื่อภารกิจพิเศษ การเก็บสำรองไว้หรือนำไปใช้เพื่อเป้าหมายอื่นถือว่าการไม่สัตย์ซื่อ การคืนทศางค์ให้แต่พระเจ้าเป็นจุดสายโซ่ที่ทอดจากจุดเริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามการแตกหัก

อ่านพระธรรมฮีบรู 7:2-10 ท่านเปาโลอภิปรายเรื่องสืบลดหนึ่งที่ท่านอับราฮัมถวายให้เมลคีเซเดค เปิดเผยให้เห็นความสำคัญอันลึกซึ้งของสืบลดหนึ่งอย่างไร จริง ๆ แล้ว ท่านอับราฮัมถวายสืบลดหนึ่งให้ใคร

เช่นกัน “วันสะบาโต” เป็นวันบริสุทธิ เช่นเดียวกับ “สืบลดหนึ่ง” เป็นสิ่งบริสุทธิ หนึ่งคำว่า “บริสุทธิ” หมายถึง “การแยกไว้ต่างหากเพื่อใช้อย่างศักดิ์สิทธิ์” วันสะบาโตและสืบลดหนึ่งมีความเชื่อมโยงต่อกันในลักษณะนี้ เมื่อเป็นสิ่งบริสุทธิเราจึงแยกทรัพย์สิน (หรือเงิน) นี้ไว้ต่างหากถือเป็น “สมบัติศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” นั่นคือความหมายของคำว่า “บริสุทธิ”

“พระเจ้าได้ทรงตั้งวันสะบาโตไว้เป็นวันบริสุทธิศักดิ์สิทธิ์” นี่เป็นการเจาะจงส่วนหนึ่งของเวลา (วัน) เอาไว้ ทรงตั้งไว้สำหรับพระองค์เอง เพื่อการ

นมัสการทางศาสนา ให้ดำเนินต่อเนื่องไปเป็นเวลาศกดิ์สิทธิ์ ดังที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่แรกเริ่มโดยองค์พระผู้สร้าง

“ในลักษณะเดียวกันกับสิบลดหนึ่งของเงินรายได้ของเรา ถือเป็น “สิ่งบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในพระคัมภีร์ใหม่พระเจ้าไม่ได้ทรงตรา (enact) บัญญัติเรื่องสิบลดหนึ่งขึ้นใหม่ เช่นเดียวกับ “วันสะบาโต” ก็ไม่มีการตราบัญญัติขึ้นใหม่เช่นกัน เพราะบัญญัติทั้งสองข้อนี้ถือว่ามีหลักฐานต่อเนื่องในคำตรัสของพระเยซู และความลุ่มลึกด้านจิตวิญญาณเป็นคำอรรถาธิบาย... ในฐานะที่เราเป็นประชากรของพระเจ้า พระเจ้าทรงสงวนทั้งสองสิ่งนี้ไว้เป็นของพระองค์เอง ดังนั้นเราจะไม่มอบให้พระองค์ในสิ่งที่เราหามาได้ ซึ่งพระองค์ทรงอ้างว่าเป็นของพระองค์หรือ” *เอลเลน จี. วัตต์, Counsels on Stewardship, หน้า 66*

เราสามารถทำอะไรได้บ้าง ที่จะช่วยให้เราตระหนักแก้ไขเสมอว่า “สิบลดหนึ่ง” แท้จริงเป็น “สิ่งบริสุทธิ์” ของพระเจ้า

วันพฤษภาคม

การฟื้นฟู การปฏิรูป และการคืนสิบลดหนึ่ง

Revival, Reformation, and Tithing

กษัตริย์เฮเซคียาห์ ถือเป็นจุดสูงส่งด้านจิตวิญญาณแห่งประเทศยูดาห์ กล่าวคือไม่มีกษัตริย์องค์ใดหลังการครองราชย์ของกษัตริย์ดาวิดและซาโลมอน ที่ซนอิสราเอลได้ชื่นชมกับพระพรมากมาย ในพระธรรม 2 พงศาวดาร บทที่ 29-31 กษัตริย์เฮเซคียาห์ให้มีการบันทึกถึงการฟื้นฟู และการปฏิรูป “และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเจ้า ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ” (2 พงศาวดาร 29:2) “นอกจากเครื่องเผาบูชาจำนวนมากมาแล้ว ยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมีเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนี้แหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้ายิ่งฟื้นคืนมาอีก” (2 พงศาวดาร 29:35) “ถือรักษาปัสกา” (2 พงศาวดาร 30:5) “จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในกรุงเยรูซาเล็ม” (2 พงศาวดาร 30:26) รูปเคารพของชาวต่างชาติ แท่นบูชา และสถานที่สูง (High places) ถูกทำลายลง (2 พงศาวดาร 31:1) การฟื้นฟูจิตใจและปฏิรูปแนวปฏิบัติดังกล่าวนี้เกิดขึ้น

อย่างฉับพลัน ทำให้มีการถวายเงินถวาย และคืนเงินสิบลดหนึ่งเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล (2 พงศาวดาร 31:4, 5, 12)

ผู้เผยพระวจนะเนหะมีย์ บันทึกถึงตัวอย่างของการฟื้นฟู การปฏิรูปและการคืนสิบลดหนึ่ง อ่านพระธรรมเนหะมีย์ 9:2, 3 คำว่าการฟื้นฟูจิตใจหมายความว่าอย่างไร อ่านพระธรรมเนหะมีย์ บทที่ 13 หลังจากท่านเนหะมีย์ทำการฟื้นฟู “พระนิเวศของพระเจ้า” (เนหะมีย์ 13:4) ประชาชนชาวยูดาห์นำอะไรมา (เนหะมีย์ 13:12)

“การฟื้นฟูและการปฏิรูปเป็นสองสิ่งที่แตกต่างกัน “การฟื้นฟู” เป็นเครื่องหมายถึงการต่อยอดชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นการปลุกดวงจิตดวงใจสู่การฟื้นขึ้นจากการหลับใหลฝ่ายวิญญาณ ส่วนการปฏิรูปบ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลง การจัดระบบ ระเบียบ การเปลี่ยนแนวคิด และทฤษฎีต่างๆ เปลี่ยนนิสัยเคยชิน และแนวปฏิบัติต่างๆ” *เอลเลน จี. ไวท์, Christian Service, หน้า 42*

ความสัมพันธ์ระหว่างการฟื้นฟูและการปฏิรูป และคืนสิบลดหนึ่งเป็นไปโดยอัตโนมัติ ปราศจากการคืนสิบลดหนึ่ง การฟื้นฟู และการปฏิรูปเป็นแต่อย่างอื่น ถ้าถือนั้นเป็นการฟื้นฟู บ่อยครั้งในฐานะเป็นคริสเตียนเรายืนอยู่เปล่าๆ ข้างเส้นขอบสนาม ขณะที่เราควรมีส่วนอย่างกระตือรือร้นเคียงข้างองค์พระผู้เป็นเจ้า การฟื้นฟูและการปฏิรูปเรียกให้มีการอุทิศถวาย และการถวายสิบลดหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการมอบถวายตัว หากเรายังเก็บส่วนที่พระเจ้าขอให้เราถวาย เราไม่อาจคาดหวังให้พระองค์ตอบสนองต่อสิ่งที่เราทูลขอจากพระองค์

การฟื้นฟูและการปฏิรูปเกิดขึ้นในคริสตจักร ไม่ใช่ภายนอก (เพลงสดุดี 85:6) เราควรแสวงหาการฟื้นฟูจากพระเจ้า (เพลงสดุดี 80:19) และการปฏิรูปจาก “สภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น และจงกลับใจใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม” (วิวรณ์ 2:5) ปฏิรูปจะต้องเกิดขึ้นเกี่ยวกับ “สิ่งที่เราเก็บไว้ และสิ่งที่เราคืนให้กับพระเจ้า”

ไม่ใช่การกระทำที่ก่อให้เกิดความแตกต่าง แต่เป็นการตัดสินใจของจิตใจและอารมณ์ ที่เผยให้เห็นแรงจูงใจ และการมอบถวายตัว ผลลัพธ์ที่ตามมาคือความเชื่อจะเพิ่มขึ้น นิมิตต์ด้านวิญญาณจะถูกกลับให้แหลมคมขึ้น และความสัตย์ซื่อจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงริเริ่มพันธสัญญาทั้งหมดที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์ และยังทรงเป็นผู้นำในการโน้มน้าวประชากรของพระองค์เข้าสู่พันธสัญญาเหล่านี้ (ฮีบรู 8:10) พันธสัญญาเป็นพระสัญญาประเภทหนึ่งที่สะท้อนพระคุณความรัก และพระประสงค์ที่จะช่วยเราให้รอด

การทำพันธสัญญากับพระเจ้ารวมหลายเรื่องด้วยกัน: พระเจ้าเป็นผู้รับเงื่อนไขของพันธสัญญาคือ การยอมทำตามโดยทั้งสองฝ่าย กล่าวถึงการลงโทษสำหรับฝ่ายล้มเหลวที่จะรักษาพันธสัญญา และวัตถุประสงค์หรือเจตนา-รมณ์ของพันธสัญญา แนวคิดเรื่องการถวายสิบลดหนึ่งสะท้อนให้เห็นส่วนประกอบเหล่านี้ ซึ่งพบได้ในพระธรรมมาลาคี 3:9, 10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวซ้ำพันธสัญญาพิเศษเรื่องสิบลดหนึ่งระหว่างพระเจ้า และเจ้าหน้าที่ฉันทการะของพระองค์ เมื่อเราเข้าสู่พันธสัญญาเช่นนั้น เป็นเครื่องหมายให้มองเห็นว่าเราคัดค้านต่อหลักการของลัทธิวัตถุนิยม หรือลัทธิบริโภคนิยม และเราพิสูจน์ว่าบางสิ่งดีๆ สามารถออกมาจากการเป็นคนบาปที่กลับใจใหม่

“เมื่อสังเกตใกล้ซิด การเห็นแก่ตัวดูเหมือนจะปิดกั้นมนุษย์จากการถวาย “สิ่งที่ เป็นของพระเจ้าคืนให้กับพระองค์” พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาพิเศษกับมนุษย์ว่า ถ้าเขาจะจัดสรรส่วนที่เป็นของพระองค์คืนให้กับพระองค์ เพื่อสร้างอาณาจักรของพระคริสต์ขยายออกไป พระเจ้าจะทรงอวยพรให้พวกเขาอย่างอุดมจนไม่มีพื้นที่ห้องจะรองรับพระพรจากพระองค์ แต่ถ้ามนุษย์จะเก็บรักษาส่วนเป็นของพระเจ้าไว้ พระเจ้าทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า “เจ้าจะได้รับคำแช่งสาป” *เอลเลน จี. ไวท์, Counsels on Stewardship, หน้า 77*

การดำเนินชีวิตในความสัมพันธ์กับพันธสัญญากับพระเจ้า ต้องรับ “ความรับผิดชอบ” เราจะชื่นชมยินดีในพระสัญญาแห่งพันธสัญญานั้น แต่บ่อยครั้งเราไม่ชอบพระบัญชา และความรับผิดชอบต่างๆ กระนั้นใน “บริบท” ของพันธสัญญาคือ “การจัดการระหว่างสองฝ่าย การคืนสิบลดหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของเราภายในพันธสัญญา”

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เหตุใดการคืนสิบลดหนึ่ง จึงมีความสำคัญสำหรับ “การดำเนินชีวิตในความเชื่อของเรา”
2. เราจะกล่าวถ้อยคำอะไรสำหรับบางคนที่พูดว่า “ฉันไม่สามารถจะถวายสิบลดหนึ่งได้” เราจะสามารถช่วยบุคคลเช่นนั้น ให้มองเห็นตัวเขาหรือเธอเองในสถานการณ์นี้ได้อย่างไร และนอกเหนือจากถ้อยคำเหล่านี้ มีอะไรอื่นอีกที่เราจะทำได้เพื่อให้การช่วยเหลือ
3. คำถามสุดท้ายของหัวข้อศึกษาวันพุธ ถามว่าเราจะทำอะไร เพื่อให้เรารู้สึกตระหนกอยู่เสมอว่า สิบลดหนึ่งเป็นสิ่งบริสุทธิ์ เรามีคำตอบให้ในเรื่องนี้บ้างไหม ข้อมูลความจริงที่ว่า “สิบลดหนึ่งเป็นสิ่งบริสุทธิ์ของพระเจ้ามีผลเกี่ยวข้องกับการคืนสิบลดหนึ่งของเราอย่างไร”

บทที่ 8

ผลกระทบของสิบลดหนึ่ง

The Impact of Tithing

วันที่ 17 - 23 กุมภาพันธ์ 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มาระโก 16:15; 1 เปโตร 3:8, 9; 1 โครินธ์ 9:14; โรม 3:19-24

ข้อควรจำ

“ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติในโบสถ์ก็กินอาหารของโบสถ์ และคนปรนนิบัติที่แท่นบูชา ก็รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชานั้น ในทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 โครินธ์ 9:13, 14)

อย่างที่เราได้เห็นเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เรื่องสิบลดหนึ่งมีความสำคัญเพราะเป็นการแสดงออกซึ่งความเชื่อ นี่เป็นการเผยให้เห็นอย่างหนึ่ง หรือเป็นบททดสอบความจริงว่าตนเองถือศาสนาอะไร ตรวจสอบตัวคุณเองว่าคุณอยู่ในความเชื่อหรือไม่ ทดสอบตัวคุณว่าคุณไม่รู้หรือว่าพระคริสต์ทรงอยู่กับคุณ...เว้นแต่คุณจะถูกตัดสิน (disqualified) จริงๆ (2 โครินธ์ 13:5)

ข้อพระคัมภีร์ข้อแรกอ้างเรื่องสิบลดหนึ่ง คือเรื่องท่านอับราฮัมถวายสิบลดหนึ่งให้กับท่านเมลคีเซเดค (ปฐมกาล 14:18-20; ฮีบรู 7:4) ชาวเลวีทั้งหลายได้รับสิบลดหนึ่งสำหรับงานการให้บริการ คือเป็นผู้ประกอบพิธีให้กับประชาชนที่พระนิเวศของพระเจ้า (2 พงศาวดาร 31:4-10) ปัจจุบันสิบลดหนึ่งเป็นเงินสำหรับสนับสนุนการประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณ เมื่อมี

ความเข้าใจถูกต้อง สิบลดหนึ่งจะให้การรับใช้เป็นเรื่องดวงวัดสำหรับความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า

แรงกระทบ ลู่ทางการนำไปใช้มีความสำคัญ และวิธีการแบ่งสรรในเรื่องสิบลดหนึ่งถูกออกแบบมาเพื่อการเติบโตฝ่ายวิญญาณจิตของเรา ในการให้การสนับสนุนงานของพระเจ้า และเป็นพื้นฐานในการจัดหาด้านการเงินสำหรับการประกาศเทศนาพระกิตติคุณ นี่เป็นแผนการของพระเจ้า และผู้เชื่อในพระเจ้าทั้งหลายได้รับการเรียกให้เป็นเจ้าหน้าที่ฉันทการะที่สัตย์ซื่อ

สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังเรื่องสิบลดหนึ่งต่อเนื่อง: การจัดสรรสิบลดหนึ่ง มีความหมายอะไรสำหรับคนอื่น ๆ และมีแรงกระทบอะไรที่เกิดขึ้นกับด้านจิตวิญญาณของเรา

วันอาทิตย์

เรา่วมกันเป็นกองทุนสำหรับพันธกิจ

Together We Fund the Mission

พระเยซูทรงพระบัญชาเราว่า “เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวพระกิตติคุณ” (มาระโก 16:15) “สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้” (มัทธิว 28:19-20) เช่นนี้ พระเจ้าทรงพระประสงค์ให้เรามีส่วนร่วมในงานสำคัญที่สุดบนแผ่นดินโลก: ในการนำผู้คนมาหาพระเยซู และให้การสนับสนุนพันธกิจนี้จากแหล่งเงินทุนพระเจ้าได้ทรงมอบหมายความรับผิดชอบกับเราในฐานะเป็นผู้อารักขาทรัพย์ (เจ้าหน้าที่ฉันทการะ) ของพระเจ้า การมีส่วนร่วมนี้ จะทำให้งานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ส่วนบุคคลมีความลึกซึ้งขึ้นในการนำเสนอพระคริสต์แก่คนอื่น สวากและเจ้าหน้าที่ฉันทการะและคนงานทุกคนจะต้องนำสิบลดหนึ่งทั้งหมดไปใช้สำหรับงานอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เราต้องอธิษฐานสำหรับความเป็นหนึ่ง และจะต้องให้การสนับสนุนพันธกิจอย่างซื่อสัตย์ ทั้งนี้เพื่อให้พันธกิจประสบความสำเร็จ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้เราเป็นหนึ่งในความเชื่อในเวลาเดียวกัน

อะไรคือข้อรับรองของพระเจ้าในแผนด้านการเงินเพื่อความสำเร็จในพันธกิจนี้ “สิบลดหนึ่งทั้งหมดหมายถึง” (มาลาคี 3:10) วลี

หรือส่วนของประโยคอะไร ที่กล่าวว่า “เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา” นี้หมายความว่าอะไร

อย่างที่เรารู้ได้แล้ว ผู้คนได้ถวายสิบลดหนึ่งร้อยมาตั้งแต่สมัยของท่านอับราฮัม และท่านยาโคบ (*ปฐมกาล 14:20, 28:22*) และอาจเป็นไปได้ก่อนหน้านั้น สิบลดหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกองทุนที่ให้การสนับสนุนแก่คริสตจักร เป็นแหล่งทุนใหญ่ที่สุดที่ให้การสนับสนุน และเป็นวิธีการปฏิบัติเสมอภาคที่ยังทรงธรรมสำหรับการดำเนินพันธกิจของพระเจ้า

ในวัฒนธรรมของปัจจุบัน คริสเตียนส่วนใหญ่ถวายทุนสนับสนุนพันธกิจแก่คริสตจักรค่อนข้างน้อย ถ้าคริสเตียนทุกคนคืนสิบลดหนึ่งอย่างสัตย์ซื่อ ผลลัพธ์แทบจะจินตนาการไม่ได้ “นี่ถือว่าเป็นสิ่งที่ทำให้ประหลาดใจมาก จนเกือบทำความเข้าใจไม่ได้” *Christian Smith and Michael O. Emerson, Passing the Plate: (Oxford University Press, 2008) หน้า 27*

ในทุกยุคสมัยตลอดมา พระเจ้าทรงมีประชากรของพระองค์ผู้ซึ่งเต็มใจสนับสนุนพันธกิจของพระองค์ เราทุกคนมีความรับผิดชอบที่จะเข้าใจและทำงานร่วมกันที่จะให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่พันธกิจรอบโลก เราไม่สามารถอดทนต่อการไม่จัดระเบียบ ไม่เอาใจใส่ หรือปล่อยให้ตามอำเภอใจอีกต่อไปเกี่ยวกับเงินทุนสนับสนุนพันธกิจ การทำทนายของเรานั้นยิ่งใหญ่และกว้างไกลกว่า เมื่อประชาชนและพวกเลวีในอดีตพูดกับผู้เผยพระวจนะเนหะมีย์ว่า “เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา” (*เนหะมีย์ 10:39*) และสิ่งที่ “น่าหวาดหวั่นกว่า” กำลังเผชิญหน้าเหล่าผู้เชื่อในช่วงปี ค.ศ.1800 ปัจจุบันสมาชิกคริสตจักร ศาสนาจารย์ และและผู้ใช้พระเจ้าอื่นๆ ต้องรวมกันเป็นหนึ่งในด้านจิตวิญญาณเพื่อสนองต่อวัตถุประสงค์ และรวมกองทุนเข้าด้วยกัน เพื่อให้การสนับสนุนพันธกิจของพระเจ้าทั่วโลก

คิดเกี่ยวกับงานของแอ็ดเวนติสได้ขยายออกไปกว้างไกลในโลก (*ดู วิวรรณ์ 14:6, 7*) จะให้เราแต่ละคนเข้าใจความรับผิดชอบของเขาหรือของเธอเกี่ยวเนื่องกับการให้ความช่วยเหลือกองทุนที่ได้กล่าวถึงนี้ได้อย่างไร

ตามที่เราได้เห็น ในพระธรรมมาลาคี 3:10 พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานพระพรยิ่งใหญ่ให้กับเหล่าผู้เชื่อในการคืนสืบลดหนึ่งอย่างสัตย์ซื่อ แต่พระองค์ (คริสตจักร) กระนั้นพระพรนั้นไม่ได้มีเพียงมิติเดียว หากจะกล่าวเน้นว่าพระพรคือทรัพย์สินเงินทอง เท่ากับเป็นการสละพระพรอื่นๆ ไป (at the expense of) อย่างนี้ก็จะเป็นการมองพระพรของพระเจ้าในมุมแคบกว่าที่เป็นจริง

พระพรที่พระธรรมมาลาคีก้าวถึง เป็นพระพรทั้งด้านจิตวิญญาณ และสิ่งของชั่วคราว ความหมายแห่งพระพรของพระเจ้าชัดเจนคือ ความรอด ความสุข สันติสุขในจิตใจ และพระเจ้ากำลังทำสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อเราเช่นกัน เมื่อเราได้รับพระพรจากพระเจ้า เรามีพันธะที่จะแบ่งปันพระพรกับผู้มีอะไรที่ดีๆ (fortunate) น้อยกว่าเรา เท่ากับว่าเราได้รับพระพรเพื่อเราจะได้เป็นพรแก่คนอื่นๆ ที่จริงแล้วผ่านทางเรา พระเจ้าทรงสามารถขยายพระพรของพระองค์ไปทุกหนทุกแห่ง

อ่าน 1 เปโตร 3:8, 9 ท่านเปโตรกำลังพูดอะไรกับเราเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการได้รับพระพรและการที่เราเป็นพรแก่คนอื่นๆ

การคืนสืบลดหนึ่งนำมาซึ่งพระพรเป็นสองเท่า เราได้รับพระพรและเราเป็นพรแก่คนอื่นๆ เราให้ออกไปในสิ่งที่เราได้รับมา พระพรของพระเจ้าที่ให้เราเข้าถึงภายในและเรายื่นออกไปให้คนอื่น “จงให้เขา และท่านจะได้รับด้วย...เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น” (ลูกา 6:38)

อ่านพระธรรมกิจการ 20:35 “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” พระคัมภีร์ข้อนี้ประยุกต์ใช้กับ “การถวายสืบลดหนึ่ง” ได้อย่างไร

พระพรยิ่งใหญ่ที่สุดจากการถวายสืบลดหนึ่งสอนเราให้ไว้วางใจในพระเจ้า (เยเรมีย์ 17:7) “ระบบพิเศษของสืบลดหนึ่งวางบนรากฐานหลักการ

ซึ่งคงทนเหมือนธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้า ระบบสิบลดหนึ่งเป็นพระพรสำหรับชาวยิว ถ้าพวกเขาไม่ทำตาม พระเจ้าคงไม่ประทานพรให้พวกเขา เช่นเดียวกันสำหรับผู้ดำเนินตามเงื่อนไขแห่งพระสัญญา คือส่งเสริมการประกาศพระกิตติคุณไปจนกว่าจะสิ้นสุดของเวลา พวกเขาจะได้รับพระพรเช่นกัน พระเจ้าไม่ได้เริ่มต้นแผนการนี้ เพื่อจะทำให้พระองค์มั่งคั่งขึ้น แต่เพื่อเป็นพระพรยิ่งใหญ่แก่มนุษย์ พระเจ้าทรงมองเห็นว่าระบบแห่งการทำมาหากินดีด้วยการให้ (beneficence) เป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องการ” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยาานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 3, หน้า 404, 405*

คิดถึงเกี่ยวกับเวลาที่เรารับพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านพันธกิจการรับใช้ของคนอื่น จากนั้นเราสามารถออกไป และทำอย่างเดียวกันกับคนอื่น ๆ ต่อไปได้อย่างไร

วันอังคาร

วัตถุประสงค์ของสิบลดหนึ่ง

Purpose of the Tithe

ท่านเปาโลเขียนถึงทิโมธี: “เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ และคนงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (1 ทิโมธี 5:18) ท่านเปาโลยกข้อนี้มาจากที่ท่านโมเสสเขียนในเฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 เกี่ยวกับการนำโคขณะทำงานมาประยุกต์ใช้ในคำสัญญา ซึ่งหมายถึงความยุติธรรมสำหรับโคที่อาจกินข้าวไปบ้างขณะที่ทำงานในทำนองเดียวกัน สัญญาข้อที่สอง หมายถึงการอุทิศตนของคนทำการประกาศเทศนาพระกิตติคุณ สมควรจะได้รับค่าจ้างเป็นรางวัล

พระเจ้าทรงสร้างและดำเนินการอย่างเป็นระบบ พระองค์ทรงออกแบบระบบสุริยะจักรวาล ระบบนิเวศ ระบบการย่อยอาหาร ระบบประสาท และอื่นๆ อีกมากมายเช่นกัน ระบบสิบลดหนึ่งถูกนำมาใช้โดยตระกูลเลวี (กันดารวิถี 18:26) พวกเขาเลวีบ้างทำหน้าที่ปุโรหิต บ้างก็ทำงานดูแลรับใช้งานต่างๆ ในอาณาเขตพระวิหาร และพื้นที่โดยรอบ ในสมัยใหม่นี้เปรียบได้กับเหล่าผู้รับใช้งานของพระเจ้าซึ่งมีหลากหลายหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ทำการสอน ทำการประกาศเทศนาพระกิตติคุณ ระบบเงินสิบลดหนึ่งหมายถึงระบบที่พระเจ้า

ทรงเลือกไว้สำหรับให้การสนับสนุนพันธกิจการรับใช้ และการประกาศเผยแผ่ โดยมีการใช้เงินถวาย และเงินสืบลดหนึ่งตลอดมาในประวัติศาสตร์แห่ง ความรอด เพื่อให้การสนับสนุนการงาน หรือผู้ทำงาน ซึ่งถ้าจะว่าไประบบ สืบลดหนึ่งเป็นรากฐาน และเป็นพื้นฐานสำหรับงานของพระเจ้า

ท่านเปาโลหมายถึงอะไร และอะไรคือการประยุกต์ใช้วลีที่กล่าว ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐ ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 โครินธ์ 9:14) และ (2 โครินธ์ 11:7-10) สอนเกี่ยวกับความต้องการ ให้การสนับสนุนเหล่า ผู้ทำการเผยแผ่พระกิตติคุณอะไรบ้าง

เมื่อท่านเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าปล้นคริสตจักรอื่น ด้วยการรับเงิน บำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน” (2 โครินธ์ 11:8) ท่านกล่าวเปรียบ เทียบในเชิงน้อยใจ (ironically) จากการที่ท่านได้รับค่าใช้จ่ายจากคริสตจักร มาซิโดเนียที่ยากจน ขณะทำการปรนนิบัติรับใช้ในคริสตจักรร่ำรวยแห่งเมือง โครินธ์ จุดประสงค์ของท่านสำหรับผู้เชื่อชาวโครินธ์คือ เหล่าผู้ทำการเทศนา สั่งสอนพระกิตติคุณสมควรได้รับค่าใช้จ่าย

สืบลดหนึ่งจะต้องถูกใช้สำหรับวัตถุประสงค์เจาะจง และต้องคงอยู่ใน ลักษณะนี้ต่อไป “สืบลดหนึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อใช้ในเป้าหมายพิเศษ และต้อง ไม่ถือว่าเป็นกองทุนสำหรับคนยากจน แต่อุทิศไว้เป็นพิเศษเพื่อสนับสนุนเหล่า ผู้นำข่าวประเสริฐของพระเจ้าไปสู่โลก และไม่ควรเบี่ยงเบนไปจากวัตถุประสงค์ นี้” เอลเลน จี. ไวท์, *Counsels on Stewardship*, หน้า 103

อ่านพระธรรมเลวีนิติ 27:30 มีวิธีใดบ้างที่จะนำหลักการตรงนี้ มาประยุกต์ใช้ในปัจจุบัน

พู

ห้องพระคลัง

Storehouse

พระเจ้าทรงมี “พระคลัง” (Storehouse) สำหรับ “ลม” ของพระองค์ (เยเรมีย์ 10:13) ทรงมี “พระคลัง” สำหรับ “น้ำ” (เพลงสดุดี 33:7) และทรง

มี “พระคลัง” สำหรับหิมะ และลูกเห็บของพระองค์ (โยบ 38:22) ทั้งหมดที่กล่าวมานี้พระเจ้าทรงมีอำนาจควบคุมพวกมันโดยสิ้นเชิง แต่ห้องพระคลังที่ทรงคุณค่าที่สุดคือห้องพระคลังที่มี “สิบลดหนึ่ง” รวมอยู่ในนั้น พระเจ้าตรัสว่า “เราให้ทศาค์ ในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดกเป็นค่าตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่เดินทันนัดพบ” (กันดารวิถี 18:21) พระคัมภีร์ข้อนี้ถูกเอ่ยถึงครั้งแรกตรง “สิบลดหนึ่ง” ถูกเก็บไว้ และเป็นที่ยึดในปัจจุบันว่า “หลักการห้องพระคลัง” พระเจ้าทรงสอนชนอิสราเอลต่อไปว่า ให้พวกเขา นำสิบลดหนึ่งมายังสถานที่ที่พระองค์ทรงเลือกไว้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5, 6) ในช่วงการครองราชย์ของกษัตริย์ซาโลมอน สิบลดหนึ่งจากทุกเมืองจะถูกส่งไปยังพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม ชนอิสราเอลเข้าใจได้ง่ายว่า “ห้องพระคลัง” ของพระเจ้าตั้งอยู่ที่ไหน เมื่อผู้เผยพระวจนะมาลาตีพูดกับพวกเขาว่า “จงนำทศาค์เต็มขนาดมาไว้ในคลัง” (มาลาตี 3:10) ห้องพระคลังเป็นตัวแทนของสถานที่สำหรับประกอบศาสนพิธีตั้งอยู่ และเป็นจุดที่ชาวเลวีทำการรับใช้ และได้รับการอุปถัมภ์

ชื่ออื่น ๆ ในพระคัมภีร์ที่ถูกเรียก ซึ่งเป็นเอกลักษณ์สำหรับห้องพระคลังคือ 1 พงศาวดาร 26:20; 2 พงศาวดาร 31:11-13; เนหะมีย์ 10:38

การนำเอาสิบลดหนึ่งอันศักดิ์สิทธิ์ ไปยัง “ห้องพระคลัง” เป็นต้นแบบหนึ่งเดียวที่ถูกเสนอในพระคัมภีร์ในการจัดสรรทุกครั้ง พระเจ้าได้ทรงมีเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบห้องพระคลัง เป็นผู้บริหารจัดการสิบลดหนึ่งของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติส เป็นคริสตจักรที่มีเครือข่ายทั่วโลก ซึ่งเป็นที่ยอมรับและดำเนินการมาตั้งแต่ต้น สมาชิกได้รับการหนุนใจให้คืนสิบลดหนึ่งของพวกเขาให้กับกลุ่มนมัสการ โบสถ์ท้องถิ่น สำนักงานคริสตจักร (มิชชั่น) (หรือ “คอนเฟอเรนซ์” (conference = มิชชั่นที่เลี้ยงตัวเองได้) จากนั้นจะจ่ายเป็นเงินเดือน หรือค่าสวัสดิการอื่นๆ ให้กับผู้ทำงานด้านพระกิตติคุณต่างๆ เช่น อาสาประกาศ ศิษยาภิบาล และศาสนาจารย์

“เมื่องานของพระเจ้าได้ขยายไปมากขึ้น จะมีการเรียกให้ช่วยเหลือตั้งเข้ามาถึงส่วนกลางมากกว่าที่เคย และมีความถี่เพิ่มขึ้น การเรียกเหล่านี้จะต้องได้รับคำตอบ คริสเตียนทั้งปวงควรเอาใจใส่พระบัญชาที่ว่า “จงนำทศางค์เต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในพระนิเวศของเรา” (มาลาคีย์ 3:10) ถ้าผู้อ้างตนเป็นคริสเตียนจะคืนสิบลดหนึ่ง และถวายเงินถวายอย่างซื่อสัตย์ ท่องพระคลังของพระเจ้าจะเต็ม จะไม่มีโอกาสที่ผู้นำคริสตจักรจะจัดให้มีการระดมทุนเช่น งานออกร้าน ออกลอตเตอรี่ หรือขายบัตรจัดงานปาร์ตี้ เพื่อจะหาเงินทุนเพื่อให้การสนับสนุนการเผยแผ่พระกิตติคุณ” *เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 338*

ลองตรองดูจะมีอะไรเกิดขึ้น ถ้าผู้เชื่อทุกคนจะส่งเงินสิบลดหนึ่งของพวกเขาไปที่ใดก็ได้ที่พวกเขาต้องการ ถ้าทุกคนทำเช่นนั้น จะมีอะไรเกิดขึ้นกับงานของพระเจ้า ดังนั้นเหตุใดจึงสำคัญที่เราจะส่งหรือคืนเงินสิบลดหนึ่งไปยังสถานที่ที่มันควรจะอยู่

วันพฤหัสบดี

สิบลดหนึ่งและการรอดโดยความเชื่อ

Tithe and Salvation by Faith

อ่านพระธรรมโรม 3:19-24 ความจริงสำคัญยิ่งอะไร เป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อของเรา ซึ่งถูกสอนตรงนี้ เหตุใดเราต้องรักษาคำสอนพื้นฐานนี้ไว้สำหรับความเชื่อของเรา

ส่วนสำคัญของข่าวสารพระคัมภีร์ คือเราทั้งหมดต่างไม่คู่ควรกับการไถ่ให้รอด (โรม 3:23) ถ้าเราคู่ควรจะต้องเป็นไปโดยคุณความดี (merit = บุญกุศล) หรือโดยการประกอบการดี แต่แนวคิดนั้นขัดแย้งกับคำสอนของพระคัมภีร์

อ่านพระธรรมโรม 4:1-5 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเกี่ยวกับ “พระคุณ” ที่คัดค้านกับเรื่องบุญกุศล หรือคุณความดีอะไรบ้าง

ฉะนั้นการรอดเป็นของประทาน (*เอเฟซัส 2:8, 9*) พระเจ้าทรงประทานให้แก่เราผู้ไร้คุณค่า การรอดมีมาเพราะคุณความดีของพระคริสต์ ผู้ทรงได้ถวายบูชาพระชนม์ชีพอันสมบูรณ์แบบของพระองค์เพื่อเป็นค่าไถ่บาปมนุษย์

และพระองค์ทรงโอนการไถ่บาปให้กับเรา เหมือนโอนเงิน “เครดิต” (credit) ให้เข้าไปในบัญชีบาปของเรา เราจึงกลายเป็นคนชอบธรรม และได้รับพระราชทานความรอดจากพระองค์ด้วย แต่สำหรับการคืนเงินสิบลดหนึ่งให้พระเจ้า เราไม่ได้เครดิตหรือความชอบธรรมจากพระเจ้า เพราะเงินจำนวนนั้นตั้งต้นก็เป็นของของพระเจ้า เมื่อเราคืนเงินสิบลดหนึ่งให้กับพระองค์ เท่ากับเราได้แสดงความซื่อสัตย์ต่อพระองค์นั่นเอง

สิบลดหนึ่งไม่ใช่การกระทำที่จะช่วยเราให้รอดพ้น มากไปกว่าการประกอบกรดี ที่เราได้ถูกสร้างมาในฐานะเป็นคริสเตียน ซึ่งกล่าวว่า “เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ประกอบกรดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าให้เรากระทำ” (เอเฟซัส 2:10)

อย่างไรก็ดี การคืนเงินสิบลดหนึ่งไม่ได้เผยให้เห็นท่าที ไม่ว่าจะเป็ความถ่อมใจ หรือการยอมจำนน หรือความดีดั่งถือตัวเองเป็นสำคัญที่พระเจ้าทรงขอให้เราทำ ถ้าเรารักพระเจ้าจริง เราจะเชื่อฟังพระองค์ เงินสิบลดหนึ่งเป็นเพียงการแสดงออก ซึ่งเปิดเผยให้ทราบว่าเราได้ตระหนักจริงๆ แล้วว่าเราเพียงแต่ทำหน้าที่ฉันทภาระให้กับพระเจ้า เพราะเราเป็นหนี้พระเจ้าในทุกกรณี เช่นเดียวกับวันสะบาโตทำหน้าที่เตือนใจประจำสัปดาห์ถึงพระเจ้าผู้ทรงสร้างและพระผู้ไถ่ของเรา การคืนเงินสิบลดหนึ่งสามารถทำหน้าที่ในลักษณะคล้ายกัน วันสะบาโตเตือนเราว่า เราไม่ใช่เจ้าของชีวิต และความรอด ทั้งสองอย่างเป็นของประทานมาจากพระเจ้า ผลที่เกิดขึ้นคือ เราสามารถตระหนักในความเป็นจริง และชีวิตแห่งความเชื่อ และรับรู้ว่าการคืนเงินสิบลดหนึ่งเป็น “สิ่งที่สัมผัสได้” (tangible) ซึ่งแสดงออกให้เห็นในความเชื่อของเรา

พระธรรมลูกา 21:1-4 สอนเราว่า “การดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ” หมายความว่าอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เป็นการง่ายที่เราจะลืมนำกำลังหายใจเข้าออก ลืมจังหวะการเต้นของหัวใจ และลืมนำว่าทุกขณะจิตที่เรามีชีวิตเป็นอยู่มาจากพระเจ้าเท่านั้น ใน

พระธรรมกิจการย บทที่ 17 ท่านเปาโลพูดกับชาวเอเธนส์เกี่ยวกับพระเจ้าที่เที่ยงแท้ พระองค์เป็นองค์เดียวที่เป็นพระผู้สร้าง “พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้” (กิจการย 17:24) ชาวเอเธนส์ไม่ทราบเกี่ยวกับพระเจ้าที่เที่ยงแท้ แต่เราที่เป็นคริสเตียนทราบ และการตระหนักใจนี้ต้องเป็น “ศูนย์กลาง” ว่าเราควรดำรงชีวิตอย่างไร พระเจ้าทรงอ้างสิทธิ์ในตัวเราหลายประการ และผลที่ตามมาคือเราต้องดำเนินชีวิตสอดคล้องกับข้ออ้างเหล่านั้นของพระองค์

“ดังนั้นขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงอ้างสิทธิ์ในตัวเรา พระองค์ทรงมอบทรัพย์สินสมบัติของพระองค์ไว้ในมือมนุษย์ แต่ทรงกำหนดไว้ “หนึ่งในสิบ” จะต้องจัดแยกไว้ต่างหากอย่างสัตย์ซื่อสำหรับพันธกิจของพระองค์ พระเจ้าทรงกำหนดส่วนนี้โดยให้เรานำไปเก็บไว้ในท้องพระคลังของพระองค์ ซึ่งเป็นทรัพย์สินศักดิ์สิทธิ์ และต้องถูกนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้การสนับสนุนเหล่าผู้นำข่าวสารแห่งความรอดไปเผยแพร่ยังทุกส่วนของแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงสงวนส่วนนี้ไว้ซึ่งหมายถึงการให้เก็บไว้ในท้องพระคลังของพระองค์ และสนับสนุนผู้ร่วมงานให้นำแสงสว่างแห่งความจริงออกไปยังพื้นที่ที่ไกลและแดนไกล ด้วยความสัตย์ซื่อและการเชื่อฟังข้อกำหนดนี้ที่เจ้าทรงประสงค์ให้เรา รับรู้ว่าสรรพล้ำหน้าเป็นของพระเจ้า” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 6, หน้า 386*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. “เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เราเข้าใกล้วันนั้นเข้าไปทุกขณะ อย่าให้เราเก็บส่วนที่เป็นของพระเจ้าไว้เป็นของเราเอง อย่าให้เราปฏิเสธพระองค์ แม้ว่าเราจะไม่รอดโดยคุณความดี และไม่อาจพ้นจากคำแช่งสาป ให้เราคืนสิบลดหนึ่งแต่พระเจ้า พร้อมกับ การอุทิศถวายกายใจของเราแต่พระองค์ เพราะมันเป็นของพระองค์ เพราะเราทั้งถูกสร้างและทรงถูกไถ่ไว้โดยพระองค์”

(เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 566) เอลเลน จี. ไวท์
หมายความว่าอะไรเมื่อพูดว่า “อย่าให้เราเก็บส่วนที่เป็นของ
พระเจ้าไว้เป็นของเราอย่าให้เราปฏิเสธพระองค์ แม้ว่าเราจะไม่
รอดโดยคุณความดี “คุณความดี” (merit) แต่การปฏิเสธสิ่งนี้
เราไม่อาจพ้นจากคำแช่งสาป” เราทำการปล้นตัวเราเองอย่างไร
เมื่อเราไม่คืนสิบลดหนึ่งแด่พระเจ้า

2. ให้เราอภิปรายมากขึ้นในแนวคิดที่ว่า สมาชิกโบสถ์บางคนจัด
การกับ “เงินสิบลดหนึ่ง” ตามที่พวกเขาพอใจ คือส่งไปช่วยงานของ
พระเจ้าในโครงการใด หรือสถานที่ไหน (แม้ในต่างประเทศ) และ
ใช้จ่ายอื่นๆ ในงานของพระองค์ ฟังดูแล้วประหนึ่งเป็นผู้เชื่อที่มี
ความสัตย์ซื่อ แต่นั่นเป็นการต่อต้านการส่งสิบลดหนึ่งเข้าไปใน
ท้องพระคลังของพระเจ้า เหตุใดจึงอาจสรุปว่า การทำเช่นนั้น
ไม่ใช่แนวคิดที่ดี จะมีอะไรเกิดขึ้นกับคริสตจักร ถ้าหลายคนทำ
เช่นนั้น การทำเช่นนั้นอาจนำการ “แตกแยกอันน่ากลัว” ให้เกิด
ขึ้นท่ามกลางพวกเราก็เป็นได้
3. ในพระธรรมลูกา บทที่ 21:1-4 เรื่องหญิงม่ายนำเงินเหรียญ
ทองแดง 2 อันมาหย่อนลงในตู้เก็บเงินถวาย เธอถวายให้พระ-
วิหาร แม้ทราบว่าอาจมีการทุจริตในวิหารก็ตาม สิ่งนี้พูดอะไรกับ
เราที่บางคนอาจรู้สึกว่าการทุจริตใช้เงินของพระเจ้าไม่ถูกต้องนัก
ดังนั้นพวกเขาจึงเบี่ยงเบนจุดที่เงินสิบลดของพวกเขาจะถูกนำ
ไปใช้

บทที่ 9

เงินถวายเพื่อการขอบพระคุณ

Offering of Gratitude

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ - 2 มีนาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 6:19-21; เอเฟซัส 2:8; 1 เปโตร 4:10;

ลูกา 7:37-47; 2 โครินธ์ 8:8-15; 2 โครินธ์ 9:6-7

ข้อควรจำ

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งการให้ ความจริงยิ่งใหญ่นี้ถูกพบเห็นอย่างทรงพลังยิ่งในการ “ถวายบูชาของพระเยซู” ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) อีกข้อหนึ่งกล่าวว่า “เพราะฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานพระวิญญูญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ยกชื่อต่อพระองค์” (ลูกา 11:13)

พระเจ้าทรงประทานให้ และให้: นั่นเป็นพระลักษณะนิสัยของพระเจ้า ดังนั้นเราผู้หาทางสะท้อนพระลักษณะอุปนิสัยของพระองค์ เราจำเป็นต้องเป็นผู้มีลักษณะเช่นนั้น เป็นการยากที่จะจินตนาการ ถึงความขัดแย้งในการแสดงออกว่า เราเป็น “คริสเตียนที่เห็นแก่ตัวคนหนึ่ง”

มีวิธีการอย่างหนึ่งที่เราจะถวายเป็นให้กับพระเจ้า และเราก็ได้ทำการ ถวายเรื่อยมาผ่านเงินถวาย เงินถวายของเราเป็นโอกาสที่เราจะแสดงความ กตัญญู และความรัก ในวันนั้นเมื่อพระเยซูจะทรงต้อนรับเหล่าผู้ได้รับการไถ่ ให้รอดสู่แผ่นดินสวรรค์ เราจะมองเห็นเหล่าผู้รับเอาพระคุณของพระองค์ และ ตระหนักว่าคนเหล่านั้นที่ต้อนรับพระคุณของพระองค์ ถูกทำให้เป็นไปได้ เพราะการถวายทรัพย์อย่างเสียสละของเราทั้งหลาย

สัปดาห์นี้เราจะมองไปที่ลักษณะสำคัญของเงินถวาย ด้วยการถวาย อย่างมีใจกว้าง ไม่ว่าจะเป็นการถวายทรัพย์ ถวายเวลา หรือถวายตะลันต์ ถือเป็นของถวายที่ทรงพลังแห่งการดำเนินชีวิตความเชื่อ ซึ่งเผยให้เห็น พระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้าที่เรากำลังรับใช้

วันอาทิตย์

ทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน

“Where Your Treasure Is”

อ่านพระธรรมมัทธิว 6:19-21 แม้บางคนจะไม่คุ้นเคยกับข้อ พระคัมภีร์เหล่านี้ อย่างไรก็ตามเราจะสามารถเป็นอิสระจากพลังอำนาจ ของทรัพย์สมบัติในโลกนี้ที่หน่วงเหนี่ยวตัวเราไว้ได้อย่างไร ดู *โคโลสี 3: 1, 2 ด้วย*

พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของ ท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” (มัทธิว 6:21) มีคำเชิญชวนจากพระเยซู ซึ่งมีลักษณะ เต็มขนาดของคำสอนนี้ ซึ่งสามารถเห็นก่อนพระคัมภีร์ข้อนี้สองข้อซึ่งเปรียบเทียบ การเก็บทรัพย์สมบัติไว้ในโลก และเก็บไว้ในสวรรค์ มีสามคำที่พรรณนา ถึงการเก็บทรัพย์สินไว้ในโลกซึ่งจะมีตัวแมลง สนิม และขโมย (ดู *มัทธิว 6:19*) ทั้งหมดบอกเป็นนัยว่าทรัพย์สมบัติในโลกเป็นของชั่วคราว มีใครไม่เคยเรียนรู้ ว่าสิ่งของต่างๆ ในโลกสามารถอันตรายไปได้ง่ายเพียงใด “ในโลกสิ่งของทุก สิ่งไม่มั่นคง ไม่แน่นอน ไม่อยู่ถาวรตลอดไป เพราะตกอยู่ภายใต้การผูกพัน เนาเปื่อย ถูกทำลาย ถูกขโมย และสูญหาย ส่วนสิ่งของในสวรรค์นั้นตรงกัน ข้าม: สรรพสิ่งคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ทนทาน มั่นคง และไม่มีวันเสื่อมสลายลงได้ ในสวรรค์ไม่มีการสูญหาย” C. Adelina Alexe, “Where Your Heart Belongs”

in *Beyond Blessings*, (Pacific Press Publishing Association, 2013),
หน้า 22

มองดูทรัพย์สินสมบัติของคุณ แม้ว่าคุณจะมีทรัพย์สินไม่มาก ไม่ช้าไม่นานส่วนมากของทรัพย์สินเหล่านั้นจะถูกโยนทิ้งไป ช้อยกเว้นอาจเป็นมรดกที่จะตกทอด เจ้าหน้าที่ฉันทการะที่ฉลาดควรสนใจฝากทรัพย์สินสมบัติไว้บนสวรรค์เพื่อความปลอดภัย เพราะในสวรรค์ไม่เหมือนโลกมนุษย์ คุณไม่ต้องเป็นกังวลเกี่ยวกับเศรษฐกิจซบเซา ไม่ต้องกังวลว่าจะโดนขโมย หรือแม้แต่โจรที่จะคอยปล้นจี้

มัทธิว 6:19-21 บรรจุหนึ่งแนวคิดสำคัญที่สุดในเรื่องฉันทการะ ทรัพย์สินสมบัติของคุณเหมือนเป็นบุคคลมันจะติง กระชาก บีบบังคับ ลากถู เรียกร้องจูงใจ มีความปรารถนาจะเข้าควบคุมดวงใจของคุณ ในโลกของวัตถุนิยม ดวงใจของคุณจะคล้อยตามทรัพย์สินสมบัติ ดังนั้นทรัพย์สินสมบัติคุณอยู่ที่ไหนที่นั่นจะยังคงมีความสำคัญต่อคุณ เรายังโฟกัสในความต้องการสิ่งของในโลก และผลกำไรที่จะได้มา ก็จะเป็นการยากยิ่งที่คุณจะคำนึงถึงเรื่องของสวรรค์

เหล่าผู้ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชื่อมั่นในพระเจ้า แต่เก็บรักษาทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้อาจเรียกได้ว่าเป็นคนเสแสร้ง (hypocritical) การกระทำของเราจะต้องสอดคล้องกับถ้อยคำของเรา หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า เรามองเห็นทรัพย์สินบนโลกของเราด้วยสายตา แต่เราต้องมองเห็นเงินที่ถวายให้พระเจ้าเป็นสมบัติฝากไว้เบื้องบนสวรรค์โดยความเชื่อ (2 โครินธ์ 5:7) แน่หนอนเราจะต้องทำในสิ่งที่ปฏิบัติได้โดยการจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับความต้องการของเรา และครอบครัว และแม้แต่วางแผนไว้สำหรับช่วงเกษียณอายุ แต่เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะเก็บภาพใหญ่ไว้เสมอ ภาพที่จะคงอยู่ชั่ววันรันดร์ในจิตใจ

อ่านฮีบรู 10:34 มีจุดสำคัญอะไรตรงนี้ ที่ท่านเปาโลเปรียบเทียบระหว่างทรัพย์สินสมบัติบนโลกและทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์

วันจันทร์

ผู้อารักขาพระคุณของพระเจ้า

Stewards of the Grace of God

สอดคล้องกับพระธรรมเอเฟซัส 2:8 มีอะไรอื่นอีกที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เราแล้ว

พระคุณคือ “ความกรุณาต่อผู้ที่ไม่มีคุณค่าพอ” (undeserved favor) เป็นของประทานที่คุณไม่มีคุณค่าพอที่จะได้รับ พระเจ้าทรงเทพระคุณของพระองค์มายังโลกใบนี้ และถ้าเราเพียงไม่ปฏิเสธ พระคุณของพระองค์พระคุณจะหลั่งลงมายังเรา และเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา เด็ยวันี้และตลอดนิรันดร์ ทรัพย์อันล้ำค่าทั้งปวงและอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์ได้ปรากฏเป็นรูปร่างในของประทานแห่งพระคุณ (2 โครินธ์ 8:9) เรื่องนี้แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ยังรู้สึกอึ้งจรรยใจในของประทานอันสูงส่งนี้ (1 เปโตร 1:12)

ไม่มีคำถามใดๆ: ในกระบวนการของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา พระคุณที่ทรงประทานให้เราในพระเยซูคริสต์ เป็นของประทานอันล้ำค่าเกินสิ่งใด ถ้าปราศจากพระคุณ เราจะปราศจากความหวัง ความเสียใจ โศกเศร้าของความบาปที่กระหนมนุชยชาตินี้ รุนแรงเกินกว่ามนุษย์จะหลุดเป็นอิสระได้ แม้แต่การเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าไม่อาจนำชีวิตมาสู่เราได้ “ถ้าเช่นนั้นธรรมบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือไม่เช่นนั้นแน่นอน เพราะว่าถ้าทรงตั้งธรรมบัญญัติอันอาจทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยธรรมบัญญัตินั้นจริง” (กาลาเทีย 3:21) ยิ่งกว่านั้น ถ้าธรรมบัญญัติใดอาจช่วยเราให้รอดได้ ก็ควรจะเป็นธรรมบัญญัติของพระเจ้า แต่ท่านเปาโลกล่าวว่า แม้แต่สิ่งนั้นไม่อาจช่วยให้รอดได้ แต่จะต้องเป็นพระคุณเท่านั้น

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 4:10 “ฉันทภาวะ” มีความสัมพันธ์กับพระคุณอย่างไร อธิบายการถวายให้แก่พระเจ้า และให้แก่คนอื่นๆ เปิดเผยให้เห็นพระคุณของพระองค์อย่างไร

ท่านเปโตรกล่าวว่า ขณะที่เราได้รับของประทานแห่งพระคุณจากพระเจ้า เราจะต้องทำ “หน้าที่ฉันทภาวะแห่งพระคุณของพระเจ้าหลายประการ” (1 เปโตร 4:10) เป็นการตอบแทน นั่นคือพระเจ้าได้ทรงประทานของประทานให้เราหลายอย่าง ดังนั้นเราต้องกลับไปจากที่เราได้รับมา โดยพระคุณ ไม่ใช่เพียงเป็นการทำความพึงพอใจ และให้เกิดประโยชน์แก่ตัวเราเอง แต่สำหรับการทำให้พระกิตติคุณก้าวรุดไป เมื่อเราได้รับพระกิตติคุณ

มาเปล่าๆ ก็ให้เราส่งต่อพระกิตติคุณนั้นแก่คนอื่นเปล่าๆ กล่าวคือเราต้องทำให้พระกิตติคุณแพร่ออกไปในทุกวิถีทางที่เราสามารถทำได้

คิดถึงสิ่งต่างๆ ทั้งปวง โดยพระคุณของพระเจ้าที่ทรงประทานแก่คุณ มีทางใดบ้างที่คุณจะเป็นผู้อารักขาพระคุณที่คุณได้รับมาเปล่าๆ

วันอังคาร

ของถวายที่ดีที่สุดของเรา

Our Best Offering

อ่านลูกา 7:37-47 เรื่องนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับการจิตใจอย่างถูกต้องสำหรับเงินถวายแด่พระเจ้า

มารีย์เข้าไปในห้อง และเห็นพระเยซูเอนพระกายที่โต๊ะ เชอกะเทาะฝาผอบน้ำหอมราคาแพง เดินมายืนข้างหลังใกล้พระบาทพระเยซู และเทน้ำหอมลงบนพระองค์ บางคนคิดว่ากรกระทำนี้ไม่สมควร พวกคนที่รู้จักประวัติของเธอคิดว่า ที่ผ่านมาเธอดำเนินชีวิตอย่างไม่ถูกทำนองคลองธรรม

พระเยซูทรงได้ขับผีร้ายออกจากมารีย์ (ลูกา 8:2) อย่างไรก็ดี หลังจากที่เธอได้เห็นพระเยซูทรงเรียกลาซารัสให้ฟื้นจากความตาย มารีย์รู้สึกเต็มล้นไปด้วยความกตัญญู น้ำหอมขวดนั้นเป็นสมบัติมีค่ามากที่สุดที่เธอมีอยู่ การเทน้ำหอมชโลมพระวรกายของพระเยซูในวันนั้น เป็นการแสดงถึงการขอบพระคุณพระเยซูตามวิธีการของเธอ

เรื่องนี้จับจิต (capture) ดลใจเราให้ถวายเงิน “ถวาย” ของเราจากความกตัญญู เพื่อเป็นการตอบสนองสำหรับพระกรุณาคุณของพระเจ้า ซึ่งจะว่าไปมีการตอบสนองอื่นๆ อีก ที่เราจะขอบพระคุณพระองค์ ที่ทรงประทานให้เราอย่างไม่คิดมูลค่า ความมีใจกว้างของพระองค์ควรทำให้เราพร้อมที่จะถวายเมื่อจับคู่การแสดงความกตัญญู และการขอบพระคุณเข้าด้วยกัน ทั้งสองเป็นส่วนประกอบสำหรับเงินถวายที่มีความหมายยิ่ง ซึ่งรวมไปถึงการถวายเวลา ตะลันต์ ทรัพย์สิน และร่างกายของเราด้วย

อ่านพระธรรมอพยพ 34:26; เลวีนิติ 22:19-24 และกันดารวิถี

18:29 ขณะที่บริบทแตกต่างจากปัจจุบันโดยสิ้นเชิง เราสามารถได้รับหลักการอะไรจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับเงินถวายของเรา

เงินถวายอย่างดีที่สุดของเรา ดูเหมือนไม่เพียงพอในสายตาของเรา แต่มันมีความหมายในสายพระเนตรของพระเจ้า การถวายสิ่งที่ดีที่สุดแด่พระเจ้า เป็นการแสดงว่าเราให้พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในชีวิตของเรา เราไม่ได้ถวายสิ่งใดแด่พระเจ้า เพื่อที่จะให้พระองค์พึงพอพระทัย แต่เป็นว่า เราถวายสิ่งที่เรามีจากความกตัญญูทศเวทของเรา เพราะพระเจ้าทรงประทานพระเยซูคริสต์ให้กับเราก่อน

“การอุทิศถวายอย่างหมดสิ้น และความเมตตากรุณา พร้อมพรั่งด้วยความรัก ความกตัญญู จะทำให้ของชิ้นเล็กที่สุด ที่ถวายด้วยความเต็มใจเสียสละ กลิ่นหอมจากเบื้องบน จะทำให้ของขวัญที่น้อยค่ากลายเป็นสิ่งมีคุณค่า แต่หลังจากเรายอมมอบถวายด้วยความเต็มใจแด่พระเจ้าผู้ไถ่ของเรา สิ่งทั้งปวงที่เราสามารถถวายได้ จะเป็นสิ่งมีคุณค่าตลอดไปแก่เรา ถ้าเรามองเห็นหน้แห่งพระคุณของเราตามที่แท้จริง เปรียบกับทั้งหมดเรานำมาถวายอาจจะดูเหมือนไม่เพียงพอ และไม่มีคุณค่าและเล็กน้อย แต่เงินถวายเหล่านั้นเป็นดุจการเผาเครื่องหอม และกลิ่นหอมจะลอยขึ้นหน้าพระบัลลังก์เบื้องบน และพระองค์ทรงรับเงินถวายเหล่านั้นของเรา” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 3, หน้า 397*

พุธ

ความมุ่งหมายของดวงใจ

The Motive of the Heart

ในบทก่อนหน้านี้นี้เราได้สังเกตเรื่องของหญิงม่ายถวายให้พระเจ้าอย่างใจกว้าง แม้เมื่อเปรียบกับเงินถวายของคนอื่นๆ จะถือว่าเล็กน้อยก็ตาม แต่หญิงม่ายถวายอย่างเสียสละ ซึ่งแสดงให้เห็นธรรมชาติอุปนิสัยแท้จริงของเธอ ซึ่งเหล่าสาวก และพระเยซูได้เห็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า และพระเยซูทรงกล่าวชมหญิงม่ายว่า “เราบอกท่านทั้งหลายจริงๆ ว่า หญิงม่ายคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้” (ลูกา 21:3)

พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น (ยากอบ 4:12) ทรงซังจิตใจของเรา (สุภาพิต 16:2; ดู 1 โครินธ์ 4:5) เป็นไปได้ที่จะกระทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ผิดความมุ่งหมาย การจะบริจาคหรือถวายเงินก่อนโตไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อยิ่งใหญ่ แต่การให้หรือถวายอย่างเสียสละเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนอื่น สามารถจะพูดได้ว่าเป็นบางสิ่งที่ทรงพลังจริงเกี่ยวกับดวงใจของเรา

อ่าน 2 โครินธ์ 8:8-15 ท่านเปาโลพูดอะไรตรงนี้เกี่ยวกับการให้และความมุ่งหมายสำหรับการให้ เราสามารถนำหลักการอะไรจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มาใช้เกี่ยวกับฉันทการะ

ไม่ว่าคุณจะมีจุดมุ่งหมายใน “การให้” “การบริจาค” หรือ “การถวาย” อะไรก็แล้วแต่ มันขึ้นอยู่กับลำดับเริ่มต้นจาก “อัตตาหรือตัวเอง” ไปจนถึง “หลักการเห็นแก่ประโยชน์ผู้อื่นเป็นที่ตั้ง” ทุกคนต้องต่อสู้ในการจัดอันดับต่อเนืองระหว่างความเห็นแก่ตัว และการให้บ่อยครั้งกว่าการต่อสู้ฝ่ายจิตวิญญาณอื่น ๆ ความเห็นแก่ตัวจะทำให้ดวงใจเยือกเย็นลงได้ แม้ครั้งหนึ่งเคยลุกเป็นไฟเพื่อพระเจ้า ปัญหาเข้ามาเมื่อเราปล่อยให้ความเห็นแก่ตัวเข้าสู่ประสบการณ์คริสเตียนของเรา ดังนั้นเราจะต้องทูลขอพลังกำลังจากพระคริสต์เพื่อให้ช่วยจัดการกับความเห็นแก่ตัวของเรา และทำทุกอย่างในพระนามของพระองค์

บรรทัดล่างสรุปด้วยคำเดียว: ความรัก และความรักไม่อาจแสดงออกโดยปราศจากการปฏิเสธตนเองคือความเต็มใจที่ “จะให้” ตนเอง แม้แต่เป็นการให้อย่างเสียสละ เพื่อการดีสำหรับคนอื่น

เว้นแต่ความรักของพระเจ้าจะสะท้อนออกมาในชีวิตของเรา การให้ของเราจะไม่สะท้อนความรักของพระเจ้า ดวงใจที่เห็นแก่ตัวมีความโน้มเอียงจะรักแต่ตนเอง เราต้องทูลขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง “ทำสุหนัตผิวหนังหุ้มหัวใจของเรา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 10:16) ดังนั้นเราจะสามารถเรียนรู้ที่จะรักเหมือนที่พระเจ้าได้ทรงรักเรา

ความรักเป็นพื้นฐานของการทำความดีทุกอย่าง เป็นจุดสูงสุดในการทำความดีทั้งปวงของคริสเตียน ความรักของพระเจ้าดลใจเราให้ตอบสนองต่อความรัก และนี่คือความมุ่งหมายสูงสุดของการให้ หรือการถวายแด่พระเจ้า

มีสิ่งใดติดบ่วงหรือไม่ ในการถวายทรัพย์ด้วยใจอิสระซึ่งอาจ
ถวายให้มากกว่า จากความรู้สึกในข้อผูกพัน มากกว่าความรู้สึกของ
ความรัก

วันพฤหัสบดี

ประสบการณ์ของการถวาย

The Experience of Giving

ถ้าพระคริสต์เสด็จมาเพื่อเปิดเผยพระลักษณะอุปนิสัยของพระเจ้าแก่เรา
สิ่งหนึ่งควรจะกระจ่างในเวลานี้: พระเจ้าทรงรักเรา และพระองค์ทรงต้องการ
สิ่งดีที่สุดเท่านั้นสำหรับเรา พระองค์ทรงขอให้เราทำเพียงสิ่งเดียวเพื่อผล
ประโยชน์ของเราเองเท่านั้น โดยไม่ให้เกิดการสูญเสียใดๆ เกิดขึ้นกับเรา สิ่งนี้
รวมไปถึงการทรงเรียกเราให้มีใจเอื้อเฟื้อ และมีใจยินดีในการให้ในสิ่งที่พระองค์
ทรงประทานให้เรา เงินถวายด้วยใจอิสระ และการมีใจเอื้ออาทร เราจะถวายให้
มากเท่าที่จะเกิดประโยชน์แก่ตัวเราผู้ถวาย เปรียบเทียบกับเหล่าผู้ที่ได้รับสิ่งที่
เราให้ มีเพียงผู้ให้ประเภทนี้สามารถทราบด้วยพวกเขาเองว่า การเป็นผู้ให้
ได้รับพระพรมากกว่าผู้รับ

อ่าน 2 โครินธ์ 9:6, 7 พระคัมภีร์ข้อนี้ พูดอย่างสรุป (encapsulate)
ว่า “การให้” หรือ “การถวาย” (เช่นเดียวกับการหว่าน) บังเกิดผลลัพธ์
ต่างกันอย่างไร

การถวายด้วยใจกว้าง สามารถเป็นเรื่องการแสดงออกของส่วนบุคคล
อย่างเรื่องฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นงานของความเชื่อ เป็นการแสดงออกในความ
กตัญญูสำหรับพระพรของพระเจ้าทรงประทานให้เราผ่านพระคริสต์

และเป็นการกระทำที่แสดงออกถึงความเชื่อ การถวายมีแต่จะทำให้
ความเชื่อเพิ่มขึ้น “ด้วยว่าความเชื่อที่ไม่ประพฤติตามนั้นไร้ผล” (ยากอบ
2:20) ไม่มีวิธีอื่นที่จะเพิ่มความเชื่อมากกว่าการดำเนินชีวิตตามความเชื่อ
หมายถึงการทำในสิ่งที่เติบโตออกจากความเชื่อ ขณะที่เราถวายอย่างเสรี และมี
ใจกว้าง เรากำลังสะท้อนพระลักษณะนิสัยของพระคริสต์ เรากำลังเรียนรู้มาก
ขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าเป็นเช่นใดด้วยการมีประสบการณ์กับพระองค์ จากการ
กระทำของเรา ฉะนั้นการให้หรือการถวายเช่นนี้เท่านั้นจะเสริมสร้างความไว้

วางใจในพระเจ้า และโอกาสที่จะมีประสบการณ์กับพระองค์ “ขอเชิญชิมดู แล้วจะเป็นว่า พระเจ้าประเสริฐ คนที่ลี้ภัยอยู่ในพระองค์ก็เป็นสุข” (เพลงสดุดี 34:8)

“ผู้คนที่ชิมรสพระองค์ จะได้เห็นพระสิริฉายจากพระพักตร์ของพระเยซู เป็นพระสิริแห่งความรักอันเกิดจากการเสียสละพระองค์เอง ในแสงสว่างส่องจากคาล์วารี เราจะมองเห็นบัญญัติแห่งความรักที่ทรงสละพระบุตรเพื่อชีวิตของผู้คนบนโลก และสวรรค์ ความรักที่ไม่แสวงหาสิ่งใดเพื่อ “ตัวเอง” ความรักเช่นนี้มีแหล่งที่มาจากดวงหทัยของพระเจ้า และในพระทัยที่ถ่อมลง สำแดงพระอุปนิสัยของพระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่ในแสงสว่างที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเข้าถึงได้” *เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 20*

ในทางใดบ้างที่เรามีประสบการณ์ในความจริงที่ว่า ความเชื่อเติบโตจากการถวายด้วยน้ำใจอิสระ และอย่างมีใจกว้าง จากพระพรที่เราได้รับมา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“วิญญาณแห่งความโอบอ้อมอารี เป็นวิญญาณแห่งสวรรค์ ส่วนวิญญาณแห่งความเห็นแก่ตัวเป็นวิญญาณแห่งซาตาน ความรักอย่างเสียสละพระองค์ของพระคริสต์สำแดงออกที่ไม้กางเขน พระองค์ทรงประทานให้ทั้งหมดที่พระองค์มีแล้วจากนั้นทรงประทานพระองค์เอง เพื่อมนุษย์จะได้รอด ไม้กางเขนของพระคริสต์เชิญชวนทุกคนที่ติดตามพระองค์ให้มีความเมตตา กรุณา หลักการนี้สาธิตให้เห็นการให้และให้ สิ่งนี้ดำเนินไปในความเมตตา กรุณาในภาคปฏิบัติ และในการประกอบภารกิจ ซึ่งเป็นผลจากการงานของชีวิตคริสเตียน ส่วนหลักการทำงานของทางโลกคือที่จะได้และได้ แม้ว่าชาวโลกจะคาดหวังจะได้มาซึ่งความสุข แต่ผลที่ออกมาทับตรงกันข้าม คือผลแห่งความทุกข์ยาก และความตาย” *เอลเลน จี. ไวท์, Advent Review and Sabbath Herald, 17 ตุลาคม 1882*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ความเห็นแก่ตัวขัดแย้งกับจิตวิญญาณตามแบบของพระคริสต์อย่างยิ่ง จิตสำนึกอะไรที่จะช่วยให้เราปกป้องตัวเราเองจากการมีท่าทีธรรมชาติเช่นนั้น สำหรับมนุษย์ผู้ล้มลงในความบาป
2. “ดังนั้นให้เราทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อภัยยินดี” (2 โครินธ์ 9:7) คำว่าด้วย “ใจยินดี” ปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์ใหม่ และเป็นคำที่มาจากในภาษาอังกฤษว่า “hilarious” สิ่งนี้ออกอะไรเกี่ยวกับท่าทีในการให้หรือการถวายของเรา
3. จงเขียนสิ่งที่คุณได้ถวายให้พระคริสต์ อธิษฐานเกี่ยวกับสิ่งที่คุณได้เขียนลงไป สิ่งนั้นควรสอนเราว่า เหตุใดเราจึงควรยอมรับสนองต่อสิ่งที่ได้ประทานให้เรา ในเวลาเดียวกัน สิ่งนั้นสอนคุณเกี่ยวกับการถวายด้วยความจริงใจอย่างไร
4. เหตุใดความเห็นแก่ตัวจึงเป็นหลักประกันว่าคุณจะนำความทุกข์ยากให้เกิดกับตัวคุณเอง
5. คิดเกี่ยวกับบางคนในคริสตจักรเวลานี้ที่ต้องการความช่วยเหลือ บางประการคุณจะทำอะไร แม้แต่บัดนี้ที่อาจเอื้อมออกไป และช่วยในการรับใช้พวกเขา คุณสามารถทำอะไรได้บ้าง แม้ว่าจะต้องเสียสละอย่างเจ็บปวดในส่วนของคุณ

บทที่ 10

บทบาทของฉันทภาวะ *The Role of Stewardship*

วันที่ 3 - 9 มีนาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โคโลสี 1:16-18; ฮีบรู 4:14-16; 3 ยอห์น บทที่ 3;

ปฐมกาล 6:13-18; วิวรรณ์ 14:6-12; 1 เปโตร 1:15, 16

ข้อควรจำ

“เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์” (1 เธสะโลนิกา 4:7)

เพราะความลึก และความกว้างของฉันทภาวะ เปรียบเหมือนภาพ
บผืนใหญ่ จึงเป็นการง่ายที่จะหลงไปในบางจุดของภาพ โดยหยุดชะงัก
อยู่กับเส้นสัมผัส (tangents) และอาจท่วมทับอยู่กับความรู้สึกต่อต้าน แม้
ฉันทภาวะจะเป็นเรื่องธรรมดา ในอีกแง่มุมมีความซับซ้อน ดังนั้นจึงอาจเกิด
การเข้าใจผิดได้ อย่างไรก็ตามไม่มีคริสเตียนหรือคริสตจักรใดดำรงอยู่หรือดำเนิน
การต่อไปได้โดยปราศจาก “ฉันทภาวะ” การจะเป็นคริสเตียนที่ดี จึงหมายถึง
การเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทภาวะที่ดีเช่นกัน

“ฉันทภาวะไม่ใช่ทฤษฎีหรือหลักปรัชญา แต่เป็นแผนการทำงาน
นั่นคือ “กฎเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตคริสเตียน” เป็นสิ่งจำเป็นที่จะเข้าใจชีวิต
ได้เพียงพอ และรู้ซึ่งถึงแก่นแห่งความจริง มีประสบการณ์ทำให้ชีวิตมีพลัง
ไม่ใช่เรื่องการยอมรับด้านจิตใจ แต่เป็นการกระทำด้วยความตั้งใจมั่น (the will)
และชัดเจน เป็นการจัดการแนวแน่เพื่อสัมผัสทุกมิติของเส้นรอบวงแห่งชีวิต”
LeRoy E. Froom, *Stewardship in its Larger Aspects*, (Mountain
View: Calif., Pacific Press Publishing Association, 1229), หน้า 5

อะไรคือแกนของทฤษฎีในความหมายการเป็นฉันทภาวะคริสเตียน สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังบทบาทที่ฉันทภาวะมีต่อชีวิตคริสเตียน เราจะทำเช่นนั้น ผ่านการอุปมาที่น่าสนใจ: คือล้อของรถม้าศึก (chariot)

วันอาทิตย์

พระคริสต์เป็นจุดศูนย์กลาง

Christ as the Center

พระเยซูทรงปรากฏอยู่ทั่วพระคัมภีร์ (ยอห์น 5:39) และเราจำเป็นต้องมองเห็นด้วยตัวเราเองในความสัมพันธ์กับพระองค์ พระองค์ทรงจ่ายค่าไถ่โทษสำหรับความบาป และทรง “ประทานชีวิตของพระองค์ให้เป็นค่าไถ่ของคนเป็นอันมาก” (มาระโก 10:45) พระเยซูทรง “มีอำนาจทั้งสิ้นในสวรรค์และแผ่นดินโลก” (มัทธิว 28:18) “พระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ยอห์น 13:3) พระนามของพระองค์อยู่เหนือนามทั้งปวง และวันหนึ่งทุกหัวเข่าในสวรรค์ และแผ่นดินโลกจะคุกเข่าลงกราบพระเยซู (ฟิลิปปี 2:9-11)

“พระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของสรรพสิ่งที่ดำรงอยู่” *เอลเลน จี. ไวท์, การประกาศพระกิตติคุณ, หน้า 186*

พระคริสต์ทรงเป็นหัวใจของ “ฉันทภาวะ” และเป็นแหล่งแห่งอำนาจของเรา เพราะพระองค์ เราบังเกิดผลผลิต อันมีคุณค่าต่อการดำรงอยู่ ชีวิตของเราทั้งหลายได้สาธิตให้คนทั้งปวงเห็นว่าพระองค์เป็นศูนย์กลางแห่งชีวิตของท่าน เปาโลอาจมีประสบการณ์การทดสอบหลายประการ แต่ไม่ว่าท่านจะอยู่ ณ ที่ใด และมีอะไรเกิดขึ้นกับท่านบ้าง จุดมุ่งหมายสำคัญที่สุดหนึ่งเดียวของท่านคือจะมีชีวิตอยู่ ท่านกล่าวเป็นพยานว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร” (ฟิลิปปี 1:21)

อ่านพระธรรมโคโลสี 1:16-18; โรม 8:21 และ 2 โครินธ์ 5:17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราว่า พระเยซูทรงเป็นทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเราอย่างไรบ้าง

จะไม่มีฉันทภาวะแท้ หากปราศจากพระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของชีวิตเรา (กาลาเทีย 2:20) พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของ “ความหวังแห่ง

พระพร” (ทิตัส 2:13) และ “พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวงและสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์” (โคโลสี 1:17) ดังเช่นเพลากรเป็นศูนย์กลางของล้อ ที่รับน้ำหนักของรถ พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของชีวิตแห่งฉันทภาวะ เหมือนเพลากรที่ทำจากวัสดุแข็ง ดันทั้งแท่งเพื่อให้มีเสถียรภาพความมั่นคง ให่วงล้อหมุนไปรอบๆ พระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางที่แน่นอนและมั่นคงในการดำรงชีวิตของคริสเตียน (ฮีบรู 13:8) อิทธิพลของพระองค์มีผลต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เราคิดและกระทำ ลักษณะทั้งหมดของฉันทภาวะหมุนไปรอบๆ และศูนย์กลางของพวกเขาคือพระคริสต์

“เพราะถ้าแยกจากเราแล้ว ท่านจะทำได้ไม่ได้เลย” (ยอห์น 15:5) ศูนย์กลางของฉันทภาวะไม่อนุญาตให้เกิดโพรง หรือความว่างเปล่า แต่เป็นความจริงแห่งพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงกำลังทำการในตัวเรา เพื่อหล่อหลอมอุปนิสัยของเราในเวลาอันนี้ และเพื่อกาลนิรันดร์

สิ่งหนึ่งที่จะกล่าวคือ พระเยซูทรงเป็นแกนกลางแห่งชีวิตของเรา แต่กล่าวอีกอย่างคือที่จะดำรงชีวิตอยู่เหมือนพระองค์ คุณมั่นใจหรือไม่ว่าพระเยซูทรงดำรงอยู่ในตัวคุณจริง ๆ ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะดำรงอยู่กับเรา ถ้าพระองค์ได้รับการเชิญให้เข้ามา

วันจันทร์

หลักคำสอนเรื่องพระวิหาร

Sanctuary Doctrine

ตามปกติคนหนึ่งจะไม่คิดว่าเรื่องพระวิหารอยู่ในบริบทของฉันทภาวะ แต่ความเชื่อมโยงมีให้เห็นชัดเจน เพราะว่าเรื่องพระวิหารมีความสำคัญยิ่งต่อระบบความเชื่อของเรา และฉันทภาวะเป็นส่วนหนึ่งของระบบ “ความเข้าใจอันถูกต้องในการจัดการ (ministration) ของพระคริสต์ ในพระมหาวิหารบนสวรรค์เป็นพื้นฐานแห่งความเชื่อของเรา” *เอลเลน จี. ไวท์, พระกิตติคุณ* หน้า 221 จึงเลี่ยงไม่ได้ที่เราจะต้องเข้าใจบทบาทของฉันทภาวะในแสงสว่างแห่งแนวคิดของพระคัมภีร์

พระธรรม 1 พงศ์กษัตริย์ 7:33 บรรยายถึงลัทธิกรบ เราจะสาธิตให้หลักคำสอนเรื่องพระวิหาร โดยให้ดูจุดศูนย์กลางของกรบ ซึ่งได้รับการติดตั้ง

เข้ากับเพลารถ และกลางล้อคือเพลาล้อจะทำให้เกิดความสมดุลเมื่อรถเคลื่อน
ที่ไป พระคริสต์ผู้ทรงมีประสบการณ์ในความตายและการฟื้นพระชนม์ได้
ช่วยชนะเหนือความตาย (2 ทิโมธี 1:10) พระองค์ผู้ทรงได้ผ่านการสิ้นพระชนม์
ทรงวางรากฐานเพื่อพันธกิจของพระองค์ในพระวิหาร (ฮีบรู 6:19, 20) และ
ทรงตั้งความมั่นคงไว้สำหรับความเชื่อของเรา และจากพระวิหารพระองค์ทรง
ดำเนินพันธกิจการรับใช้แทนพวกเรานบนแผ่นดินโลก (ดู ฮีบรู 8:1, 2)

“ด้วยการวางรากฐานบนหลักการพระคัมภีร์เพียงหนึ่งเดียว คริสตจักร
เซเวนธ์เดย์แอดเวนตีส์สร้างระบบหลักความเชื่อจากภาพทั่วไปของหลัก
คำสอนเรื่องพระวิหาร” Fernando Canale, *Secular Adventism? Exploring the Link Between Lifestyle and Salvation* (Lima: Peru,
Peruvian Union University, 2013) หน้า 104, 105

**ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเรา เกี่ยวกับพันธกิจการรับใช้ของ
พระเยซูในพระวิหาร 1 ยอห์น 2:1; ฮีบรู 4:14-16; วิวรณ์ 14:7**

หลักคำสอนเรื่องพระวิหารช่วยเผยความจริงยิ่งใหญ่แห่งความรอด
และการไถ่ให้รอด ซึ่งเป็นแกนกลางของหลักศาสนศาสตร์ของคริสเตียน
ทั้งหมด ในพระวิหารเราไม่เพียงมองเห็นการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์
เพื่อเรา แต่เราได้เห็นพันธกิจการรับใช้ของพระองค์ ในพระวิหารบนสวรรค์
เช่นกัน เราได้มองเห็นห้องอภิสุทธิสถาน ได้ตระหนักในความสำคัญของ
ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า และได้เห็นภาพจริงของการพิพากษาใหญ่ครั้ง
สุดท้าย และตรงกลางของสิ่งทั้งปวงคือพระสัญญาแห่งการไถ่ให้รอด ซึ่งได้
ถูกทำให้เป็นไปได้สำหรับเรา โดยการล้นพระโลหิตของพระเยซู

บทบาทของฉันทภาวะสะท้อนชีวิตหนึ่งซึ่งได้ทอดสมอ (anchored)
ในความจริงยิ่งใหญ่แห่งความรอดดังที่เผยให้เห็นในหลักคำสอนเรื่องพระวิหาร
ยิ่งเราได้เข้าใจสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรามากเท่าใด และสิ่งที่พระองค์
กำลังทรงทำในเรา ณ เวลานี้ พันธกิจของพระองค์ คำสอนของพระองค์ และ
การตั้งพระทัยของพระองค์สำหรับเหล่าผู้ดำเนินนอกหลักการฉันทภาวะใน
ชีวิตของพวกเขา

อ่านพระธรรมฮีบรู 4:14-16 เราได้พบอะไรตรงนี้สำหรับการ
คืนรงต่อสู้กับความบาปของเรา ตัวเราเองและความเห็นแก่ตัว เรา
สามารถจะได้รับผลกำลัง และความหวังตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญา
ไว้ตรงนี้อย่างไร

วันอังคาร

พระคริสต์ - ศูนย์กลางของความเชื่อ

Christ – Centered Doctrinal Beliefs

เรื่องพระวิหารเป็นศูนย์กลาง เพราะว่าเป็นที่ความจริงยิ่งใหญ่แห่งความ
รอดได้ถูกสำแดงออกมาอย่างทรงพลังยิ่ง เป็นที่ที่ความหมายของไม้กางเขน
ได้ถูกเปิดเผย และหลักคำสอนของเราทั้งหมดเผยให้เห็นไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
จะต้องเชื่อมโยงกับพระสัญญาแห่งพระกิตติคุณและความรอด ซึ่งเหมือนกับ
ซี่ล้อ (spoke) รถของหลักคำสอนอื่นๆ ล้วนออกมาจากความความจริงยิ่งใหญ่แห่ง
ความรอดโดยความเชื่อในพระเยซู

“การถวายบูชาของพระคริสต์เป็นการไถ่ความบาป เป็นความจริงยิ่งใหญ่
ซึ่งล้อมรอบด้วยความเชื่ออื่นๆ ที่รวมกันเป็นหมวดๆ...ผู้ที่ศึกษาการ
เสียสละอันอัศจรรย์ของพระเจ้าได้เติบโตขึ้นในพระคุณและความรู้” *เอลเลน
จี. ไวท์, The SDA Bible Commentary, เล่ม 5, หน้า 1137*

พระเยซูทรงหมายความว่าอย่างไร เมื่อพระองค์อ้างถึงพระองค์เอง
ว่า “ทรงเป็นความจริง” ยอห์น 14:6 เปรียบเทียบกับ ยอห์น 17:17 เรา
จะต้องทำประการใดกับความจริง 3 ยอห์น 3

หลักข้อเชื่อของเรามีอิทธิพลต่อเราว่า เราเป็นใคร และเรากำลังดำเนิน
ไปทิศทางไหน หลักข้อเชื่อไม่เพียงเป็นแนวคิดนามธรรมด้านศาสนศาสตร์
หลักข้อเชื่อแท้ทั้งหมดถูกวางรากฐานในพระคริสต์ และหลักข้อเชื่อทั้งหมด
ควรมีผลกระทบต่อชีวิตว่าดำเนินชีวิตอย่างไร ที่จริงคนหนึ่งอาจอ้างถึงความ
ชอบธรรม ว่าเอกลักษณ์ของเราในฐานะที่เป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสสามารถ
พูดได้เต็มปาก เพราะหลักคำสอนของเรา มากกว่าในที่อื่นใด คำสอนทั้งหลาย
ได้รับมาจากพระคัมภีร์และนั่นคือสิ่งที่ทำให้เราเป็นอย่างเราเป็นในฐานะเป็น
คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส

บทบาทของฉันทภาระคือการดำเนินชีวิตตามหลักความจริงของพระเยซู การทำเช่นนั้นส่งผลกระทบด้านบวกต่อคุณภาพชีวิตของเรา “ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้เรียนรู้เรื่องพระองค์ตามสัจธรรม ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว ท่านจงทิ้งตัวเก่าของท่าน ซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปสู่ความตายตามต้นหาอันเป็นที่ลอบกลวง และจงให้วิญญาณจิตของท่านเปลี่ยนใหม่ และให้ท่านสวมสภาพใหม่ ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (เอเฟซัส 4:21-24)

ในข้อพระคัมภีร์นี้เราพบว่า ไม่เพียงแต่รู้ความจริงเท่านั้น แต่ต้องดำเนินตามความจริงด้วยการเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทภาระไม่เพียงการเชื่อในหลักคำสอน อย่างไรก็ตามก็ตีความจริงในหลักคำสอนเหล่านั้นสอนว่า การเป็นเจ้าหน้าที่ฉันทภาระที่ดีหมายถึง การดำเนินชีวิตตามความจริงเหล่านั้นในชีวิตของเรา และในการที่เราปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ

พุทธ

ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์

The Three Angels's Messages

ที่ผ่านมาพระเจ้าทรงเตือนโลกในเหตุการณ์หายนะที่จะบังเกิดขึ้นสองครั้ง: ครั้งแรกคือทรงเตือนโนอาห์ (*ปฐมกาล 6:13-18; มัทธีว 24:37*) และครั้งที่สองทรงเตือนผ่าน “ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์” (*วิวรณ์ 14:6-12*) ข่าวของทูตสวรรค์สามองค์เป็นการดึงม่านเปิดออก ทำให้เห็นการกดขี่ข่มเหงที่ไม่ธรรมดาในเหตุการณ์ของโลกอนาคต ความเข้าใจในข่าวสารนี้ได้เพิ่มมากขึ้นในช่วงเวลาที่ผ่านมา แต่ข่าวสารและพันธกิจยังคงเป็น “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์” “ข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์เป็นข่าวแห่งความจริงแน่นอน” *เอลเลน จี. ไวท์, พระกิตติคุณ, หน้า 190* กล่าวได้อีกอย่างว่า ในแกนกลางของการนำเสนอข่าวความจริงของเรา ข่าวสารที่เราถูกเรียกให้ประกาศแก่ชาวโลก จุดเน้นคือการเสียสละยิ่งใหญ่ของพระองค์เพื่อเรา

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:6-12 อะไรคือจุดสำคัญของข่าวสารเหล่านี้ ข่าวนี้บอกแก่ชาวโลกอย่างไร มีความรับผิดชอบอะไรที่พระเจ้า

ทรงวางไว้บนเราเกี่ยวกับข่าวสารเหล่านี้ และเรื่อง “ฉันทภาวะ” เข้ากัน ได้อย่างลงตัวอย่างไร

ในฐานะเป็นเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส พันธกิจของเราคือการนำเสนอความจริงเรื่องข่าวทูตสวรรค์สามองค์เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ผู้คนต้องสามารถทำการตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตในวันนั้น บทบาทของฉันทภาวะคือการเข้าเป็นหุ้นส่วนกับพระเจ้าในพันธกิจ (2 โครินธ์ 5:20, 6:1-4)

“ในความรู้สึกพิเศษ เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสได้ถูกตั้งไว้ให้เป็น “ยามรักษาการ” และ “เป็นผู้ถือคบไฟ” พระเจ้าได้มอบหมายให้พวกเขาประกาศคำเตือนแก่ชาวโลกที่กำลังจะพินาศ พวกเขาต้องส่องสว่างแสงอัศจรรย์จากพระวณะของพระเจ้า พวกเขาได้รับมอบหมายงานที่ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง นั่นคือทำการประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สองและข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ไม่มีงานชิ้นใดจะมีความสำคัญยิ่งใหญ่เท่านี้อีกแล้ว พวกเขาจะต้องไม่ยอมให้สิ่งอื่นใดดูดซับความสนใจของพวกเขาไป” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยากรณ์สำหรับคริสตจักร, เล่ม 9, หน้า 19*

ขอบล้อของรถศึกเกือบจะถึงจุดสัมผัสกับพื้น เป็นตัวแทนนำเสนอพันธกิจข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์ พันธกิจของพวกเขาคือการปกป้องต่อการล่องลอยไปตามหลักศาสนศาสตร์ที่ผิด เราต้องเน้นเอกลักษณ์ และความรับผิดชอบของเรา ในเหตุการณ์ช่วงสุดท้ายต่างๆ เราเป็นกลุ่มฉันทภาวะสำหรับประกาศข่าวสารนี้ ออกไปทั่วโลก

เป็นการง่าย ขณะที่เราคิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ของช่วงวันสุดท้าย โดยถ้วนอยู่กับการบรรยายแผนภูมิ และวันเดือนปีต่าง ๆ ซึ่งเครื่องมือเหล่านั้นมีบทบาทของพวกมัน ว่าแต่เราจะใช้อย่างไร ขณะที่เราหาทางจะเทศนาข่าวสารนี้แก่โลก เรามั่นใจได้ไหมว่า เราจะยกชูพระเยซู และการถวายบูชาของพระองค์เพื่อเราให้สูงขึ้น และให้พระคริสต์เป็นศูนย์กลางของข่าวสารที่เราเสนอ

พระคริสต์ทรงประสงค์ให้เราดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ ชีวิตของพระองค์ สาคิดให้เห็น “ความบริสุทธิ” และให้เห็นภาพว่าที่สุดของผู้ทำหน้าที่ฉันทถาระ ควรจะได้รับการมองเห็นเช่นไร (ฮีบรู 9:14) เราควรจัดการกับชีวิตของเราให้ เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า รวมถึงการจัดการสิ่งทั้งปวงที่ทรงมอบหมายไว้กับเรา ฉันทถาระเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความบริสุทธินั้น

เปรียบเทียบ 1 เปโตร 1:15, 16 กับ ฮีบรู 12:14 คำว่า “จงบริสุทธิ” และ “ความบริสุทธิ” หมายความว่าอย่างไร สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการอารักขา ของเราอย่างไร

ชาวโรมันได้ค้นพบว่า ล้อรถศึกจะคงทนมากกว่าถ้าใส่ปลอกเหล็ก รอบวงล้อ ช่างเหล็กจะเผาเหล็กในถ่านติดไฟจนเหล็กนั้นแดง แล้วรีบนำออกมาตีแผ่ออกเป็นวงใหญ่พอที่จะนำไปสวมลงในล้อรถศึกได้ จากนั้นสาดน้ำเย็น ลงไปบนวงล้อเหล็กนั้น เหล็กก็จะหดตัวรัดแน่นกับวงล้อ วงล้อเหล็กจะสัมผัส กับพื้นถนนขณะที่ล้อหมุนไป

วงล้อเหล็กนี้สามารถเป็นตัวแทนแนวคิดของฉันทถาระ นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความจริงเมื่อชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราพบกับความระคายเคือง ในชีวิตจริง เป็นจุดที่ความเชื่อของเราพบกับสิ่งขรุขระขึ้นๆ ลงๆ บนถนนแห่งชีวิตผ่านความสำเร็จและความล้มเหลว เป็นช่วงที่ความเชื่อของเราต้องพบ เส้นทางเป็นหลุมเป็นบ่อ อาจสะดุดล้มจากการดำเนินชีวิตประจำวัน ฉันทถาระ เปรียบเหมือนวัสดุห่อของชั้นนอกสุดซึ่งบอกว่าเราเป็นใคร และเรากำลังเป็น พยานให้คนอื่นเห็นความประพฤติของเรา ว่าชีวิตของเราได้ผ่านการจัดการไว้ ดีหรือไม่ การกระทำประจำวันของเราเปิดเผยให้เห็นพระคริสต์เป็นจุดจวงล้อ เหล็กที่สัมผัสกับพื้นถนน

การกระทำมีพลังมาก และจะต้องได้รับการควบคุมโดยการมอบถวาย ชีวิตแด่พระคริสต์ เราจะต้องดำเนินชีวิตด้วยความมั่นใจและพึ่งในพระสัญญาที่ ว่า “ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟิลิปปี 4:13)

“การชำระให้บริสุทธิ์ของดวงวิญญาณโดยการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือการปลุกฝังธรรมชาติของพระคริสต์ในมนุษย์ ศาสนาแห่งพระกิตติคุณคือ พระคริสต์สถิตในการดำเนินชีวิตตามหลักการอย่างมีชีวิตชีวา นั่นคือพระคุณของพระคริสต์เผยให้เห็นในอุปนิสัย และการประกอบกรดีหลักการของพระกิตติคุณไม่อาจแยกจากการดำเนินชีวิตจริง ทุกเส้นทางแห่งประสบการณ์คริสเตียน และการงานจะต้องนำเสนอชีวิตของพระคริสต์ให้ปรากฏ” *เอลเลน จี. ไวท์, อุทาหรณ์สอนชีวิต, หน้า 384*

จงมองดูชีวิตประจำวัน มีอะไรเผยให้เห็นพระคริสต์ในชีวิตจริงของเรา ซึ่งพระองค์กำลังทำงานในตัวเรา สร้างให้เราเป็นคนใหม่ ด้วยจิตสำนึกอะไรที่เราต้องเลือกที่จะทำ เพื่อจะให้ผู้คนมองเห็นความบริสุทธิ์ของพระองค์สะท้อนออกมาในตัวเรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ในเวลาที่ผ่านไป ล้อของรถศึกจะต้องเปลี่ยนขอบเหล็กหุ้มล้อที่สึกกร่อนจากการเสียดสีขณะที่วิ่งไปบนถนนที่ขรุขระ การติดตั้งขอบล้อเหล็กใหม่เป็นงานที่จะต้องใช้ไฟร้อนๆ ใช้ค้อนทุบตีเป็นอันมาก ไม่ต่างจากการติดตั้งกรอบล้อเหล็กครั้งแรก การติดตั้งกรอบล้อเหล็กนี้เป็นตัวแทนแสดงให้ “ฉันทภาวะในภาคปฏิบัติของการชำระให้บริสุทธิ์” (ต่อเนื่อง) ด้วยการมีดวงจิตของพระคริสต์เพื่อตอบสนองต่อทุกชีวิตไม่ว่าลักษณะตัวเล็กหรือตัวใหญ่ แม้ว่าสำหรับบางคนขั้นตอนนี้อาจยากและเจ็บปวด ขั้นตอนดังกล่าวอาจเกี่ยวกับการใช้เงิน อาจกระทบกระเทือนความสัมพันธ์ในครอบครัวหรือการจ้างงานที่เอ่ยถึงเป็นเพียงไม่กี่อย่าง ทั้งหมดจะต้องตอบสนองต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า บางครั้งเราต่างทราบดี เราสามารถเรียนรู้บทเรียนผ่านการถูกเคาะ (knock) ด้วยเหตุการณ์แรงๆ ที่เกิดขึ้นกับเรา

งานติดตั้งกรอบล้อเหล็กใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย และการสร้างอุปนิสัยใหม่ให้กับผู้คนไม่ใช่เรื่องง่ายเช่นกัน คิดถึงประสบการณ์ของท่านเปโตร ท่านไป

ทุกหนทุกแห่งกับพระเยซู ท่านไม่คาดหวังว่าจะได้ยืนถ้อยคำนี้จากริมฝีปากของพระเยซู ที่ตรัสว่า “แต่เราได้ชัยชนะเมื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่าน จะไม่ได้ขาด และเมื่อได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” (ลูกา 22:32) ไม่นานหลังจากท่านเปโตรได้ปฏิเสธพระเยซู ท่านเปโตรได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของท่าน เพียงแต่สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นหลังจากประสบการณ์ความเจ็บปวดและความยากลำบาก ในความรู้สึกหนึ่ง ชีวิตแห่งฉันทภาวะของท่านได้รับการติดตั้งใหม่ คือท่านเปโตรได้กลับใจใหม่ ชีวิตของท่านได้มุ่งดำเนินไปในทิศทางใหม่ ซึ่งได้เกิดขึ้นหลังจากท่านการถูกทรมานด้วยความรู้สึกอันรวดเร็วจากการที่ได้ปฏิเสธพระเยซูพระอาจารย์ของท่าน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การเข้าสู่ภาคปฏิบัติเพื่อ “การถูกรับใช้ให้บริสุทธิ์” เชื่อมโยงกับคำสอนที่พระเยซูตรัสว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตนเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9:23) อย่างไร ในพระธรรมกาลาเทีย 6:14 มีอะไรได้ถูกตรึงสิ่งนี้ได้สำเร็จขั้นตอน “การถูกรับใช้ให้บริสุทธิ์” อย่างไร “การถูกรับใช้ให้บริสุทธิ์” ในภาคปฏิบัติช่วยให้เรารู้ที่จะคิดเหมือนพระเจ้าอย่างไร
2. คุณมีประสบการณ์ด้วยตนเองอะไร เกี่ยวกับความเจ็บปวดจากการทดสอบที่สามารถสอนบทเรียนอันทรงพลังเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน และการติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญให้สมาชิกที่รู้สึกสบายใจเป็นพยานด้วยการเล่าประสบการณ์ของตน พร้อมกับสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้
3. คิดถึงหลักข้อเชื่ออื่น ๆ ที่เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสเชื่อและสอนอย่างเช่นวันสะบาโต สภาพของคนตาย การสร้างโลก การเสด็จกลับมาครั้งที่สอง และข้ออื่น ๆ หลักความเชื่อเหล่านี้ส่งผลต่อความประพฤติในชีวิตของเราอย่างไร

บทที่ 11

หนี้ - การตัดสินใจรายวัน

Debt - A Daily Decision

วันที่ 10 - 16 มีนาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เพลงสดุดี 37:21; มัทธิว 4:3-10; มัทธิว 6:33; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:12;
สุภาพิต 13:11; สุภาพิต 21:5; 2 โครินธ์ 4:18

ข้อควรจำ

“ท่านจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ จงเสียส่วย
สาอากรตามที่ควร เสียภาษีตามที่ควร ความยำเกรง
ควรแก่ผู้ใด จงยำเกรงผู้นั้น จงให้เกิดภัยแก่ผู้ที่ควร
จะได้รับ..อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรัก เพราะ
ว่าผู้ที่รักเพื่อนบ้านก็ได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติครบ
ถ้วนแล้ว” (โรม 13:7, 8)

บางครั้งคุณอาจโชคดีจริง ๆ ที่ได้พบใครบางคน ที่เต็มใจให้
คุณยืมเงิน บุคคลนั้นมีเจตนาบริสุทธิ์ใจ เขาหรือเธออยากจะ
ช่วยให้คุณให้พ้นจากการติดขัดด้านการเงิน แต่ในกรณีของคนส่วนมากจะ
ไม่ยอมให้คนอื่นยืมเงินจากการที่พวกเขาไม่ใจอารี พวกเขาจะให้ผู้เดือดร้อน
ยืมเงินก็เพราะพวกเขาต้องการได้รับประโยชน์ในรูปดอกเบี้ยเป็นการ
ตอบแทน

เราควรทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นหนี้ แนนอน
ในบางกรณีหรือบางสถานการณ์เช่นการซื้อบ้าน ซื้อรถยนต์ การสร้างโบสถ์
หรือเพื่อใช้เป็นทุนในการศึกษา เราจำเป็นต้องกู้ยืมเงิน แต่จะต้องทำไป

อย่างฉลาดที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และด้วยความตั้งใจจะพ้นจากการเป็นหนี้ให้เร็วสุดเท่าที่จะทำได้

กระนั้นเราต้องระมัดระวัง การใช้จ่ายเงินทองที่เราไม่มี เปรียบเหมือน “ประตูเข้า (gateway) ที่ทำให้ผู้คนเกิดความโลภทรัพย์สมบัติในโลก เป็นการปลุกฝังลักษณะอุปนิสัยของพวกเขา ตรวจจับที่ลักษณะอุปนิสัยเช่นนี้เข้ามาควบคุมบุคคลใด ความรอด และพระคุณจะถดถอยไป” *เอลเลน จี. ไวท์, Early Writings, หน้า 267*

เราต้องปรับปรุงตัว และใช้ความสุขุม และความสามารถเพื่อรักษาวินัย และทำทุกอย่างที่สามารถทำได้เพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นหนี้ สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับการเป็นหนี้

วันอาทิตย์

การยืมเงินและการใช้เงิน

Borrowing and Spending

ท่านผู้เผยพระวจนะหลายท่าน และท่านเอลีชา ทำการรวบรวมไม้ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน “ขณะที่คนหนึ่งฟันไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า “อนิจจนายครับขวานนั้นผมยืมเขามา” (2 พงศ์กษัตริย์ 6:5) คำกริยาว่า “ยืม” หมายถึง การใช้สิ่งของของคนอื่นพร้อมกับการได้รับอนุญาต แต่ผู้ใช้ต้องรับการเสี่ยง และมีความผิดชอบ การกู้ยืมขวานก็ไม่แตกต่างจากกัน เว้นแต่อาจต้องรับผิดชอบมากกว่า อันเนื่องมาจากการใช้ผิดหรือเกิดการสูญหาย

เหตุผลเดียวที่เรายืมเงินคือเพื่อนำเงินนั้นมาใช้ ความเสี่ยงในด้านการเงิน คือเราเชื่อว่าเรามีความสามารถใช้เงินจำนวนนั้นคืนได้ และจะไม่มีปัญหาฉุกเฉินด้านการเงินเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ แต่อนาคตเป็นสิ่งที่เราไม่ทราบได้แน่ (*ปัญญาจารย์ 8:7*) ดังนั้นการกู้ยืมเงินจะทำให้เราพัวพันกับความเสี่ยงอยู่เสมอ

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้พูดอะไรบ้างเกี่ยวกับการเป็นหนี้ *เพลงสดุดี 37:21; ท่านผู้ประกาศ 5:5; เฉลยธรรมบัญญัติ 28:44, 45*

เราอาจยืมเงินพร้อมกับแนวคิดว่าจะใช้เงินนั้นอย่างฉลาด แต่การทดลองให้ใช้เงินที่เรามี หรือแม้แต่เงินที่เราืมมา อาจนำไปสู่ปัญหายุ่งยาก บางประการ ที่จริงแล้ว วิธีที่เราใช้เงินที่ืมมาอาจปล่อยให้เราหลายคนดำเนินชีวิตในลักษณะที่ไม่อาจใช้เงินคืนได้ การทดลองที่ทำให้เราืมเงิน และใช้เงินที่ืมมา เป็นจังหวะเดินตามจังหวะการปลุกฝังของนักบริโภคนิยม ซึ่งมีผลเกิดขึ้นกับคนรวย และคนจน เมื่อเราถูกทดลองเช่นนั้น เราควรแสวงหาการทรงนำของพระเจ้า เพราะตรัสไว้ว่า “*ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเกิดขึ้นกับมนุษย์ทั้งหลาย*” (1 โครินธ์ 10:13) เพราะว่าการยืมเงินสามารถกลายเป็นคำแข่งสาปได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:43-45)

อย่าเริ่มต้นนิสัยไม่ดีด้วยการขอยืมเงินคน ถ้าคุณมีนิสัยเช่นว่านี้อยู่แล้ว จ่ายหนี้คืนโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เราต้องเรียนรู้ที่จะใช้เงินอย่างชาญฉลาด และเป็นเจ้านายดูแลเงินของพระเจ้า แต่ไม่ยอมให้เงินของโลกเป็นเจ้านายเหนือเรา

อีกครั้งหนึ่ง มีบางสถานการณ์ที่เราจำเป็นต้องกู้ยืมเงิน แต่จะต้องทำด้วยความระมัดระวัง และจ่ายคืนทุกบาททุกสตางค์กลับไปในเวลาอันสั้นที่สุดเท่าที่เราจะทำได้

มีอันตรายฝ่ายจิตวิญญาณอะไรสำหรับบุคคลหนึ่งที่ถูกจับไว้แน่นหนาด้วยหนี้สินรุงรัง

วันจันทร์

การทำหน้าที่จันทาระและความพึงพอใจฉับพลัน Stewardship and Instant Gratification

“*ยาโคบจึงให้ขนมปัง และถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดั่งนี้เอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน*” (ปฐมกาล 25:34) เอซาวเป็นชายห้าวหาญ โผงผาง ชอบชีวิตกลางแจ้ง ชอบทำอะไรตามอำเภอใจ เมื่อเขาได้กลิ่นต้มถั่วแดงของยาโคบน้องชายของเขา เขาต้องการรับประทานทันที ประหนึ่งว่าเขาหิวโหยเหลือกำลัง เขาถูกควบคุมโดยอารมณ์ และความรู้สึกตามใจตัวเอง เขาปล่อยให้ความกดดันของเขาในขณะนั้นมีอำนาจเหนือเหตุผล และเขาได้ทำการแลกเปลี่ยนสิทธิบุตรหัวปีของตนกับบางสิ่งสำหรับความ

พึงพอใจอย่างจับปล้น “ต่อมาภายหลังเมื่อเอชาวอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้คำปฏิเสธ” (ฮีบรู 12:17) และเขาไม่ได้รับสิทธินั้นกลับมา

ในการเปรียบเทียบเรามีตัวอย่างของพระเยซู หลังจากอดพระกระยาหาร 40 วัน หิวโหยแทบเป็นลม แล้วพระเยซูถูกซาตานทดลองสามครั้ง (มัทธิว 4:3-10) แต่พระเยซูทรงมองเห็นเป้าหมายของการทดลองคืออะไร ดังนั้นแม้พระองค์จะอยู่ในสภาพอดโรยจัด พระองค์ก็ไม่ยอมแพ้ต่อความพึงพอใจ พระเยซูทรงดำเนินทั้งชีวิตของพระองค์ปฏิเสธความชื่นชมในความบาป และความพึงพอใจของตนเอง และโดยการทำให้พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงมีอำนาจเหนือความบาป พระองค์ไม่ทรงแลกเปลี่ยน หรือสูญเสียสิทธิของบุตรหาวปี และเปลี่ยนสิทธิดังกล่าวกับสิ่งใด และพระองค์เชื่อเชิญให้เราแบ่งปันการเป็น “ทายาท” ร่วมกันกับพระองค์ (โรม 8:17; ทิตัส 3:7) เรารักษาสหิทธิบุตรหาวปีของเราด้วยการติดตามแบบอย่างของพระเยซูเมื่อเราถูกทดลอง (1 โครินธ์ 10:13)

สิ่งที่ดีที่สุดที่โลกนี้สามารถเสนอให้คือที่จะให้เรามีประสบการณ์ที่นี่ และเดี๋ยวนี้ เพราะโลกไม่สามารถเสนอประสบการณ์หลังจากโลกนี้ได้ การที่คุณจะดำเนินชีวิตเพื่อตัวคุณเองเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับการดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนเกี่ยวกับอันตรายที่อาจเกิดขึ้นได้จากการแสวงความพึงพอใจแบบจับปล้น ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้แม้กับบุคคลที่สัตย์ซื่อศึกษาใน 2 ซามูเอล 11:2-4; ปฐมกาล 3:6; พีลิปปี 3:19; 1 ยอห์น 2:16; โรม 8:8

ความปรารถนาสำหรับ “ความพึงพอใจแบบจับปล้น” เป็นสัญลักษณ์ของจิตใจที่ไร้การควบคุม มันเป็นศัตรูของความอดทน ที่กัดกร่อนเป้าหมายระยะยาวไป เป็นการเยาะเย้ย และบ่อนทำลายความไว้น้ำใจ การที่จะยึดช่วงเวลาความพึงพอใจให้นานออกไปเป็นการเรียนรู้ในหลักการ เป็นความช้าชองที่จะช่วยเราจัดการสถานการณ์ และความกดดัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทดลองที่โลกเสนออะไรดี ๆ ให้ อย่างเช่นการให้ยืมเงินอย่างไม่ฉลาด แนวคิดนี้ อย่างไรก็ดีเป็นเรื่องไม่เป็นที่นิยมในโลกที่ถูกสร้างขึ้นจากการหมก

มุ่นอยู่กับการได้รับรางวัลตามที่ต้องการแบบทันที แก้ไขสถานการณ์ได้เร็ว
แผนสู่ความร่ำรวยใดๆ ซึ่งหากครั้งหนึ่งเราได้รับประสบการณ์ความพึงพอใจ
อย่างฉับพลัน เรามีความโน้มเอียงที่จะเลือกรับรางวัลเช่นนั้นอีกครั้ง และ
อีกครั้ง...ผู้ทำหน้าที่ฉันทภาระที่พระเจ้าทรงประทานให้ จะต้องไม่ตกไปสู่กับ
ดักเสียเอง

วันอังคาร

ดำรงชีวิตภายในวงเงินของคุณ

Living Within Your Means

“คลังทรัพย์ประเสริฐ และน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่
กินมันหมด” (สุภาษิต 21:20) พระคัมภีร์ข้อนี้เปรียบเทียบฉันทภาระแห่ง
ความรับผิดชอบด้านเศรษฐกิจ ที่ดำเนินชีวิตอย่างฟุ่มเฟือย และการจัดการ
อย่างทิ้งๆ ขว้างๆ คนโง่ไม่มีแผนที่จะดำเนินชีวิตภายในเงินที่มีอยู่ พวกเขา
กินดิบ ใช้ทรัพย์สมบัติฟุ่มเฟือยไม่เว้นแม้แต่ทรัพย์ที่กู้ยืมมา มีความรู้สึกว่
สติปัญญาด้านการเงิน และการใช้ชีวิตอย่างมีขยัสต์เป็นความยากลำบาก
ไม่ต้องการรับประทานอาหารอย่างนั้น อย่างนี้ กระนั้นแม้เมื่อต้องการยืมเงิน
อย่างเช่นเพื่อการซื้อบ้านเราจะต้องทำด้วยความคิดรอบคอบ และตระหนักว่
เราจะต้องใช้จ่ายภายในกรอบรายได้ของเรา

ผู้มีฐานะดีสามารถดำรงชีวิตด้วยรายได้อันมาจากทรัพย์ของเขา
ปัญหาคือพวกเขามักเป็นกังวลกับทรัพย์สมบัติของพวกเขา และคิดว่าจะรักษ
มันให้ยั่งยืนได้อย่างไร แต่สำหรับบุคคลที่รายได้้น้อย และมีชีวิตอยู่ใน
รายได้ซึ่งไม่มาก พวกเขาเป็นกังวลว่าจะเลี้ยงดูตัวเองให้ตลอดรอดฝั่งอย่างไร
ขณะที่ฐานะลำบากอย่างที่เป็นอยู่ อย่างไรก็ตามพระคัมภีร์ให้คำปรึกษาเราให้
ดำรงอยู่ภายในรายได้ ไม่ว่าเราจะมีรายได้เท่าไร ท่านเปาโลให้คำแนะนำว่
สิ่งที่เราตระหนักว่สำคัญที่สุด อาจเป็นเรื่องง่าย ๆ “แต่ถ้าเรามีอาหาร และ
เสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด” (1 ทิโมธี 6:8) ท่านเปาโลไม่ได้คิด
ว่ทรัพย์สมบัติในโลกมีความสำคัญสำหรับท่าน เพราะท่านบอกว่า “เพราะว่
สำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร”
(ฟิลิปปี 1:21)

มีหลักการอะไรที่ต้องจำไว้ก่อนสิ่งอื่นใด *มัทธิว 6:33* เราจะมั่นใจได้อย่างไรว่านี่เป็นแนวทางที่เราจะดำเนินชีวิตของเรา

เราควรคิดว่าเงินของเราไม่ใช่รายได้ แต่เป็นแหล่งทรัพย์สินที่เรามีความรับผิดชอบบริหารจัดการ เราควรจัดทำงบประมาณเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย การวางแผนงบประมาณเป็นสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ ซึ่งต้องใช้เวลาในการศึกษารายละเอียด การฝึกวินัย หนึ่งการใช้ความอดทนเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการบริหารจัดการ เพื่อทำงบประมาณการเงินให้สมดุล (*สุภาพิต 14:15*) ถ้าเรามุ่งมั่นจะประสบความสำเร็จในแผนฉันทภาวะในด้านการเงิน เราสามารถจะหลีกเลี่ยงความอับอาย และความผิดพลาดด้านการเงินได้

ถ้าคุณมีปัญหาด้านการบริหารจัดการเรื่องการเงิน ก็ควรตั้งงบประมาณซึ่งไม่จำเป็นต้องจัดทำให้ซับซ้อนนัก เพราะสามารถทำได้ง่าย อย่างเช่นการรวมรายจ่ายสองสามเดือนเข้าด้วยกัน จากนั้นหารด้วยจำนวนเดือนก็จะเท่ากับรายจ่ายเฉลี่ยประจำเดือน กฎุญแจสำคัญ คือการพยายามดำรงชีวิตภายในรายได้ของคุณ ไม่ว่าจะมียะไรเกิดขึ้นถ้าทำได้ตามนี้ทั้งหมด เป็นไปได้ที่จะหลีกเลี่ยงการเป็นหนี้

อ่านพระธรรมลูกา 14:27-30 พระเยซูทรงสาธิตตรงนี้ ด้วยการตั้งราคาของการเป็นสาวก โดยทรงยกตัวอย่างของช่างก่อสร้างคำนวณค่าก่อสร้างหอคอย และมีอะไรเกิดขึ้น ถ้าเขาไม่สามารถก่อสร้างได้เสร็จ มีบทเรียนอะไรสำหรับงานของฉันทภาวะจะได้รับจากตรงนี้

พูด

พูดคำว่า “ไม่” กับการเป็นหนี้

Saying No to Debt

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 28:12 พระคัมภีร์ข้อนี้สอนว่า อย่างนำตัวเราไปเป็นหนี้มากเกินไป มีหลักการอะไรที่เราเห็นว่าได้ผลตรงนี้

เป็นเรื่องสามัญสำนึกที่จะหลีกเลี่ยงการเป็นหนี้เท่าที่สามารถทำได้ พระคัมภีร์ไม่สนับสนุนให้เราเป็นผู้ค้ำประกันหนี้ว่า “อย่าเป็นพวกที่ตกปาก

ลงคำ อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันหนี้สิน” (สุภาษิต 22:26 อ่าน สุภาษิต 17:18 ด้วย) หนี้สินมีผลกระทบต่อข้อผูกพันในอนาคต มีผลต่อสถานะและทำให้เกิดจุดอ่อนด้านการเงิน ที่จะให้การสนับสนุนงานของพระเจ้า เป็นเหมือนสารละลายที่ทำให้ยามีสหวานกลืนได้ง่าย แต่ทำให้คริสเตียนพบความลำบากที่สลัดออก หรือจัดการได้ยาก การเป็นหนี้แม้จะไม่ใช่สิ่งผิดศีลธรรม แต่มันก็ไม่เสริมสร้างกำลังชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ

“จะต้องมีความเข้มงวดในมาตรการประหยัด เพื่อไม่ให้เกิดหนี้ก้อนโต จงใช้จ่ายให้อยู่ในงบ และหลีกเลี่ยงการเป็นหนี้ เหมือนหลีกเลี่ยงโรคเรื้อน” *เอลเลน จี. ไวท์, Counsels on Stewardship, หน้า 272*

หนี้สินสามารถทำให้ลูกหนี้กลายเป็นทาสในด้านการเงิน “คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และคนขี้ขี้มก็เป็นทาสของคนที่ย่ำแย่” (สุภาษิต 22:7) เพราะว่าการเป็นหนี้เป็นเรื่องผูกพันถักทอเหมือนเส้นด้ายบนผืนผ้าแห่งเศรษฐกิจโลก เราคิดว่ามันเป็นเหมือนบรรทัดฐาน ซึ่งจะว่าไปนานาชาติตั้งเป็นประเทศอยู่ได้ก็เพราะการเป็นหนี้ ฉะนั้นถ้าไม่บุคคลจะทำอย่างเดียวกันไม่ได้ นี่เป็นท่าทีความคิดเห็นที่ผิด

“ทำสัญญาจริงจังกับพระเจ้าว่า โดยพระพรของพระองค์ คุณจะจ่ายหนี้สินจนหมด จากนั้นจะไม่ใช่หนี้ใครอีกต่อไป ถ้าคุณดำรงชีวิตด้วยอาหารที่ให้คุณค่าอย่างเช่นข้าวต้ม (ข้าวโอ๊ต) และขนมปัง และอื่นๆ เป็นการไม่ยากอย่าให้คุณจ่ายค่าอาหารตามใจลิ้น และถือเอาความอรรอยถูกใจเป็นหลัก คุณก็จะประหยัดค่าอาหารลงอย่างเช่นมี้อละยี่สิบห้าเซ็นต์ (ประมาณ 9 บาท) จงใช้เงินเพนนี้ และเงินดอลลาร์อย่างคุ้มค่า คุณจะมียอดเงินเหลือหลายดอลลาร์โดยอัตโนมัติ หนึ่งการใช้จ่ายอย่างประหยัดในทุกเรื่องราวที่นี้ ที่นั่น ในที่สุดคุณจะมีเงินดอลลาร์เพิ่มพูนขึ้น จงปฏิเสธตนเอง อย่างน้อยตอนที่คุณมีหนี้สินรัดตัว...เมื่อเริ่มประหยัดได้บ้างแล้วอย่าหยุดชะงัก อย่าท้อใจหันไปใช้จ่ายมือเติบอย่างเดิม จงปฏิเสธรสชาติที่เคยถูกใจบ้าง อย่าหมกมุ่นอยู่กับความอรรอยเป็นสำคัญ จงประหยัด เริ่มตั้งแต่หนึ่งเพนนี้ และวางแผนการใช้หนี้ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ วันที่คุณยืนขึ้นได้อย่างปลอดภัย ก็เท่ากับคุณได้ประสบชัยชนะยิ่งใหญ่แล้ว” *เอลเลน จี. ไวท์, Counsels on Stewardship, หน้า 257*

การเป็นหนี้เป็นพื้นฐานที่อ่อนแอสำหรับคริสเตียนที่จะใช้เป็นจุดยืน มันสามารถก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประสบการณ์ด้านวิญญาณจิต และมีผลกระทบต่อความสามารถที่จะถวายให้กับงานของพระเจ้า มันปล้นความสามารถไปจากเรา ความสามารถที่จะให้การช่วยเหลือแก่คนอื่นอย่างมั่นใจ มันขโมยโอกาสที่เราจะได้รับพระพรของพระเจ้าไป

มีการเลือกอะไรบางอย่างที่เราสามารถจะทำได้เดี๋ยวนี้ ที่จะช่วยเราให้หลีกเลี่ยงการเป็นหนี้ที่ไม่จำเป็น มีจุดไหนที่คุณจะปฏิเสธตัวเองเพื่อที่จะรักษาสุขภาพพลอดหนี้สินเอาไว้

วันพฤหัสบดี

การออมและการลงทุน Saving and Investing

มดงานจะเก็บรักษาเสบียงอาหารสำหรับฤดูหนาว (*สุภาษิต 6:6-8*) เราฉลาดพอที่จะนำวิถีของพวกมันมาใช้ เมื่อเราเก็บรักษาเป็นกิจวัตรเพื่อเป้าหมายพิเศษ จุดในการเก็บรักษาคือที่จะมีแหล่งทุนพร้อมสำหรับค่าใช้จ่ายในชีวิต หรือสำหรับสิ่งที่ต้องการ ซึ่งต่อต้านกับความสูญเปล่า หรือเก็บสะสมสิ่งที่เราหาได้ การจัดการด้านการเงินต้องใช้สติปัญญา การตั้งงบประมาณ และการรักษาวินัย ถ้าทั้งหมดที่เราทำคือเก็บไว้สำหรับเราเอง ก็เท่ากับเป็นการฉกเอาทรัพย์สินของพระเจ้า แทนที่จะบริหารจัดการมัน

“เงินที่ใช้ไปสำหรับสิ่งที่ไม่จำเป็นเท่ากับเป็นการสูญเปล่าสองเท่า ไม่เพียงเงินนั้นหมดไป แต่ศักยภาพในการหาทั้งหมดไป หากเราเก็บไว้ต่างหาก มันอาจเพิ่มพูนขึ้นบนแผ่นดินโลกผ่านการเก็บรักษาหรือเพิ่มพูนขึ้นในสวรรค์ด้วยการถวายเงินจำนวนนั้น... การประหยัดไว้เป็นการมีวินัยที่พัฒนาขึ้นสู่การมีอำนาจเหนือเงิน แทนที่จะปล่อยให้เงินควบคุมเรา ในกรณีใดก็ตามเมื่อเราโน้มเอียงจะทำตามอำเภอใจ เราจะต้องลุกขึ้นควบคุมมัน”
Randy C. Alcorn, *Money, Possessions and Eternity (Carol Stream: Illinois, Tydale House Publishers, 2003)*, หน้า 328

อ่านพระธรรมสุภาษิต 13:11; สุภาษิต 21:5 และ สุภาษิต 13:18 ถ้อยคำใดตรงนี้ที่สามารถนำมาใช้เพื่อจัดการเรื่องการเงินให้ดีขึ้น

ฉันทภาวะประหยัดไว้สำหรับความต้องการของครอบครัว และลงทุนในสวรรค์ เมื่อจัดการกับทรัพย์สินของพระเจ้า มันไม่เกี่ยวกับคนหนึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินจำนวนเท่าไร แต่เกี่ยวกับการมีแผนการจัดการตามพระคัมภีร์ ไม่ว่าสถานะการเงินของคุณจะเป็นเช่นไร การเก็บรักษาไว้สำหรับความต้องการของครอบครัวควรทำอย่างฉลาด ลดการสูญเสียให้น้อยที่สุด เคลียร์ความเสี่ยงออกไป (ปัญญาจารย์ 11:1, 2) ทำการเช่นนั้นจะลดขนาดลงให้มากที่สุดก่อนความต้องการของคุณ (สุภาษิต 24:27) มีเครื่องมือที่นำสู่ความสำเร็จสองชิ้นในต้นแบบนี้ ขณะที่ความต้องการได้รับการตอบสนอง และทรัพย์สินสมบัติเพิ่มขึ้น “ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สินสมบัตินี้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 8:18)

รูปแบบการลงทุนมั่นคงที่สุดสำหรับฉันทภาวะของพระเจ้าคือที่จะลงทุนใน “อาณาจักรแห่งสวรรค์” (มัทธิว 13:44) ซึ่งจะไม่มีส่วนของเขาของธุรกิจ การเสี่ยง การลักขโมย หรือตลาดตกต่ำ ซึ่งเหมือนกับกระเป๋าเงิน หรือกระเป๋าสตางค์ไม่เคยขาดวัน (ลูกา 12:33) การรับเอาพระคริสต์ เหมือนการเปิดบัญชีธนาคาร การคืนสิบลดหนึ่ง และถวายเงินถวายเป็นเหมือนการฝากเงินเข้าบัญชี อย่างไรก็ตามเราก็ต้องเอาใจใส่การดำเนินชีวิตในโลกนี้เช่น การจ่ายค่าบิลเรียกเก็บเงิน ค่าเสื้อผ้า อาหาร และอื่นๆ แต่เรายังคงรักษาจุดโฟกัสของเราไว้ในความจริงชั่ววันรันดร์เสมอ

อ่านพระธรรม 2 โครินธ์ 4:18 เราสามารถจะถือรักษาความจริงนี้ไว้ต่อหน้าเราเสมอ ขณะเดียวกันดำเนินชีวิตในความรับผิดชอบในฐานะเจ้าหน้าที่ฉันทภาวะตรงนี้ได้อย่างไร

ความสามารถตามธรรมชาติทุกอย่าง ไม่ว่าจะความชำนาญ ฝีมือด้านใด ด้านหนึ่งที่มาจากพระเจ้า ไม่ว่าจะเราจะเกิดมาพร้อมกับพันธุศาสตร์ (genetically) หรือได้รับอิทธิพล และการศึกษาจากสิ่งแวดล้อมของเราหรือทั้งสองอย่าง ส่วนสำคัญของความเท่าเทียมคือสิ่งที่เราทำอะไรกับความสามารถ และความชำนาญที่เรามี พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราผู้ทำหน้าที่ฉันทภาระเรียนรู้ถึงขั้นเชี่ยวชาญ มีความสามารถ มีทักษะความชำนาญด้านต่างๆ ผ่านการศึกษา และประสบการณ์การฝึกฝนอบรม (ปัญญาจารย์ 10:10)

เบซาเลล “ประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญา และความเข้าใจ และความรู้อื่นในการช่างฝีมือต่างๆ” (อพยพ 35:30-31) พระวิญญาณของพระเจ้าทรงให้อาโฮลีอับมีฝีมือในการช่างเช่นกัน ทั้งเบซาเลล และอาโฮลีอับมีความสามารถ และมีน้ำใจสอนงานช่างต่างๆ ให้ผู้ร่วมงานอื่นๆ ด้วย (อพยพ 35:34)

เราสามารถเรียนรู้ที่จะเป็น “ผู้อรรักษา” ที่ดีขึ้นโดยขจัดหนี้สินขณะอาศัยอยู่ในโลกที่นิยมวัตถุ เราควรพัฒนาความรู้ ทักษะความชำนาญผ่านการอ่าน การเข้าร่วมสัมมนาหรือสมัครเรียนหลักสูตรอย่างเป็นทางการ (เมื่อใดที่สามารถทำได้) และสำคัญยิ่งคือการฝึกภาคปฏิบัติในสิ่งที่เราได้เรียนรู้มา การเพิ่มพูนทักษะความสามารถ จะทำให้เราสามารถถวายการรับใช้พระเจ้าได้ดีที่สุด และทำหน้าที่ฉันทภาระได้ดีกว่าเดิมด้วย

คำอุปมาเรื่องตะลันต์ บ่งบอกว่าผู้รับใช้แต่ละคนต่างได้รับตะลันต์ “ตามความสามารถของแต่ละคน” (มัทธิว 25:15) ผู้รับใช้สองคน คนหนึ่งได้รับห้าตะลันต์ อีกคนได้รับสองตะลันต์ ต่างนำเงินไปค้าขาย เวลาผ่านไป ทั้งสองคนต่างได้กำไรเป็นเท่าตัวของเงินที่ลงทุน แต่ผู้รับใช้คนที่สามฝังหนึ่งตะลันต์ที่ได้รับมาในดิน เราควรมุ่งมั่นปรับปรุงสิ่งที่เรามี แต่การฝังตะลันต์ไว้ไม่แสดงความสามารถ หรือทักษะใดๆ การบริหารจัดการเรื่องการเงิน ควรพยายามใช้หนี้ให้หมด ปลูกฝังระเบียบวินัย เข้ารับการฝึกฝนอบรม และหาประสบการณ์จากการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาไปประยุกต์ใช้ถึงขั้นเต็มความสามารถ หรือเก่งในบางสิ่ง วิธีการคือต้องฝึกทำซ้ำแล้วซ้ำอีก

“เมื่อนำบทเรียนจากพระคัมภีร์ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน บทเรียนเหล่านั้นจะฝังอิทธิพลลุ่มลึกในอุปนิสัยอย่างถาวร อย่างเช่นท่านทิมธี ได้เรียนรู้ และนำไปปฏิบัติ ท่านทิมธีเองไม่มีตะลันต์ฉลาดหลักแหลมพิเศษ แต่ผลงานของท่านมีคุณค่ายิ่ง เพราะท่านให้ความสามารถที่พระเจ้าทรงประทานให้ในการรับใช้พระเยซูคริสต์เจ้าจอมเจ้านายของท่าน” *เอลเลน จี. วัตต์, กิจการของอัครทูต, หน้า 205*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. แม้ว่า “การรู้จักบังคับตนเอง” จะมีความสำคัญสำหรับคริสเตียน คนหนึ่งยังจะเห็นความสำคัญ เมื่อคนขาดวินัยข้อนี้ และเขาถูกนำไปสู่ความยุ่งยากด้านการเงินหรือแม้ถึงขั้นล้มละลาย คริสตจักรสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยคนเหล่านั้นผู้อาจตกอยู่ในอันตรายของปัญหา
2. อ่านพระธรรมโรม 13:7, 8 เราสามารถจะนำพระคัมภีร์ข้อนี้มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ในการติดต่อ เกี่ยวพัน หรือทำงานร่วมกับคนอื่น
3. บางคนอ้างเหตุผลว่าเราไม่ควรกังวลเกี่ยวกับการเป็นหนี้ เพราะพระเยซูจะเสด็จกลับมาในไม่ช้า คุณจะทำอย่างไรกับข้ออ้างนี้

บทที่ 12

นิสัยของผู้อารักขา

The Habits of a Steward

วันที่ 17 - 23 มีนาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเฟซัส 5:15-17; โคโลสี 3:23; ลูคา 12:35-48;

ยากอบ 4:14; กิจการฯ 3:21; 1 โครินธ์ 9:24-27

ข้อควรจำ

“หนุ่ม ๆ จะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดย
ระแวดระวังตามพระวาทะของพระองค์ ข้าพระองค์
แสวงพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ ขออย่าให้ข้า
พระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์ ข้าพระ-
องค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ ในใจของข้า
พระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์”
(เพลงสดุดี 119:9-11)

นิสัยของคุณเผยให้เห็นวัตถุประสงค์ และทิศทางแห่งชีวิต
ของคุณ ผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้าเป็นผู้พัฒนานิสัยที่ดี เพื่อ
จะทำหน้าที่ฉันทการะได้อย่างสัตย์ซื่อที่สุด การอธิษฐานเป็นการสร้างนิสัย
อย่างเช่นท่านดาเนียลมีนิสัยชอบอธิษฐานเป็นประจำวัน (ดาเนียล 6:10) การ
เข้าโบสถ์เป็นการสร้างนิสัยอีกอย่างหนึ่ง อัครทูตเปาโลชอบ “เข้าไปในธรรม
ศาลาเสมอจนเป็นนิสัย” (กิจการฯ 17:1, 2) ท่านเปาโลเขียนด้วยการคบ
กับคนดี ย่อมมีผลดี ตรงกันข้ามการคบคนไม่ดี พระวาทะของพระเจ้ากล่าวว่า
“อย่าหลงเลย การคบคนชั่วย่อมเสียนิสัย” (1 โครินธ์ 15:33) เราต้องปลูกฝัง
นิสัยดีเพื่อที่จะให้มาแทนนิสัยเก่าที่ไม่ดีนั้น

“เมื่อพูดถึงนิสัย เราถูกนับแยกเป็นรายบุคคลสำหรับช่วงเวลาหนึ่ง และตลอดนิรันดร์ เราเป็นคนประเภทใดขึ้นอยู่กับนิสัยของเรา ชีวิตของคนเรา เริ่มก่อรูปลักษณะจากนิสัยที่สัต์ย์ชื่อจาก “การกระทำ” (performance) หน้าที่ การงานทุกอย่าง ซึ่งเป็นจุดแสงสว่างที่ส่องลำแสงบนทางเดินของคนอื่นๆ”
เอลเลน จี. วัตท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 4, หน้า 452

เส้นทางที่นิสัยถูกสร้างขึ้นเป็นเส้นทางสายด่วน ที่คุณสามารถได้รับ รางวัลที่แสวงหา นิสัยเป็นสิ่งติดตัวจากการตัดสินใจ กล่าวได้อีกอย่าง คุณแม้ ไม่คิดเกี่ยวกับมัน คุณแค่ทำมัน นิสัยอาจจะดีมาก หรือเลวมากขึ้นอยู่กับสิ่ง ที่คุณทำ สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังนิสัยทรงพลังที่จะช่วยผู้ทำหน้าที่ฉันทภาระ ดำเนินธุรกิจของพระเจ้า

วันอาทิตย์

จงแสวงหาพระเจ้าก่อน

Habit: Seek God First

เราทุกคนมีนิสัย คำถามคือ: เขาเป็นคนประเภทไหน เป็นคนดี หรือ เป็นคนชั่ว คริสเตียนทั้งมวลควรมีนิสัยดี เป็นคนที่แสวงหาพระเจ้าก่อนสิ่งใด ทุกวัน นี่ควรเป็นคุณสมบัติสำคัญที่สุดของทั้งปวง

“ทุกเวลาเช้าจงอุทิศตัวคุณเอง ชีวิต ร่างกาย และวิญญาณแด่พระเจ้า บ่มเพาะนิสัยดีด้วยการอุทิศถวาย และไว้วางใจมากขึ้น และมากขึ้นในพระเจ้า- ช่วยให้รอดของคุณ” เอลเลน จี. วัตท์, *Mind, Character, and Personality*, เล่ม 1, หน้า 15 ด้วยนิสัยเช่นนี้ แน่อนเราจะผ่าน “เข้าทางประตูแคบ...” ซึ่งนำไปถึงชีวิต (มัทธิว 7:14)

พระเจ้าตรัสว่า “อย่ามีพระเจ้าใดนอกเหนือจากเรา” (อพยพ 20:3) พระเยซูตรัสในบริบทของความต้องการพื้นฐาน “จงแสวงหาแผ่นดินของ พระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน” (มัทธิว 6:33) และพระเจ้า สัญญากับเราว่า... “เจ้าจะแสวงหาเรา และพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วย สิ้น สูดใจของเจ้า” (เยเรมีย์ 29:13)

อ่านมัทธิว 22:37, 38; กิจการฯ 17:28; เอเฟซัส 5:15-17; โคโลสี 3:23 สิ่งที่ได้พูดตรงนี้สามารถช่วยเราให้เข้าใจว่า จะให้พระเจ้า เป็นที่หนึ่งในชีวิตของเราอย่างไร

ตัวอย่างทั้งหมดในการแสวงหาพระเจ้าก่อน แนนอน ไม่มีที่ไหนจะดีกว่าตัวอย่างของพระเยซู พระเยซูทรงยกให้พระบิดาของพระองค์เป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง เราเริ่มมองเห็นพระเยซูทรงเลือกสิ่งนี้ก่อนสิ่งอื่นใดในช่วงเทศกาลปัสกา เมื่อบิดามารดาพาพระเยซูไปร่วมพิธีในกรุงเยรูซาเล็มตอนที่พระองค์เป็นเด็กชาย ซึ่งตอนนั้นพระเยซูพลัดหลงจากบิดามารดา เมื่อพวกเขาพบพระองค์ “นั่งอยู่ในพระวิหาร” พระเยซูตรัสกับมารดาว่า “ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่าฉันต้องอยู่ในพระนิเวศแห่งพระบิดาของฉัน” (ลูกา 2:46, 49)

ตลอดชีวิตบนโลกของพระเยซู พระองค์ปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสื่อสารกับพระบิดาของพระองค์ เราพบประจักษ์พยานได้จากพระนิสัยการอธิษฐานของพระองค์ นิสัยนี้เป็นบางสิ่งที่เหล่าอัครทูตไม่ค่อยเข้าใจ อำนาจแห่งความมิดทั้งสิ้นไม่อาจแยกพระเยซูจากพระบิดา เพราะว่าพระเยซูทรงทำเป็นพระนิสัยที่จะติดต่อสื่อสารกับพระบิดาอย่างไม่ขาดตอน

เราสามารถติดตามตัวอย่างของพระเยซู ซึ่งพระองค์ทำการตัดสินใจที่จะรักพระเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของพระองค์ (มัทธิว 22:37) ด้วยการอธิษฐาน การศึกษาพระวจนะของพระเจ้า และแสวงหาทางจะเลียนแบบพระอุปนิสัยของพระเยซูในทุกสิ่งที่เราทำ แล้วนิสัยของเราจะค่อยเปลี่ยนไปเป็นการทำให้พระเจ้าเป็นหนึ่งในชีวิตของเรา และสำหรับคริสเตียน เราจะพบต้นแบบนิสัยดีเด่นกว่านี้ไม่มีแล้ว

ถามตัวคุณเอง: ฉันได้ทำให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในชีวิตของฉันจริง ๆ แล้วหรือไม่...คุณจะทราบในเรื่องนี้ได้อย่างไร

วันจันทร์

นิสัย: ฝึกลอยการเสด็จกลับมาของพระเยซู

Habit: Look for the Return of Jesus

อ่าน ลูกา 12:35-48 คำอุปมานี้สอนเราว่า เรามีส่วนเกี่ยวพันกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูอย่างไร เหตุใดทุกสิ่งที่เราทำจึงต้องมีบริบทของความเป็นจริง เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองเสมอ

เรื่องฉันทการะควรเป็นนิสัยภาคปฏิบัติในแสงสว่างแห่งการเสด็จกลับมาของพระเยซู อุปนิสัยของผู้ทำหน้าที่ “ฉันทการะ” ที่ไม่สัตย์ซื่อ แต่ทำตัวเหมือนผู้สัตย์ซื่อ แต่ในที่สุดผู้คนจะทราบได้จากประพฤติกรรมของพวกเขา สำหรับผู้เป็นฉันทการะตัวจริง จะสัตย์ซื่อ มีความรับผิดชอบด้วยการเฝ้าคอย และทำงานประหนึ่งว่าเจ้านายสถิตอยู่กับพวกเขา พวกเขาดำรงชีวิตเพื่ออนาคต และทำการอย่างซื่อสัตย์วันแล้ววันเล่า พวกเขากล่าวว่า “บ้านเมืองของเราอยู่นั้นอยู่ที่สวรรค์ เรารอคอยผู้ช่วยให้รอด ซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์คือพระเยซูคริสต์เจ้า” (ฟิลิปปี 3:20)

ท่านอับราฮัม “เฝ้าคอยนครที่ตั้งบนรากฐาน ซึ่งพระเจ้าทรงเป็นนายช่าง และทรงเป็นผู้สร้าง” (ฮีบรู 10:25) พวกเขาเป็นนักคิดล่วงหน้า มีความคาดหวัง วางแผนการ และเตรียมพร้อมไว้ทุกขณะเพื่อพบกับพระเยซู เราจะต้องพัฒนานิสัย คือการเฝ้าคอยไว้แต่เนิ่นๆ จ้องมองจุดสูงสุดของพระกิตติคุณ (ทิตัส 2:13) แทนที่จะคอยแอบมองเป็นครั้งคราว หรือเหลือบมองคำพยากรณ์โดยบังเอิญ เราจำเป็นต้องเฝ้ามองอย่างต่อเนื่อง และรับรู้เสมอว่าชีวิตชั่ววินาทีกำลังคอยเรา เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ในเวลาเดียวกันเราต้องหลีกเลี่ยงจากความตื่นเต้นเพื่อผันเกี่ยวกับช่วงสิ้นสุดของเวลา พระสัญญาแห่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สองให้ทิศทาง และทัศนะแห่งชีวิตอย่างถูกต้องในปัจจุบัน และช่วยเราให้ระลึกถึงสิ่งที่สำคัญในชีวิต คือการมีนิสัยเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระเยซู ซึ่งให้คำจำกัดความของการทำหน้าที่ฉันทการะและวัตถุประสงค์

ไม่ทางเช่นได้ปูเส้นทางไว้เพื่อเราจะมี “การนัดพบ” (rendezvous) กับพระผู้ไถ่ เรามองไปยังเครื่องหมายบอกทางที่เผยให้เห็นในพระคัมภีร์ ที่ชี้ให้เรามองเห็นภาพการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ซึ่ง “เสด็จมาด้วยพระสิริแห่งพระบิดา และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์” (มาระโก 8:38) “เพราะว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของที่เรามองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์” (2 โครินธ์ 4:18)

ถูกแล้ว ความตาย ซึ่งปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดเวลา ทำให้ทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ขณะเดียวกันควรช่วยเราให้ตระหนักว่า ชีวิตในโลกนี้ช่างเป็น

ช่วงเวลาชั่วคราวของเรา แต่พระสัญญาแห่งการเสด็จกลับมาได้เผยให้เราทราบเช่นกันว่า ความตายที่เราเห็นเป็นสิ่งชั่วคราว ไม่น่าแปลกใจ ที่เรามีชีวิตอยู่ในแสงสว่างแห่งพระสัญญาแห่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ซึ่งทำให้เกิดแรงกระแทกต่อคริสเตียนฉันทภพาระทุกคนที่มีชีวิตอยู่ บัดนี้ให้เราทำเป็นนิสัยเสมอที่จะดำรงชีวิตอยู่ในความคาดหวังเรื่องการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ชื่อเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสเป็นชื่อที่บ่งบอกว่าเราทั้งหลายต่างมีความหวังใจจริงจังกังตังที่ชื่อของเราบอกไว้

วันอังคาร

นิสัย: การใช้เวลาอย่างชาญฉลาด

Habit: Use Time Wisely

“ชีวิตสั้นเหมือนหยอก่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็หาไม่ เพราะวันคืนของเรานบนแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา” (โยบ 8:9)

คุณอาจหยุดนาฬิกาไว้ไม่ให้มันเดิน แต่ไม่อาจหยุดเวลาที่เคลื่อนที่ไป ไม่มีการหยุดพัก เวลาไม่เคยคอยใคร มันเคลื่อนที่ของมันไป แม้เราจะยืนหนึ่งๆ ไม่ทำอะไรใดๆ เลย

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรเราบ้างเกี่ยวกับเวลาบนโลกในชีวิตนี้ *ยากอบ 4:14; เพลงสดุดี 90:10, 12; เพลงสดุดี 39:4, 5; ปัญญาจารย์ 3:6-8* มีข่าวสารพื้นฐานอะไรบ้างที่เราควรได้รับจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่ว่า เวลาของเราในโลกนี้ช่างมีค่ามากนั้ก

สำหรับบางสิ่งที่มีข้อจำกัด และไม่อาจต่ออายุได้เช่นเวลา เป็นสิ่งสำคัญที่คริสเตียนจะต้องทำหน้าที่ฉันทภพาระให้ดีที่สุดที่สุด คือการพัฒนานิสัยในการใช้เวลาอย่างฉลาด ด้วยการมุ่งไปในสิ่งที่สำคัญในชีวิตนี้และชีวิตหน้า เราต้องจัดการเรื่องเวลาบนพื้นฐานที่ว่า พระวณะของพระเจ้าทรงสำแดงให้เราทราบว่าเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเมื่อเวลาถูกใช้ให้หมดไป เราไม่อาจฟื้นฟูเวลาขึ้นใหม่ได้ ถ้าเราค้าขายขาดทุนในที่สุดเราอาจได้เงินนั้นกลับมา และอาจได้มากกว่าตอนที่เราขาดทุนในตอนแรก แต่ไม่ใช่เกี่ยวกับเวลา ชั่วโมงหนึ่งที่ผ่านมาโดยเราไม่ได้ทำอะไร ชั่วโมงนั้นก็จะจากเราไปตลอดกาล เราสามารถ

ข้อใหม่แตกกลับเข้าไปในเปลือกไขได้ง่ายกว่า ที่จะดึงเวลาในอดีตให้กลับมาได้แม้เพียงครู่เดียว ดังนั้นเวลาจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในจำนวน “ของใช้สอย” (commodities) ที่พระเจ้าทรงประทานให้ เราจึงควรพัฒนานิสัยในการใช้เวลาที่พระเจ้าทรงประทานให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

“เวลาของเราเป็นของพระเจ้า ทุกชั่วขณะเป็นของพระองค์ และเราอยู่ภายใต้ข้อผูกพันอันจริงจัง เพื่อพัฒนาการใช้เวลาเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า ในกระบวนตัดสินที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้ ไม่มีสิ่งที่พระองค์ทรงตั้งข้อกำหนดไว้อย่างเข้มงวดเสมอกับเวลาของเรา

“คุณค่าของเวลาอยู่เหนือการคำนวณของเรา พระคริสต์ทรงถือว่าเวลาทุกขณะเป็นสิ่งมีค่า ฉะนั้นเราควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ ชีวิตเราสั้นเกินไปที่จะใช้ไปกับเรื่องขี้ปะติ๋ว (trifle) เรามีเพียงไม่กี่วันที่พระเจ้าทรงให้เป็น “ช่วงเวลาแห่งการภาคทัณฑ์” (probation) เพื่อสิ่งที่จะคงอยู่ชั่วนิรันดร์ เราไม่มีเวลาสำหรับให้สูญเปล่า ไม่มีเวลาจะให้กับการแสวงหาความเพลิดเพลินอย่างเห็นแก่ตัว ไม่มีเวลาสำหรับการหมกมุ่นในความบาป” *เอลเลน จี. ไวท์, อุทาหรณ์สอนชีวิต, หน้า 342*

“เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา จงฉวยโอกาส เพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว” (เอเฟซัส 5:15, 16) ท่านเปาโลกล่าวอะไรกับเราตรงนี้ และเราจะประยุกต์ใช้ถ้อยคำเหล่านี้สำหรับสถานการณ์ปัจจุบันอย่างไร

พุธ

จงรักษาสุขภาพใจ กาย และวิญญาณ

Habit: Keep a Healthy Mind, Body and Soul

ตั้งแต่เริ่มแรกมาแล้ว เราถูกสร้างขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจ ร่างกาย และจิตวิญญาณ เน้นอนความบาปได้สร้างความเสื่อมทรามให้ทั้งหมด ขว้างพระเจ้ากีดตีดุคน ท่ามกลางสิ่งอื่น คือพระเจ้ากำลังอยู่ในขั้นตอนของการไถ่เราให้กลับสู่สภาพเดิม คือสภาพความสมบูรณ์ที่เราได้ถูกสร้างขึ้น

อ่านพระธรรมกิจการฯ 3:21 และ วิวรณ์ 21:1-5 เราได้พบความหวังอะไรสำหรับเราในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราจะดำเนินชีวิตอย่างไรขณะที่รอคอยการไถ่ให้กลับสู่สภาพเดิมครั้งสุดท้าย

พระเยซูทรงทำการอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อยขณะที่ทรงอยู่บนโลก เพื่อยกชูจิตวิญญาณ และร่างกายของมนุษย์ขึ้น ในฐานะพระองค์เป็นผู้นำร่องการไถ่ให้กลับสู่สภาพเดิมครั้งสุดท้าย ในวาระสุดท้ายนี้ พันธกิจการรับใช้ของพระเยซูด้วยการรักษาโรคและเยียวายคนพิการต่างๆ เป็นการพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เรามีสุขภาพดีที่สูงสุดเท่าที่เป็นได้ นับแต่บัดนี้จนกระทั่งวาระสุดท้ายมาถึง ดังนั้นเหล่าผู้รับงานฉันทการะควรพัฒนาตนเอง เพื่อการมีสุขนิสัยสำหรับจิตใจ ร่างกาย และจิตวิญญาณของพวกเขา พร้อมทั้งส่งเสริมให้ทุกคนดำเนินชีวิตตามรูปแบบชีวิตเพื่อสุขภาพที่ดี

ประการแรก ดวงจิตจะเข้มแข็งกว่าเมื่อมีการใช้งานมากขึ้น จงสร้างนิสัยดีด้วยการเติมจิตใจของคุณตามที่ข้อพระคัมภีร์แนะนำไว้ว่า “จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่จริง สิ่งที่น่านับถือ สิ่งที่ยุติธรรม สิ่งบริสุทธิ์ สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ทรงคุณ” (ฟิลิปปี 4:8) ความคิดเช่นนั้นนำสันติสุขมาให้ (อิสยาห์ 26:3) และ “ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง” (สุภาษิต 14:30) จิตใจที่เข้มแข็งจะช่วยให้ป้อมปราการมีอำนาจการดำเนินงานอย่างมีคุณภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ประการที่สอง สุขนิสัยที่ดี เช่น การออกกำลังกาย และการรับประทานอาหารอย่างถูกต้อง บ่งบอกว่าเราเอาใจใส่ตัวเราเอง การออกกำลังกายทำให้ความเครียด และความดันโลหิตลดลง ทำให้อารมณ์ดีขึ้น เป็นไปได้ว่า “การออกกำลังกาย” เป็นเหมือนตัวยา (elixir) ที่มีรสหวาน ซึ่งจะช่วยชะลอความแก่ได้มากกว่าตัวยาใดๆ

ประการที่สาม เจ้าหน้าที่ฉันทการะจะพัฒนานิสัยดี จิตวิญญาณมีชีวิตชีวา โดยการ “ให้จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี...ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์...เพราะพระองค์ประเสริฐพร้อมที่จะประทานอภัย อุดมด้วยความรัก มันคงต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์” (เพลงสดุดี 86:4, 5) “จิตใจของข้าพเจ้าสงบคอยท่าพระเจ้าแต่องค์เดียว” (เพลงสดุดี 62:5) “บางคนได้มา และเป็นพยานถึงชีวิตอันคงเส้นคงวาของท่าน ตามที่ท่านได้ประพฤติตามสัจจะนั้น”

(3 ยอห์น 3) และ “ขอให้อองค์พระเจ้าแห่งสันติสุข ทรงให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์
หมดจด และทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจาก
การติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา” (1 เธสะโลนิกา 5:23)

จงพิจารณาว่าคุณมีนิสัยประเภทใด และนิสัยนั้นมีผลกระทบ
ด้านวิญญาณ ร่างกาย และสุขภาพจิตของคุณอย่างไร มีสิ่งใดที่คุณ
จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้เพื่อจะช่วยให้พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง หรือ
ทั้งหมดของพื้นที่เหล่านี้ คุณสามารถจะเลือก และอ้างพระสัญญาอะไร
ซึ่งจะช่วยคุณเพิ่มพูนคุณภาพชีวิตของคุณในเวลานี้ ขณะที่คุณกำลังรอ
การไถ่กลับสู่สภาพเดิมครั้งสุดท้ายของคุณ

วันพฤหัสบดี

นิสัย: การมีวินัยในตนเอง

Habit: Self-discipline

การมีวินัยในตนเองเป็นลักษณะอุปนิสัยที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งบุคคล
แห่งฉันทภพจะสามารถจะมี “เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขาดกล้ว
ให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ความรัก และการบังคับตนเองให้
แก่เรา” (2 ทิโมธี 1:7) คำภาษากรีกสำหรับ “วินัย” หรือ “การบังคับตนเอง”
คือ “โซโฟรนิสมอส” (sophronismos) ปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์
ใหม่ตรงนี้เท่านั้น ซึ่งรวมไปถึงความสามารถที่จะทำในสิ่งที่ต้องทำให้เสร็จ
อย่างสมดูล ด้วยจิตใจสมบูรณ์ ที่จะไม่เบี่ยงเบนจากหลักการของพระเจ้า
การมีวินัยในตนเองสามารถช่วยเราแบ่งแยกความดีออกจากความชั่ว (ฮีบรู
5:14) มีความเข้าใจในสถานการณ์ตรงหน้า กระนั้นยังอยู่ในความสงบ มีความ
ถ่อมใจ และมีความอดทนต่อความกดดัน และไม่วอกแวกกับสิ่งที่ทำให้จิตใจ
ว้าวุ่นไม่ว่าผลจะออกมาอย่างไร ท่าน “ดาเนียล” ในพระคัมภีร์เดิมยึดมั่น
ในคุณธรรม และสิ่งที่ถูกต้อง แม้จะถูกกลั่นแกล้งให้ถูกโยนลงในถ้ำสิงโต
ซึ่งตรงกันข้ามกับบุรุษผู้แข็งแรงที่สุดชื่อ “แซมสัน” ในพระคัมภีร์เดิม ซึ่ง
ดำเนินชีวิตด้วยการปล่อยตัวตามใจตนเอง แซมสันแสดงให้เห็นการยับยั้ง
ชังใจ หรือการตัดสินใจอย่างถูกต้องเพียงเล็กน้อย อีกคนคือท่าน “โยเซฟ”
เป็นตัวอย่างในการมีวินัยเข้มแข็ง ท่านโยเซฟขยัน สัตย์ซื่อ มั่นคงในหลัก

ศีลธรรมอยู่ในบ้านของโปทิฟาร์ในประเทศอียิปต์ เมื่อเปรียบเทียบกับกษัตริย์ชาโลมอน ซึ่งบั้นปลายชีวิตหลงไปในมัสการพระ (gods) ของนางสนมชาวต่างชาติโดยไม่ตั้งใจ (พงศกษัตริย์ 11:4, 5) แต่ยังมีคนที่สุดท้านหวนกลับมาหาพระเจ้าอย่างเต็มตัวและเต็มใจ

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 9:24-27 ท่านเปาโลกล่าวอะไรตรงนี้เกี่ยวกับการบังคับตนเอง ท่านกล่าวว่าอะไรเป็นสิ่งสุดท้ายของคำถามทั้งหมดของ “การมีวินัยในตนเอง”

“โลกนี้ให้พื้นที่แก่ผู้ที่หมกมุ่นในความต้องการตนเอง คนที่ทำผิด และเรื่องโกหกซึ่งมีอยู่ดาษดื่น เหล่านี้เป็นบ่วงแร้วของซาตานเพื่อทำลายจิตวิญญาณ ซึ่งมีเพิ่มพูนขึ้น คนทั้งปวงผู้อยากจะเป็นคนมีความบริสุทธิ์มีความยำเกรงพระเจ้าจะต้องเรียนรู้บทเรียน “การรู้จักบังคับตนเอง” และ “การมีวินัยในตนเอง” ความอยากในรสชาติอาหาร และผู้มีความรู้สึกรุนแรง ในความรัก ความใคร่ ความโลภ ความโกรธหลงรุนแรง (passions) ต้องยอมอยู่ภายใต้การควบคุมอำนาจสูงส่งเหนือจิตใจ นี่คือการมีวินัยเหนือตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพลังกำลังของจิตใจ และการมองทะลุด้านจิตวิญญาณ ซึ่งจะสามารถช่วยเราให้เข้าใจ และปฏิบัติพระวจนะแห่งความจริงศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” *เอลเลน จี. วัตส์, ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 101*

การมีวินัยในตนเอง จะมีพลังเพิ่มขึ้นผ่านการฝึกฝนนิสัย “เพราะพระองค์ ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ ท่านทั้งหลายจงประพฤติให้บริสุทธิ์พร้อมทุกประการ” (1 เปโตร 1:15) และ “อย่าใส่ใจกับเทพนิยายอันหาสาระมิได้ จงฝึกตนในทางธรรม” (1 ทิโมธี 4:7) ผู้ทำหน้าที่ฉันทภาวะต้องปฏิบัติ และฝึกฝนเป็นผู้ที่มีวินัยตนเอง ให้มากและยืนหยัดเหมือนนักกรีฑาหรือนักดนตรี เราต้องอาศัยอำนาจของพระเจ้า และใช้ความวิริยะอุตสาหะของเราเอง วางวินัยให้ตัวเราเองในสิ่งต่างๆ ที่มีความสำคัญจริงๆ

เราสามารถเรียนรู้ที่จะถวายเป็นตัวอยู่ภายใต้อำนาจของพระเจ้า พระองค์ผู้เดียวสามารถประทาน “การมีวินัยในตนเอง” ให้ เราจำเป็นต้องเป็นคนสัตย์ซื่อ และอยู่ใกล้ชิดพระเจ้าในฐานะที่เราทำหน้าที่ฉันท-

ภาระของพระเจ้าในโลกที่ได้ล้มลง และเต็มไปด้วยความเสื่อมทราม
อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ท่านเอโนค และท่านโนอาห์ดำเนินไปกับพระเจ้าจนเป็นนิสัย ในยุค
นั้นเมื่อผู้ที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้ามียุคนับไม่มากนัก ท่ามกลางคนของพระเจ้า
ผู้คนจำนวนมากต่างชื่นชอบในวัตถุนิยม และมีนิสัยก่อความรุนแรง
(ปฐมกาล 5:24, 6:9) สำหรับผู้เดินตามพระเจ้า พวกเขาเข้าใจพระคุณของ
พระองค์ พวกเขาทำหน้าที่ฉันทภาระที่ดี และสัตย์ซื่อในทรัพย์สินสมบัติที่ถือ
ครองแทนพระเจ้า พวกเขารับเอาภาระที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พวกเขา
ดูแลจัดการ

ในยุคต่อๆ มา มีผู้คนจำนวนหนึ่งได้ดำเนินไปกับพระเจ้าเหมือนท่าน
เอโนค และท่านโนอาห์ อย่างเช่นท่านดาเนียล และเพื่อนๆ ของท่าน “พวกเขา
ตระหนักว่าเพื่อที่จะยืนหยัดเป็นตัวแทนพระเจ้าและศาสนาที่เที่ยงแท้ท่ามกลาง
ศาสนาทั้งหลายที่เป็นศาสนาเทียมเท็จของชนต่างชาติ พวกเขาจะต้องชัดเจน
ในด้านสติปัญญาและการปฏิบัติตามความเชื่อ และต้องมีอุปนิสัยดีสมบูรณ์
พระเจ้าเองทรงเป็นพระบรมครูของพวกเขา พวกเขาอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง
ทำการศึกษามีจิตสำนึก พยายามสัมผัสกับพระเจ้าผู้มองไม่เห็นด้วย
สายตาเนื้อหนัง แต่ด้วยสายตาฝ่ายจิตวิญญาณ พวกเขาดำเนินไปกับพระเจ้า
เหมือนท่านเอโนคได้เดินไปก่อนหน้านั้น” *เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนกับผู้เผย
พระวจนะ, หน้า 486*

“การดำเนินไปกับพระเจ้า” บ่งบอกถึงลักษณะของผู้ทำหน้าที่ฉันทภาระ
ของพระเจ้า นั่นคือการมีชีวิตใกล้ชิดพระเจ้าวันต่อวันในโลก ผู้ทำหน้าที่ฉันท-
ภาระที่ฉลาดจะสร้างนิสัยที่จะดำเนินไปกับพระเจ้า ท่ามกลางโลกที่เต็มไปด้วย
ความชั่วร้าย (corruption) เพราะโดยการเชื่อมต่อกับพระเจ้าเช่นนี้เท่านั้น
เราทั้งหลายจะได้รับการปกป้องจากการล้มลงสู่ความชั่วร้ายที่มีอยู่ทั่วไป

การทำหน้าที่ฉันทภาระที่สัตย์ซื่อ นำมาซึ่งการทำทุกมิติของชีวิต เริ่มต้นเดินไปด้วยกันระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า (อาโมส 3:3) เราต้องเดินไปกับพระคริสต์ (โคโลสี 2:6) เดินไปในชีวิตใหม่ (โรม 6:4) เดินในความรัก (เอเฟซัส 5:2) เดินไปด้วยสติปัญญา (โคโลสี 4:5) เดินไปในความจริง (เพลงสดุดี 86:11) เดินไปในแสงสว่าง (1 ยอห์น 1:7) เดินไปในหลักคุณธรรมความสัตย์ซื่อ (integrity) (สุภาพีต 19:1) เดินไปในธรรมบัญญัติของพระองค์ (อพยพ 16:4) เดินไปพร้อมกับประกอบกรดี (เอเฟซัส 2:10) เดินไปบนเส้นทางสายตรง (สุภาพีต 4:26)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงบอกความหมายของ “ความถ่อมตัว” และบทบาทของผู้ทำหน้าที่ฉันทภาระของพระเจ้าใน (มัทธิว 11:29; เอเฟซัส 4:2; ฟิลิปปี 2:3; ยากอบ 4:10) เหตุใด ความถ่อมตัว จึงสำคัญในการเดินไปกับพระเจ้า (มีคาห์ 6:8)
2. ในชั้น พูดเกี่ยวกับวิธีที่เราสามารถช่วยผู้อยู่ท่ามกลางเรา ที่ถูกกับดักแห่งความไม่ดีดักเอาไว้ บางคนมีนิสัยที่ทำลายตนเอง คริสตจักรท้องถิ่นสามารถจะช่วยคนเหล่านี้ได้อย่างไร
3. มีนิสัยแบบใดบ้างที่คริสเตียนผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้าควรมี ยกตัวอย่างเช่น ดูใน ทิตัส 2:7; เพลงสดุดี 119:172; มัทธิว 5:8
4. จงอภิปรายเรื่องเวลา และความลึกลับของเวลา เหตุใดจึงดูเหมือนเวลาผ่านไปเร็วมาก เราสามารถจะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างทะลุปรุโปร่งได้อย่างไร และเพราะเหตุใดจึงจำเป็นที่เราต้องทำหน้าที่ฉันทภาระให้ดี เมื่อมีเวลาที่สั้นมากในโลกนี้

บทที่ 13

ผลลัพธ์ของฉันทภาวะ

The Results of Stewardship

วันที่ 24 - 30 มีนาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 ทิโมธี 3:1-9; เอเสเคียล 14:14; ฟิลิปปี 4:4-13;

สุภาษิต 3:5; 1 เปโตร 2:11-12; มัทธิว 7:23, 25:21

ข้อควรจำ

“จงรักษาความประพฤติอันดีของท่านไว้ในหมู่คนต่าง-ชาติ เพื่อว่าเมื่อมีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว เขาจะได้เห็นการดีของท่าน และเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมา” (1 เปโตร 2:12)

ในฐานะที่เป็นผู้อารักขา เราควรดำเนินชีวิตเป็นพยานให้แก่พระเจ้าที่เรารับใช้ ซึ่งหมายถึงเราควรสำแดงอิทธิพลแก่เหล่าคนที่อยู่รายรอบตัวเรา อิทธิพลที่ว่า คืออิทธิพลแห่งคุณความดี

เรื่องของเรา เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่ใช่การแยกตัวเองออกจากโลกรอบตัวเรา แต่เป็นว่าเราได้รับสิทธิพิเศษที่จะสะท้อนวิถีชีวิตที่ดีกว่าสำหรับบุคคลผู้ยังไม่ทราบในสิ่งต่างๆ ที่เราได้จากพระเจ้า การปฏิบัติฉันทภาวะนำไปสู่ความรุ่งเรืองขึ้นขณะที่เราบริหารงานที่พระเจ้าทรงเรียกให้ดำเนินชีวิตใกล้ชิดพระองค์ พระเจ้าทรงประทานให้เราความสามารถที่จะดำเนินรูปแบบชีวิตแตกต่างออกไปจากคนอื่น ๆ บนโลก (2 โครินธ์ 6:17) และเป็นบางสิ่งที่คุณอื่น ๆ จะสังเกต และแม้แต่ถามเกี่ยวกับความแตกต่างของเรา จากนั้นพระเจ้าทรงบอกเราว่า “แต่ในใจของท่านจงเคารพนับถือพระคริสต์ ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจ

เช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพ และด้วยความนอบถ่อม”
(1 เปโตร 3:15)

นี่เป็นบทเรียนบทสุดท้าย เราจะมองไปยังประโยชน์ที่บุคคลจะได้รับ ผลลัพธ์ด้านจิตวิญญาณ ความสำเร็จที่จะตามมา อิทธิพลของเรา และกุญแจ นำไปสู่ความพึงพอใจในชีวิตของผู้ทำการฉันทการะ ท่านเปาโลกล่าวว่า พระเจ้าทรงชื่นชมผลงานของท่าน โดยกล่าวว่า “พระคริสต์ทรงสถิตในท่าน อันเป็นที่หวังแห่งศักดิ์ศรี” (โคโลสี 1:27)

วันอาทิตย์

ฉันทการะและทางของพระเจ้า

Steward and Godliness

“ทางของพระเจ้า” (Godliness) เป็นหัวข้อที่กว้างมาก ผู้ศรัทธาใน พระเจ้าดำเนินรูปแบบชีวิตที่บริสุทธิ์ (ทิตัส 1:1) เวลาผ่านไปพวกเขาค่อยๆ มี ลักษณะคล้ายกับพระคริสต์ ด้วยท่าทีการอุทิศถวาย และประพฤติตนเป็นที่พอ พระทัยของพระเจ้า (เพลงสดุดี 4:3; ทิตัส 2:12) “ทางของพระเจ้า” เป็น หลักฐานของศาสนาที่ยั่งยืน และได้รับพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ หลัก ประชญา ทรมณ์สมบัติ การมีชื่อเสียง มีอำนาจ หรือการเกิดในตระกูลสูง ได้รับความชื่นชม เหล่านี้ไม่ใช่พระสัญญาใดๆ

อ่านพระธรรม 2 ทิโมธี 3:1-9 ท่านเปาโลกล่าวเตือนเรื่องอะไร ตรงนี้ ที่เกี่ยวเนื่องโดยตรงกับชีวิตของเจ้าหน้าที่ฉันทการะที่สัตย์ซื่อ

พระธรรมโยบพรรณนาอุปนิสัย และการกระทำของท่านโยบ ซึ่งสาธิต ให้เห็นว่าชีวิตของท่านโยบเลื่อมใสในพระเจ้าเพียงใด แม้ท่านจะต้องผ่าน ความยากลำบากต่างๆ หนึ่งเรื่องนี้ชี้ให้เห็นว่า “ซาตาน” เกลียดซึ่งรูปแบบชีวิต เช่นนั้นมากเพียงใด พระเจ้าเองทรงรับรู้ว่ามีใครเหมือนท่านโยบ พระเจ้า ตรัสว่าบนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนท่านโยบ ซึ่งรูปแบบชีวิตเต็มไปด้วย คุณภาพแห่งความเชื่อ (โยบ 2:3)

“มีชายคนหนึ่งบนแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบ และเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า และหันเสียจากความชั่วร้าย” (โยบ 1:1) จากเรื่องของท่านโยบเราเห็นบุคคลหนึ่งแสดงความเชื่อออกมาไม่เพียงถ้อยคำ

แต่การประกอบพิธีเผาถวายเป็นบูชา และพิธีชำระตัวด้วย ซึ่งนั่นเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของท่าน (โยบ 1:5) ความเกรงกลัวพระเจ้าถูกแสดงออกมาในทุกส่วนของชีวิต ทั้งสิ้นอยู่ในทางของพระเจ้า แม้ว่าท่านจะอยู่ท่ามกลางการทดสอบที่น่ากลัว การเป็นผู้ศรัทธาแก่กล้าในพระเจ้า ไม่ได้หมายความว่าชีวิตของเราจะสมบูรณ์แบบ เพียงแต่เราสะท้อนความสมบูรณ์ในขอบเขตของเราเองออกมาเท่านั้น

อ่านพระธรรมเอเสเคียล 14:14 ข้อพระคัมภีร์นี้พิสูจน์ให้เห็นอุปนิสัยของบุคคลสำคัญในพระคัมภีร์เหล่านี้ มีสิ่งใดที่พวกเขาเหมือน ๆ กันซึ่งควรพบเห็นได้ในพวกเราทุกคน

การทำหน้าที่ “ฉันทภาวะ” ที่จริงแล้วเป็นการแสดงออกถึงชีวิตของผู้มีศรัทธาในพระเจ้า การเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า หรือฉันทภาวะที่สัตย์ซื่อ ไม่เพียงแต่มีรูปแบบของผู้ดำเนินไปบนเส้นทางของพระเจ้า หากพวกเขาเป็นผู้ที่มีศรัทธาแก่กล้า และขณะเดียวกันพวกเขาเปิดเผยให้เห็นว่าพวกเขาดำเนินชีวิตแบบไหน และจัดการกับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พวกเขาอย่างไร ความเชื่อของพวกเขาสำแดงออกมาไม่เฉพาะสิ่งที่พวกเขาทำ แต่กับสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาไม่ทำด้วย

วันจันทร์

ความพอใจ

Contentment

“ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น” (ฟิลิปปี 4:11) ถ้าเราจะพอใจในทุกสถานการณ์ที่เราอยู่ ความพอใจขั้นสุดท้ายต้องมาจากที่ไหน

ขณะที่ท่านเปาโลเขียนถึงท่านทิโมธี ท่านพรรณนาถึงกลุ่มผู้เชื่อกลุ่มนี้ “ที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้ประโยชน์” (1 ทิโมธี 6:5) คำพรรณนาอะไรจะดีกว่านักโฆษณาขายสินค้าทางโทรทัศน์ บางคนในปัจจุบันที่โน้มน้าวลูกค้าให้ซื้อสินค้า ถ้าพวกเขาใช้สินค้าและได้ผลจริง อย่างนี้ผู้ฟังก็จะได้รับประโยชน์คุ้มค่าเงินเช่นกันใช่ไหม การเกลี้ยทรัพย์สินอย่างสัตย์ซื่อ เป็นเพียง

อีกอย่างของการเผยให้เห็นเส้นทางของวัดถุณิยม แต่ภายใต้หน้ากากของ คริสเตียน

ความจริงคือ ทางของพระเจ้าไม่มีอะไรเกี่ยวกับทรัพย์สิน ถ้าเกี่ยว บาง คนในโลกที่มั่งคั่งดำเนินชีวิตอย่างน่ารังเกียจที่สุดอาจถูกถือว่าเป็นผู้ศรัทธาใน พระเจ้า เพราะว่าในคนกลุ่มนี้บางคนมีฐานะร่ำรวยที่สุด (ถือเป็นคนที่รับพรจาก พระเจ้าอย่างมากมาย) ตรงนี้ท่านเปาโลกล่าวต่อต้านว่า “จริงอยู่ เราได้รับ ประโยชน์มากมายจากทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุข” (1 ทิโมธี 6:6) ทาง ของพระเจ้าพร้อมกับความพอใจภายใต้สถานการณ์ต่างๆ เป็นความรุ่มรวย ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะพระคุณของพระเจ้ามี่คุณค่ามากกว่าการได้รับผลกำไรด้าน การเงิน ดังนั้นเราควรพอใจกับ “อาหารและเสื้อผ้า” (1 ทิโมธี 6:8) ในตอน ท้าย ไม่ว่าเราจะมั่งมีเงินทองมากเพียงใด เราจะยังต้องการมากขึ้นเสมอถ้าเรา มีความโน้มเอียงที่จะคิดทำนองนั้น

“ความพอใจในทุกสถานะเป็นศิลปะยิ่งใหญ่ เป็นความลึกลับด้าน จิตวิญญาณ เป็นสิ่งจะต้องเรียนรู้ และการเรียนเหมือนเป็นสิ่งลึกลับ...ความ พอใจของคริสเตียนเป็นสิ่งที่วิเศษหวาน เป็นความรู้สึกรู้สึกภายในที่เรียบง่าย เป็น โครสร้างสง่างามฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ยอมสยบแต่พระเจ้าอย่างอิสระ และมีความ ยินดีในพระสติปัญญาของพระเจ้า องค์พระบิดาผู้จัดวางทุกสิ่งไว้ในทุก สถานการณ์...เปรียบได้กับผอบน้ำหอม และการปลอบประโลมทุกอย่าง ซึ่ง หนุนใจผู้มีความทุกข์ร้อนในดวงจิต ในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก และ ในเงื่อนไขต่างๆ ที่เกิดขึ้น” (Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, หน้า 1, 3)

อ่านพระธรรมโรม 8:28; ฮีบรู 13:5 และฟิลิปปี 4:4-13 เรา สามารถพบอะไรตรงนี้ ที่สามารถช่วยเราให้ดำเนินชีวิตอย่างพึงพอใจ

วันอังคาร

ความไว้วางใจ

Trust

อ่านพระธรรมสุภาษิต 3:5 (จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของ เจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง) มีข่าวสารสำคัญอะไรเพื่อเรา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่สอง ซึ่งกล่าวว่า “อย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง” (อาน์ อิสยาห์ 55:9; 1 โครินธ์ 4:5, 13:12)

คำขวัญและเป้าหมายของผู้รักษาของพระเจ้าคือการ “วางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจและไม่พึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง” (สุภาษิต 3:5)

แน่นอน สิ่งนี้บ่อยครั้งการพูดง่ายกว่าการลงมือทำ บ่อยครั้งเพียงใดด้วยสติปัญญา เราเชื่อในพระเจ้าและความรัก และการเอาพระทัยใส่ของพระองค์ซึ่งมีต่อเรา แต่กระนั้นเรายังกังวลในบางสิ่งที่เราเผชิญ บางครั้งเรื่องอนาคตสามารถปรากฏให้เห็นอย่างน่าตกใจ อย่างน้อยในจินตนาการของเราเอง

อย่างไรก็ตาม เราในฐานะผู้รักษา เราเรียนรู้ที่จะไว้วางใจในพระเจ้า โดยการก้าวออกไปในความเชื่อ และเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าในทุกสิ่งที่เราทำ การไว้วางใจในการกระทำของจิตใจจะไม่ทำให้ประโยชน์หมดสิ้นไป ในทางตรงกันข้าม เรายังไว้วางใจในพระเจ้ามากขึ้นเท่าไร ความไว้วางใจก็จะเติบโตไปด้วยกัน การดำเนินชีวิตเป็นผู้รักษาที่สัตย์ซื่อ เป็นวิธีหนึ่งที่เราจะสำแดงความไว้วางใจในพระเจ้า ความไว้วางใจนี้เป็นรากฐานที่มีพลังผลักดันผู้รักษา และกลายเป็นสิ่งที่มองเห็นได้โดยสิ่งที่เราทำ

“วางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจและไม่พึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง” ส่วนของประโยคที่ว่า “ด้วยสุดใจ” มักจะถูกนำมาใช้บ่อยๆ ของการกล่าวคำอุปมาในพระคัมภีร์ ซึ่งหมายความว่า การตัดสินใจของเรามาจากหลักศีลธรรมภายในของเราเอง ซึ่งบอกว่าเราเป็นใคร (มัทธิว 22:37) สิ่งนี้รวมไปถึงอุปนิสัยเจตนาธรรม และความตั้งใจ ซึ่งเป็นแก่นแห่งความเป็นตัวตนของเรา

เป็นการง่ายที่จะไว้วางใจพระเจ้าในสิ่งต่างๆ ที่คุณไม่สามารถควบคุมได้ในความนึกคิดเช่นนั้นเราไม่มีทางเลือกแต่ต้องไว้วางใจในพระองค์ แต่ความไว้วางใจแท้จริง “มาจากดวงใจ” เมื่อเราต้องตัดสินใจเลือกเกี่ยวกับบางสิ่งที่เราสามารถควบคุมได้ และเมื่อการไว้วางใจในพระเจ้าของเราเป็นเหตุให้เราต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

อัครทูตเปาโลสาธิตให้เห็นการไว้วางใจในพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขาว่า “โดยธรรมชาติจิตใจของพวกเขาอ่อนแอ และบางครั้งรู้สึกสิ้นหวัง

เหมือนกับเหล่าคนที่ทำงานยุ่งๆ ในปัจจุบัน แต่พวกเขามอบความไว้วางใจให้พระเจ้าอย่างหมดสิ้น ทรัพย์สินสมบัติที่พวกเขามี ประกอบด้วยจิตใจ และวัฒนธรรมแห่งดวงวิญญาณและสิ่งนี้เองทุกคนอาจมี โดยเฉพาะผู้ที่จะทำให้พระเจ้าเป็นสิ่งแรกและสิ่งสุดท้าย และดีที่สุดในทุกๆ สิ่ง” เอลเลน จี. ไวท์, *Gospel Workers*, หน้า 25

เป็นความจริงที่ว่า เป็นการง่ายที่จะไว้วางใจในพระเจ้าเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เราไม่อาจควบคุมได้ แต่เกี่ยวกับสิ่งที่เราสามารถควบคุมได้ เป็นอย่างไร การเลือกอะไรที่เราจำเป็นต้องทำ ซึ่งความไว้วางใจในพระเจ้าจะเป็นเครื่องตัดสินว่าทางไหนเป็นทางเลือกของเรา

พุธ

อิทธิพลของเรา

Our Influence

“เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้ว ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง” (เอเฟซัส 5:8) อัครทูตเปาโลพรรณนาถึงการเปลี่ยนแปลงของดวงใจที่มองเห็นได้โดยคนทั่วไป: เพราะการที่ “เราดำเนินอยู่ในแสงสว่าง” (1 ยอห์น 1:7; อีสยาห์ 30:21) จากการเป็นพยานประจำวัน และการบริหารจัดการเรื่องฉันทภาวะจะเป็นแสงสว่างแห่งอิทธิพลในโลกแห่งความมืด

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นแสงสว่างของโลก” (ยอห์น 8:12) เราเองเป็นผู้สะท้อนแสงสว่างของพระคริสต์ผ่านอุปนิสัยอันมั่นคงในแต่ละวันให้กับบุคคลทั่วไปที่สาธารณะได้เห็น

งานฉันทภาวะของเราแสดงออกมาเป็นการนำพระสิริมาสู่พระเจ้าใหม่ อิทธิพลอะไรจากการกระทำของเรามีต่อผู้อื่น (มัทธิว 5:16; ทิโมธี 2:7; 1 เปโตร 2:11, 12)

หน้าที่ฉันทภาวะคือการบริหารจัดการทรัพย์สินของพระเจ้า แต่ภาระนี้ไปไกลกว่าความรับผิดชอบงาน ฉันทภาวะของเราจะเปิดเผยต่อครอบครัวของเรา ชุมชน โลก และจักรวาล (1 โครินธ์ 4:9) หน้าที่ฉันทภาวะจะต้องเป็นจุด

เด่นในงานอาชีพของเรา อีกทั้งจะสาธิตให้เห็นผลจากหลักการแห่งอาณาจักรของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของเรา และดังนั้นเราสามารถแผ่อิทธิพลต่อคนอื่นๆ โดยการเปิดเผยให้พวกเขาได้เห็นพระคริสต์จากการมีใจเมตตากรุณาและการมีศีลธรรมของเรา ซึ่งทรงเห็นชอบโดยพระเจ้าผู้สร้าง

จริยธรรมในการทำงานของเราจะต้องสอดคล้องกับคุณค่าในหน้าที่ฉันทการะของเรา หนึ่งงานในอาชีพของเราเป็นอีกขั้นหนึ่งของงานฉันทการะของผู้ชอบธรรมที่เห็นได้ “พระองค์จะทรงให้ความยุติธรรมแก่ท่านกระจ่างอย่างความสว่าง และให้สิทธิของท่านแจ่มอย่างเที่ยงวัน” (เพลงสดุดี 37:6) อิทธิพลในงานฉันทการะจะปรากฏในที่ทำงาน หรือการประกอบอาชีพของเขาหรือเธอ ดังที่พระวจนะกล่าวว่า “ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดตะเกียงแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบังหรือเอาถังครอบไว้” (ลูกา 11:33) “นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้” (มัทธิว 5:14) เมื่อคุณดำเนินชีวิตอย่างมีวัตถุประสงค์ที่บ้านและที่ทำงาน คุณจะมีอิทธิพลต่อดวงจิตดวงใจของผู้คนที่อยู่แวดล้อมคุณ

“ทุกสิ่งในธรรมชาติทำงานที่ได้รับมอบหมาย และไม่บ่นว่าในตำแหน่งงานที่ได้รับ ในสิ่งต่างๆ ด้านจิตวิญญาณ ชายและหญิงทุกคนต่างได้รับงานและอาชีพพิเศษเฉพาะตน พระเจ้าทรงสนพระทัยในข้อกำหนดคือผลที่ได้รับสอดคล้องกับขนาดความไว้วางใจในต้นทุน และของประทานที่พระคริสต์ทรงมอบให้ไป บัดนี้เป็นเวลาและสิทธิพิเศษของคุณ ที่จะแสดงออกในความมั่นคงแห่งอุปนิสัย อันจะทำให้คุณเป็นผู้มีคุณค่าด้านศีลธรรมจริงๆ พระคริสต์มีสิทธิที่จะได้รับการรับใช้จากคุณ จงมอบถวายทุกสิ่งให้พระองค์อย่างสิ้นสุดดวงใจ”
เอลเลน จี. ไวท์, *This Day With God*, หน้า 243

อิทธิพลของจริยธรรมจากการทำงานของคุณเปิดเผยให้ผู้ร่วมทำงานหรือคนที่บ้านอะไรบ้าง คุณได้ส่งออกข่าวสารประเภทใดแก่พวกเขาเกี่ยวกับความเชื่อของคุณ

เราเป็นคนแปลกหน้า และผู้แสวงบุญ (pilgrims) บนแผ่นดินโลก โดยการมุ่งหวังความสมบูรณ์แห่งสวรรค์ ซึ่งเต็มไปด้วยความสวยงาม และเปี่ยมสันติสุข ดังเป้าหมายสุดท้ายของเรา (ฮีบรู 11:13, 14) จนกว่าจะถึงเวลานั้นเราต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ ตามพระศนะของคริสเตียนในโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเปิดเผยให้เห็นใน “การต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่” (great controversy) ไม่นานนักให้มีกลุ่มคนกลาง เราจะต้องดำรงชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าหรือเพื่อศัตรู พระคริสต์ตรัสว่า “ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้ทำให้กระจัดกระจายไป” (มัทธิว 12:30) เราอยู่ฝ่ายใด เราจะถูกเปิดเผยชัดเจนอย่างไม่มีย่อไรเคลือบแคลง เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

เวลาหนึ่งหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมา ผู้อ้างว่าติดตามพระองค์จะได้ยิวลิวหนึ่งหรือสองลิว แต่ลิวเหล่านั้นมีความอย่างไร (อ่าน มัทธิว 25:21, 7:23)

พระคริสต์ตรัสว่า “ดีแล้ว” (เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ) เป็นถ้อยคำที่น่าชื่นชม และพึงพอใจอย่างยิ่ง ที่ผู้เป็นฉันทการะอยากได้ยิน แต่การได้ฟังคำตำหนิต่อผลงานในการจัดการทรัพย์สินของพระองค์จะเป็นสิ่งที่น่าเศร้าเพียงใด แต่นี่เป็นคำชมเชยที่ทรงเปล่งออกมา ที่เราได้ใช้ความพยายามบริหารจัดการอย่างดีที่สุดตามความสามารถของเรา เพราะเราทราบโดยตลอดว่าความรอดของเราเป็นสิ่งที่เตรียมไว้ให้เราพร้อมแล้ว ไม่ใช่เกิดขึ้นจากผลงานของเรา แต่เป็นผลงานของพระคริสต์ที่ได้ทรงได้ทำเพื่อเรา (อ่าน โรม 3:21; โรม 4:6)

ชีวิตของผู้อัคราษาที่สัตย์ซื่อจะสะท้อนความเชื่อของเขาหรือเธอที่มีอยู่แล้วออกมา ส่วนผู้ใช้ความพยายามที่จะได้รับความรอดโดยผลงานของพวกเขา จะเห็นได้จากถ้อยคำของผู้แสวงหาความชอบธรรมด้วยตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยการทำงานของพวกเขา (อ่าน มัทธิว 7:21, 22) พระธรรมมัทธิว 7:23 แสดงให้เห็นว่า “เป็นสิ่งไร้ค่า” ในสายพระเนตรของพระเจ้าที่คนหนึ่งพยายามทำสิ่งใดๆ เพื่อทำให้เกิดความชอบธรรมด้วยตนเอง

“เมื่อผู้ติดตามพระคริสต์ได้มอบคืนสิ่งที่เป็นของพระองค์แต่พระองค์เท่ากับพวกเขาได้สะสมทรัพย์ในสวรรค์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาพระองค์จะทรงชมว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นบ่าวที่สัตย์ซื่อ...จงเข้ามาพร้อมชั้นชมยินดีกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” *เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน, หน้า 523*

ในตอนสุดท้ายผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้าจะดำเนินชีวิตตามธรรมเนียมปฏิบัติใหญ่สุดสองข้อ คือรักพระเจ้าสุดจิตสุดใจและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง นี่จะเป็นพลังผลักดันในกิจกรรมทั้งปวงที่เขาทำ

ชีวิตของเราดำเนินไปได้ดีเพียงใด และหลักการจันทภาวะแสดงออกมาในชีวิตของเราอย่างไร ที่สะท้อนให้เห็นธรรมเนียมปฏิบัติยิ่งใหญ่ที่สุดสองข้อดังกล่าว

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคริสต์เสด็จลงมายังโลกนี้ เพื่อสำแดงความรักของพระเจ้า เหล่าสาวกจะต้องดำเนินงานที่พระองค์ได้ทรงเริ่มไว้แล้ว ให้เราพยายามออกแรงเพื่อจะเสริมพลังซึ่งกันและกัน และแสวงหาแต่สิ่งที่ดีของคนอื่น ซึ่งเป็นวิธีสร้างความสุขที่ยั่งยืน และสามารถจะหาพบได้ มนุษย์จะไม่ทำงานต่อต้านสิ่งที่ตนให้ความสนใจ นั่นคือการรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ยิ่งเรามีความไม่เห็นแก่ตัวในจิตวิญญาณมากเท่าไร เราจะมีความสุขมากขึ้น เพราะว่าเราได้ทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขาได้รับการเติมเต็ม” *เอลเลน จี. ไวท์, Counsels on Stewardship, หน้า 24, 25*

“เมื่อใดผู้เชื่อมีชีวิตชีวาในโบสถ์ จะมีการเพิ่มพูนและเติบโต และจะมีการแลกเปลี่ยนอยู่เสมอ รับเข้ามาและให้ออกไป รับเข้ามาและคืนให้องค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับผู้เชื่อแท้ทุกคนในพระเจ้า พระองค์ส่งแสงสว่าง และอวยพระพร และผู้เชื่อส่งต่อสิ่งที่ได้รับมาให้คนอื่น ๆ ผ่านการงานที่เขาทำสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า ขณะเขาหรือเธอให้ในสิ่งที่เขาได้รับมา ความสามารถในการรับของเขาจะเพิ่มขึ้น ห้องนั้นถูกเตรียมไว้สำหรับพระคุณ และความจริงที่

สดใหม่ แสงสว่างที่ชัดแจ้งกว่า ความรู้ที่เพิ่มขึ้นเป็นของเขา ในการให้ออกไป และรับเข้ามาขึ้นอยู่กับชีวิต และการเติบโตของโบสถ์ ใครเป็นผู้รับเข้ามา แต่ไม่เคยให้ออกไป ในไม่ผ่านการรับเข้ามาจะหยุดชะงัก ถ้าความจริงไม่ไหลจากพระเจ้าสู่คนอื่น ๆ เขาจะสูญเสียความสามารถในการรับ เราจะต้องให้สิ่งที่ดีเลิศแห่งสวรรค์ออกไป เราต้องทำเช่นนี้หากเราต้องการได้รับพระพรสดใหม่”

เอลเลน จี. ไวท์, *Counsels on Stewardship*, หน้า 36

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. การไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้านำไปสู่ความพึงพอใจอย่างไร มีอะไรทำให้เราไว้วางใจในพระเจ้าอย่างสุดดวงใจ ในระดับสติปัญญา (2 โครินธ์ 10:5) เหตุใดจึงง่ายมากที่จะพูดว่า “พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลดีในทุกสิ่ง” (โรม 8:28) แต่เป็นสิ่งที่ยากมากที่จะเชื่อ นั่นคือเหตุผลว่าเหตุใดเราจึงพูดว่า เราไว้วางใจในพระเจ้า และเราไว้วางใจในพระองค์จริง ๆ ในระดับสติปัญญา แต่กระนั้นยังรู้สึกหวั่นไหวมากสำหรับอนาคต
2. จันทการะมีความสำคัญต่อการเป็นคริสเตียนอย่างไร
3. อ่านพระธรรมมัทธิว 7:21-23 มีอะไรกำลังดำเนินไปตรงนี้ เหตุใดคนที่พูดกับพระเยซูว่า พวกเขาได้ทำการอะไรบ้าง ถ้อยคำของพวกเขาเปิดเผยให้เห็นอะไรเกี่ยวกับพวกเขา เราจะมั่นใจได้อย่างไร แม้ว่าเราจะพยายามทำหน้าที่จันทการะอย่างเต็มที่ หรือเราจะพยายามดำเนินชีวิตในความเชื่อ และเชื่อฟังพระเจ้า และเราแสวงหาโอกาสทำการดีในพระนามของพระเจ้า เราจะไม่เป็นคน “ประเภทหลอกตัวเอง” ได้อย่างไร
4. เรามักจะคิดถึงอิทธิพลของคริสเตียนที่เป็นบุคคล แต่ถ้าเป็นระดับองค์กรหรือคริสตจักร เรามีอิทธิพลที่ดีต่อชุมชนอย่างไร

